Belgische Muzen-Almanak. Jaargang 3

bron
Belgische Muzen-Almanak. Jaargang 3. André-Benoit Stéven, Gent 1828

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bel013182801_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

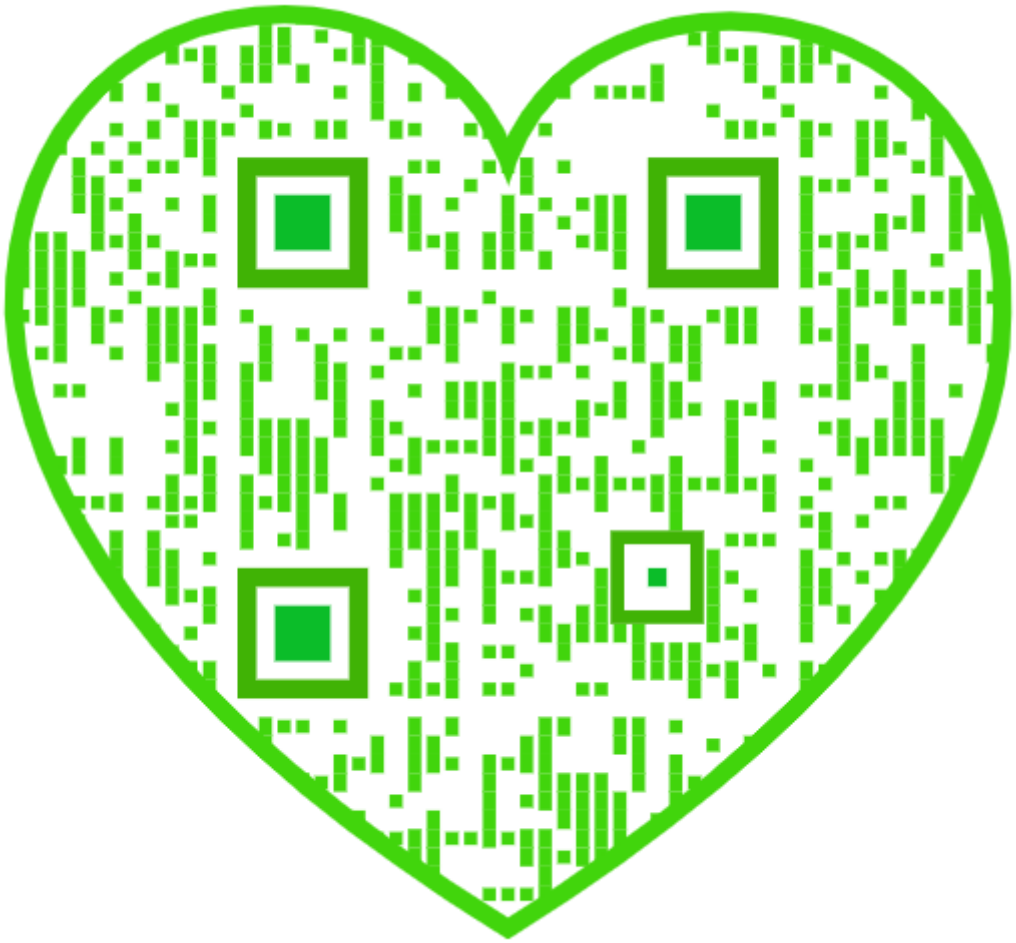

Jaartellingen en Feestdagen Voor het Schrikkeljaar 1828.

Dit jaar is der Juliaansche Periode het	6541.
Dit jaar is sedert de stichting van Rome	2581.
Dit jaar is sedert de Unie van Utrecht	249.
Dit jaar is sedert de herstelling van Nederland	15.

Quatertempers.

Den 27 en 29 febr. en 1 maart.
Den 28, 30 en 31 mei.
Den 17, 19 en 20 september.
Den 17, 19 en 20 december.

Verspringende Feestdagen.

Septuagesima, den 3 februarij.
Aschdag, den 20 februarij.
Paschen, den 6 april.
De Kruisd., den 12, 13 en 14 mei.
O.H. Hemelvaartsd., den 15 mei.
Pinksteren, den 25 mei.
H. Drievuldigheid, den 1 junij.
H. Sacramentsdag, den 8 junij.
H. Kruisverheff., den 14 sept.
Advent, den 30 november.

Chronologische Cirkels.

De Zonnecirkel is 17.
De Epacta 15.
De Maancirkel of het gulden getal 5.

Jaargetijden.

De Lente begint 21 Maart.
De Zomer begint 21 Junij.
De Herfst begint 22 September.
De Winter begint 21 December.

Eklipsen voor het jaar 1828.

Dit jaar zullen er slechts twee Zonsverduisteringen plaats hebben, waarvan geene in deze streken van Europa zigtbaar zal zijn. De Maan wordt dit jaar niet verduisterd.

De eerste Zonsverduistering zal plaats hebben den 14 April, tusschen 7 ure 's morgens en 1 ure 's namiddags, en in geheel Africa en Aszië zigtbaar wezen.

De tweede zal plaats hebben tusschen den 8 en 9 October 's nachts, en zal zigtbaar zijn op de Oost-Indische Eilanden.

[Kalender]

Januarij.

V.M. den 2. *L.Q. den* 10.
N.M. den 17. *E.Q. den* 23.

1 dingsd	BESNIJDENIS
2 woensd	s Alardus
3 donderd	s Genoveva
4 vrijd	s Pharaïlde
5 zaturd	s Eduard
6 ZONDAG	H. 3 Koningen
7 maand	s Cletus
8 dingsd	s Gudula
9 woensd	s Paschasia
10 donderd	s Agathon
11 vrijd	s Theodosia
12 zaturd	s Arcadius
13 ZONDAG	s Godefridus
l4 maand	s Hilarius
15 dingsd	s Maurus
16 woensd	s Marcellus
17 donderd	s Antonius Er.
18 vrijd	s Piet. st. te Rome
19 zaturd	s Canutus
	Geboortedag van de Prinses van Oranje.
20 ZONDAG	H. Naam Jesus
21 maand	s Agnes
22 dingsd	s Vincentius
23 woensd	s Raymundus
24 donderd	s Timotheus
25 vrijd	s Paulus beker.
26 zaturd	s Polycarpus
27 ZONDAG	s Johannes Chrys.

28 maand	s Valerius
29 dingsd	s Franc. de Sales.
30 woensd	s Aldegonde
31 donderd	s Petrus Nolase.

Februarij.

V.M. den 1. *L.Q. den* 8.
N.M. den 15. *E.Q. den* 22.

1 vrijd	s Ignatius
	Geboortedag van de Prinses Freder.
2 zaturd	Maria Lichtmis.
3 ZONDAG	*Septuagesima*
4 maand	s Johanna
5 dingsd	s Agatha
6 woensd	s Amandus
7 donderd	s Romualdus
8 vrijd	s Johan de Matha
9 zaturd	s Apollonia
10 ZONDAG	*Sexagesima*
11 maand	s Eulalia
12 dingsd	s Severinus.
13 woensd	s Benignus
14 donderd	s Valerianus
15 vrijd	s Faustinus
16 zaturd	s Juliana
17 ZONDAG	*Quinquagesima*
18 maand	s Claudius
19 dingsd	Geboortedag des eersten zoons van den Pr. van Oranje.
20 woensd	Aschdag
21 donderd	s Pepinus
22 vrijd	s Pieters st. Ant.
23 zaturd	s Felix Belijder
24 ZONDAC	*Quadragesima*

25 maand	s Mattheus, Ap.
26 dingsd	s Alexander
27 woensd	*Quatertemper*
28 donderd	Geboortedag van Prins Frederik.
29 vrijd	*Quatertemper*

Maart.

V.M. den 1. *L.Q. den* 9 *N.M. den* 15. *E.Q. den* 23. *V.M. den* 31.

1 zaturd	*Quatertemper*
2 ZONDAG	*Reminiscere*
3 maand	s Cunegunde
4 dingsd	s Casemirus
5 woensd	s Eusebius
6 donderd	s Coleta
7 vrijd	s Thomas van Aq.
8 zaturd	s Felicitas
9 ZONDAG	*Oculi*
10 maand	40 Martelaars
11 dingsd	s Constantinus
12 woensd	s Gregorius
13 donderd	s Theodora
14 vrijd	s Mathilde
15 zaturd	s Longinus
16 ZONDAG	*Loetare*
17 maand	s Gertrude
18 dingsd	s Gabriël
19 woensd	s Joseph
20 donderd	s Joachim
21 vrijd	s Benedictus
22 zaturd	s Catharina van Sw.
23 ZONDAG	*Judica*
24 maand	s Bertha
25 dingsd	Maria Boodschap
26 woensd	s Ludgerus
27 donderd	s Rupertus
28 vrijd	De 7 Weeën van M.
29 zaturd	s Eustachius

30 ZONDAG	*Palm-Zondag*
31 maand	s Cornelia

April.

L.Q. den 6. *N.M. den* 14.
E.Q. den 22. *V.M. den* 29.

1 dingsd	s Hugo.
2 woensd	s Franc. de Paula.
3 donderd	Witte Donderdag
4 vrijd	Goede Vrijdag
5 zaturd	s Vincentius
6 ZONDAG	*PASCHEN*
7 maand	s Hermanus
8 dingsd	s Maximina
	Geboortedag van de Prinses Wilhelmina
9 woensd	s Waltrude
10 donderd	s Ezechiël
11 vrijd	s Leo, Paus
12 zaturd	s Julius, Paus
13 ZONDAG	*Quasimodo*
14 maand	s Ludwina
15 dingsd	s Anastasia
16 woensd	s Martialis
17 donderd	s Anicetus
18 vrijd	s Idesbaldus
19 zaturd	s Usmarus
20 ZONDAG	*Misericordia*
21 maand	s Anselmus
22 dingsd	ss Soter en Cajus.
23 woensd	s Joris
24 donderd	s Alexander
25 vrijd	* s Markus, Ev.

* *Beteek. vleesch-onthoud.*

26 zaturd	s Cletus
27 ZONDAG	*Jubilate*
28 maand	s Vitalis
29 dingsd	s Petrus Mart.
30 woensd	s Cath. van Senen

Mei.

L.Q. den 6. *N.M. den* 13.
E.Q. den 21. *V.M. den* 29.

1 donderd	s Phil. en Jacobus
2 vrijd	s Athanasius
3 zaturd	H. Kruis vinding
4 ZONDAG	*Cantate*
5 maand	s Angelus
6 dingsd	s Jan in d'Olie
7 woensd	s Stanislaus
8 donderd	s Michiels Openb.
	Geboortedag van de Prinses Marianne.
9 vrijd	s Macharius
10 zaturd	s Job
11 ZONDAG	*Vocem*
12 maand	* Kruisdagen
13 dingsd	* s Servacius
14 woensd	* s Bonifacius
15 donderd	*HEMELV*.
16 vrijd	s Johannes Nep.
17 zaturd	s Bruno
18 ZONDAG	*Exaudi*
19 maand	s Ivo
20 dingsd	s Bernardinus
21 woensd	s Itisberga
22 donderd	s Helena
23 vrijd	s Desiderius
24 zaturd	s Donatus. *Vigilie*
25 ZONDAG	*PINKSTEREN*
26 maand	s Philipp. Nerius
27 dingsd	s Joannes, Paus.
28 woensd	*Quatertemper*

29 donderd	s Maximus
30 vrijd	*Quatertemper*
31 zaturd	*Quatertemper*

Junij.

L.Q. den 4. *N.M. den* 12.
E.Q. den 20. *V.M. den* 27.

1 ZONDAG	H. Drievuldigheid
2 maand	s Marcellinus
3 dingsd	s Clotildis
4 woensd	s Quirinus
5 donderd	H. Sacraments-dag
6 vrijd	s Norbertus
7 zaturd	s Robertus
8 ZONDAG	Sol. H. Sacram. dag
9 maand	s Primus
10 dingsd	s Felicianus
11 woensd	s Barnabas
12 donderd	s Nazarius
13 vrijd	s Antonius van P.
	Geboortedag des derden zoons van den Pr. van Oranje.
14 zaturd	s Basilius
15 ZONDAG	s Modestus
16 maand	s Ludgardus
17 dingsd	s Reynerius
18 woensd	s Marcellinus
19 donderd	ss Gerv. en Prot.
20 vrijd	s Silverius
21 zaturd	s Aloysius Gonz.
22 ZONDAG	s Paulinus, B.
23 maand	s Edeltrude
24 dingsd	s Joannes-Bapt.

25 woensd	s Eligius
26 donderd	s Jan en Paulus
27 vrijd	s Ladislaus
28 zaturd	s Leo, P. *Vigilie*
29 ZONDAG	ss Petrus en Paulus
30 maand	s Emiliana

Julij.

L.K. den 4. *N.M. den* 12.
E.K. den 20. *V.M. den* 26.

1 dingsd	s Rombaut
2 woensd	Maria Visitatie
3 donderd	s Hyacintus
4 vrijd	s Elisabeth
5 zaturd	s Marinus
6 ZONDAG	s Godelieve
7 maand	s Willebaldus
8 dingsd	s Auspicius
9 woensd	de 19 Martelaars
10 donderd	s Amelberga
11 vrijd	s Pius, Martel.
12 zaturd	s Joan. Gualbert
13 ZONDAG	s Anacletus
14 maand	s Bonaventura
15 dingsd	s Henricus
16 woensd	s Renildis
17 donderd	s Alexius
18 vrijd	s Fredericus
19 zaturd	s Vincent. de Paula
20 ZONDAG	O.L.V. Carmel.
21 maand	s Victor
22 dingsd	s Maria Magdalena
23 woensd	s Liborius
24 donderd	s Christina
25 vrijd	s Jacobus, Ap.
26 zaturd	s Anna
27 ZONDAG	s Pantaleon
28 maand	s Innocentius
29 dingsd	s Martha

30 woensd	s Abdon
31 donderd	s Ignatius Loyola

Augustus.

L.Q. den 2. *N.M. den* 10.
E.Q. den 18. *V.M. den* 25.

1 vrijd	s Pieters Banden
2 zaturd	Geboortedag des tweeden zoons van den Pr. van Oranje.
3 ZONDAG	s Stephanus Vind.
4 maand	s Dominicus
5 dingsd	Maria ter Sneeuw
6 woensd	Transfig. Christi
7 donderd	s Albertus
8 vrijd	s Cyriacus
9 zaturd	s Romanus
10 ZONDAG	s Laurentius
11 maand	s Susanna
12 dingsd	s Clara
13 woensd	s Cassianus
14 donderd	s Eusebius, *Vigilie*
15 vrijd	*MAR. HEMELV.*
16 zaturd	s Rochus.
17 ZONDAG	s Agapitus
18 maand	s Helena
19 dingsd	s Ludovicus, B.
20 woensd	s Bernardus
21 donderd	s Anastasius
22 vrijd	s Timotheus
23 zaturd	s Zacheus
24 ZONDAG	Geboortedag van Z.M. WILLEM I.
25 maand	s Ludovicus Kon.
26 dingsd	s Zephyrinus

27 woensd	s Euthalia
28 donderd	s Augustinus
29 vrijd	s Jan onthoofd
30 zaturd	s Rosa
31 ZONDAG	s Isabella

September.

L.Q. den 1. *N.M. den* 9. *E.K. den* 16. *V.M. den* 23. *L.K. den* 30.

1 maand	s Gillis
2 dingsd	s Lazarus
3 woensd	s Remaclus
4 donderd	s Rosalia
5 vrijd	s Laurentius Just.
6 zaturd	s Eleutherius
7 ZONDAG	s Regina
8 maand	Maria Geboorte
9 dingsd	s Adrianus
10 woensd	s Nicolas Tolent.
11 donderd	s Prothus
12 vrijd	s Guido
13 zaturd	s Amatus
14 ZONDAG	H. Kruis Verheff.
15 maand	s Nicomedes
16 dingsd	s Cornelius
17 woensd	*Quatertemper*
18 donderd	s Sophia
19 vrijd	*Quatertemper*
20 zaturd	*Quatertemper*
21 ZONDAG	s Mattheus Ap.
22 maand	s Mauritius
23 dingsd	s Thecla
24 woensd	s Dalmatius
25 donderd	s Cleophas
26 vrijd	s Justina
27 zaturd	s Cosmas en D.
28 ZONDAG	s Wenceslaus
29 maand	s Michiel

30 dingsd	s Hieronymus

October.

N.M. den 8. *E.K. den* 16.
V.M. den 23. *L.K. den* 30.

1 woensd	s Bavo
2 donderd	de Engelen Bew.
3 vrijd	s Gerardus
4 zaturd	s Franciscus
5 ZONDAG	s Placidus
6 maand	s Bruno
7 dingsd	s Marcus, P.
8 woensd	s Brigitta
9 donderd	s Dionysius
10 vrijd	s Francisc. Borg.
11 zaturd	s Gommarus
12 ZONDAG	s Maximilianus
13 maand	s Eduardus
14 dingsd	s Donatianus
15 woensd	s Theresia
16 donderd	s Gallus, Abt.
17 vrijd	s Hedwig
18 zaturd	s Lucas, Evang.
19 ZONDAG	s Petrus van Alc.
20 maand	s Elicianus
21 dingsd	s Ursula
22 woensd	s Cordula
23 donderd	s Johan, Capist.
24 vrijd	s Raphaël
25 zaturd	s Crispinus
26 ZONDAG	s Evaristus
27 maand	s Florentinus
28 dingsd	ss Simon en Jud.

29 woensd	s Ermelindus
30 donderd	s Polycarpus
31 vrijd	*Vigilie*

November.

N.M. den 7. *E.K. den* 14.
V.M. den 21. *L.K. den* 29.

1 zaturd	*ALLERHEIL.*
2 ZONDAG	Besch. van Maria.
3 maand	Allerzielendag
	s Hubertus
4 dingsd	s Carolus Borr.
5 woensd	s Zacharias
6 donderd	s Leonardus
7 vrijd	s Willebrordus
8 zaturd	de 4 Gekroonde
9 ZONDAG	Kerkwijding
10 maand	s Theodorus
11 dingsd	s Martinus
12 woensd	s Livinus
13 donderd	s Stanislaus
14 vrijd	s Seraphion
15 zaturd	s Leopoldus
16 ZONDAG	Sol. van s Livinus
17 maand	s Gregorius Th.
18 dingsd	s Odo, abt
	Geboortedag van H.M. de Koningin.
19 woensd	s Elisabeth
20 donderd	s Felix de Valois
21 vrijd	Maria Presentatie
22 zaturd	s Cecilia
23 ZONDAG	s Clemens
24 maand	s Johan a Cruce
25 dingsd	s Catharina
26 woensd	s Petrus Alex.
27 donderd	s Maximus

28 vrijd	s Mansuetus
29 zaturd	s Saturninus
30 ZONDAG	*Advent*
	s Andreas, Ap.

December.

N.M. den 7. *E.K. den* 13.
V.M. den 21. *L.K. den* 29.

1 maand	s Eligius
2 dingsd	s Bibina
3 woensd	s Franciscus Xav.
4 donderd	s Barbara
5 vrijd	s Sabbas
6 zaturd	s Nicolaus
	Geboortedag van den Erf-Prins van Oranje.
7 ZONDAG	s Ambrosius
8 maand	Maria's Ontvangenis
9 dingsd	s Leocadia
10 woensd	s Melchiades
11 donderd	s Damascus
12 vrijd	s Constantia
13 zaturd	ss Judocus en Lucia
14 ZONDAG	s Nicasius
15 maand	s Valerianus
16 dingsd	s Everardus
17 woensd	*Quatertemper*
18 donderd	s Gratianus
19 vrijd	*Quatertemper*
20 zaturd	*Quatertemper*
21 ZONDAG	s Thomas, apostel
22 maand	s Florus
23 dingsd	s Victoria

24 woensd	*Vigilie*
25 donderd	*KERSDAG*
26 vrijd	s Stephanus
27 zaturd	s Johan. Evang.
28 ZONDAG	Onnoozele Kind.
29 maand	s Thomas Cant
30 dingsd	s David
31 woensd	s Silvester

Daniel Heinsius

Werd in den jare 1580 te *Gent*, uit een aanzienlijk geslacht, dat de eerste waardigheden in die stad bekleedde, geboren. Drie jaren oud zijnde verliet hij met zijne ouders, uit hoofde der beroerten en onlusten, welke in Vlaanderen en bijzonder te *Gent* voorvielen, zijne geboorteplaats en bragt zijne jeugd eerst in *'s Gravenhage*, daarna te *Middelburg* door. Te *Franeker* begon hij zijne letterkundige loopbaan en eindigde die te *Leyden*, waar hij den grooten SCALIGER tot leermeester had, en waar hem, in den

ouderdom van achttien jaren, het Hoogleeraarsambt in de *Grieksche letterkunde* werd toegewezen. Later volgde hij SCALIGER in het vak der Geschiedenis op. Ook was hij Bibliothekaris der Leydsche Hoogeschool. GUSTAAF ADOLF verhief hem tot Geschiedschrijver en Raadsheer van Staat. De Republiek van *Venetië* vereerde hem met de Ridderorde van Sint *Markus.* Paus URBANUS VIII. zocht hem naar Rome te lokken. Hij werd Geheimschrijver der Staten Generaal in de Synode van *Dordrecht.* In 1619 stond hij naar eenen Leerstoel in de Godgeleerdheid te *Leyden*, zonder daarin te slagen. Hij stierf in 1655, geheel beroofd, gedurende zijne laatste levensjaren, van het geheugen. HENSIUS is beroemd als Latijnsch en ook als Nederduitsch Dichter. PETRUS SCRIVERIUS gaf in 1616 zijne gedichten in het licht, onder den titel van: DANIËLIS HENSIÏ NEDERDUYTSCHE POËMATA, en

noemt hem in een Lofdicht, bij wijze van Voorrede:

Den Gentschen Nachtegael - - -

Nog bestaat er een gedicht van HEINSIUS, getiteld: HYMNUS OF LOFSANCK OP JESUS, afzonderlijk uitgegeven.

MARTINUS OPITZ, te *Bunzlau* in Silezië geboren in den jare 1597, leerde onzen HENSIUS kennen en hoogachten. Hij was een uitmuntend geleerde, een goed Latijnsch en Hoogduitsch Dichter, Hoogleeraar in de Wijsbegeerte en oude talen te *Weissenburg*, Hofraad van Silezië, en eindelijk Geheimschrijver van den Graaf HANNIBAL VON DOHNA. Door verkregen adel heette hij van toen af (1628) MARTIN OPITZ VON BOBERFELD. Te Parijs had hij omgang met HUGO DE GROOT. In 1639 stierf hij, aan de gevolgen der pest, welke te *Dantzig*, waar hij zich toen bevond, vreesselijk woedde. Zijne werken verschenen

in 1618 en 1624 in het licht. Na zijnen dood volgden verschillende uitgaven zijner gedichten elkander op.

Wat nu HENSIUS, door middel van OPITZ, voor *Duitschland* geweest is, blijkt uit de eigen woorden van dezen Duitschen Dichter, welke te vinden zijn in zijne WELTLICHE POËMATA Dl. II. bl. 43.

Nederland drage roem op haren Geleerde, en de Vreemdeling erkenne onze verdiensten!

Met gunstige toestemming van den Ridder LOOTS, onzen beroemden Landgenoot, namen wij zijne vertaling van OPITZ' gedicht op HEINSIUS over, en voegden het tegen over 's Mans afbeelding in ons jaarboekje; hopende hiermede vooral den *Gentenaren* en verder geheel Nederland geen ondienst te hebben gedaan.

GENT, Wintermaand 1827.

DE REDACTIE.

Aan Neêrlands Dichters,
Die ons met hunne bijdragen hebben vereerd.

WEÊR strooide de Muze
En loover en bloem,
De Schelde verheft zich
Op Nederlands roem,

En brengt U, o Barden,
Haar dank en haar lied,
Versmaadt toch die toonen
Van dankbaarheid niet.

Al vlieden de jaren
Voor altijd daarheen,
Al rest ons de bloote
Herinring alleen;

Uw naam, brave Zangers,
Die de eeuwen trotseert,
Blijft hier aan de Schelde
Geliefd en geëerd.

Siert steeds met uw bloemen
Den Belgischen tuin,
Zoo siert U zijn lauwer
Voor eeuwig de kruin.

GENT, Wintermaand 1827.
DE REDACTIE.

Antwoord
Op het verzoek om eene bijdrage tot den Zuid-Nederlandschen Muzen - Almanak.

ALS 'k aan Neêrlands luister denke,
Die door heel Europa blonk,
Toen de nacht der middeleeuwen,
Voor het rijzend licht verzonk;
Hoe de nijverheid haar takken
Weeldrig langs dees grond verspreidt,
En haar schatten over de aarde,
Met zijn naam en roem, verbreidt.

Als 'k dien glans zie hooger klimmen,
Toen het voor de Vrijheid streed,
Toen 't, door eensgezindheid magtig,
Spanje voor zich beven deed,
Toen de wereld op haar staarde,
Als haar schoonste hoop en vreugd,
't Bolwerk tegen dwinglandije
't Uitzigt der miskende deugd.

Als 'k dat moedig, eervol strijden,
In het Zuid noch 't Noorden mis,
Vader WILLEM aller lievling,
Flips de vloek van ieder is,
En slechts 't al te hittig woelen,
Aan den een en d'andren kant,
Van een aantal roekeloozen,
't Rif, waarop de staatshulk strandt.

(Schoon het wrak, verdeeld, geslingerd,
Opgeworpen naar het droog,
En in haast bijeen gebonden,
Onaanzienlijk voor het oog.

Bij het onafmatbaar pogen
   Van een volk, in eenvoud rein,
Blijft den Oceaan bevaren
   En des handels oogelijn.)

Ja, dan klopt mijn hart van vreugde
   En soms heeft mijn oog geweend,
Want het beeld van Christen-grootheid
   't Nedrig Neêrland is hereend:
'k Zie, hoe 't land, waar kunst en lettren
   (Hoe de trotsche vreemdling smaalt,)
Zich aan wetenschappen huwen,
   In der volken rij weêr praalt.

Ja, vaak bid ik, hoor, o Vader!
   Gij, die al uw kindren mint,
En vergeeft hun dwaasheên gaarne,
   Zijn ze elkaâr slechts wel gezind:
Hoor de bede, hoor ze gunstig,
   Van het Vaderlandsche hart:
Wees Uw Nederland genadig,
   Spaar het de eens beproefde smart.

Zou ik dan een bloempje weig'ren,
Aan den Zuidelijken krans,
Zou 'k den rei niet willig volgen,
Tot den broederlijken dans?
Zij ook 't bloempje flaauw van verwen,
Zij de voet te loom en stram,
Huppelt niet en juicht wat ademt
Na dat lieve Lente kwam?

Zingt niet na dat blij herleven,
Ieder vogeltje zijn lied?
Ja, 't insekt zelfs, dat daar wemelt,
Zwijgt zijn luide vreugde niet.
En 't eenvoudig madeliefje,
Wat de tuin en 't veld maar geeft,
Is een blij geschenk voor 't harte,
Dat met bloem en vink herleeft.

Breng ons, o gewenschte Lente,
Van 't herleefde Volksbestaan,
Haast den allerschoonsten Zomer,
Met zijn gouden vruchten aan.

Breng ons heldre, blijde dagen,
Malschen regen, milde lucht,
Nooit met koude hagelbuijen,
Noch met woesten storm bevrucht.

Speur' men slechts, als 't romlend onweêr
Dat het zwerk gezuiverd houdt,
En het al te weeldrig leven,
Aan geen doffen slaap vertrouwt;
Speur' men vrije kracht en streven,
Naar het beetre meer en meer;
Dan, dan schittert Neérlands volksroem,
En Oranjes eeuwige eer.

AMSTERDAM.
N. SWART.

De Toekomst voor Nederland.

IN 't uiterste gevaar is Neérlands lot beslist;
In 't worstlen tusschen dood en leven!
De vrije levenskracht, door eigen schuld verkwist,
Is Neêrlands volk terug gegeven.
Verdeeldheid was de bron van kwalen zonder tal;
Zij; teelt van ongebonden zeden,
(Geene opgeworpen plaag van't nukvol blind geval,)
Had ons de hart-aar afgesneden.
Geen redding buiten God! wij, dwazen, zonder eer,
Wij zagen Hem voorbij, wij bogen 't hoofd ter neêr
Voor de afgoôn onzer nageburen,
Bedwelmd door heillooze offervuren.

Ziet, hoe de ontstoken wond aan de ingewanden knaagt,
   En 't leven binnen naauwe palen
In 't nog gespaarde deel van 't rottend ligchaam jaagt,
   En naauw gedoogt het ademhalen.
Nog weert de laatste vonk van't ZIJN de doodstuip af,
   Maar 't is 't rampzaligst hooploos smachten...
Gods goedheid zegeviert! voert ons voorbij het graf,
   Herstelt de kiem der levenskrachten,
Ja, giet in't rillend hart, door schuldbesef verscheurt,
De balsemende hoop, die 't ranke ligchaam beurt,
   En sterkt den wil in 't grootsch bemoeijen,
   De smet ten wortel uit te roeijen.

Dit, Neêrland, is uw beeld! Had God u niet gered,
   Gij waart met schande en smaad bezweken;
Verwoesting had alreeds de laatste bijl gewet,
   Om uw verstijfd geraamt' te breken.
Uw naam, *als volk der aard'*, bezoedeld en veracht,
   Zou slechts uw' bouwval overleven,
Om Frankrijks slavenstoet, - 't verbasterd nageslacht, -
   Als eeuwge schandvlek aan te kleven.

God redde u niet alleen; God heeft uw' naam verhoogd!
Verbroederd met den Vorst, op wien Europa boogt,
Herneemt ge uw' rang als Volk der aarde,
En handhaaft dien met mannenwaarde.

De ontbonden deelen van het waglend staatsgebouw,
Voorheên ten halve slechts verbonden,
Hereenigd, met Gods hulp, door Nederlandsche trouw,
Die 't heil van 't Vaderland moet gronden,
Doen 't staatsgevaarte, thans op eigen zwaarte trotsch,
Onwrikbaar rijzen naar de wolken:
Daar staat het, onvervaard, ontzaglijk als de rots,
Die 't woên weêrstaat der waterkolken.
Gij, eensgezindheid, waar het staatsgevaarte op rust,
Gij, Nederlandsche trouw, u zelve weêr bewust,
Hoe zullen de ongeboren jaren
Der toekomst op uw werk eens staren.

Uw werk ontvlamt mijn borst. Mijn denkkracht vliegt vooruit,
En dringt, verheven boven't heden,
De toekomst in, die haar geheimen mij ontsluit,
Maar overschaduwd van 't verleden.

Kiest, Nederlanders! - wilt gij d'afgeloopen tijd
Van slavernij met dubble woede
Herrijzen zien, splitst dan gewesten weêr en rijt
Den broederband in euvlen moede.
Neen, Nederlandsche trouw, gedoog dien gruwel niet;
Toon mij, ik steun op u, toon mij in't schoon verschiet
De ontwikkling dier vereende gaven,
Die Neêrlands grootheid zullen staven.

't Verleden rijstvoor'toog. 'k Zie 't worstlen eeuw aan eeuw,
Eer Neêrland mogt zijn kracht beseffen;
't Getergd geduld vergaat den Nederlandschen Leeuw,
Die 't hoofd vrijmagtig op wil heffen.
Hij rijst, zwelt woedend, schudt de manen, wekt ontzag,
En doet het zwaard voor Vrijheid gorden;
En 't bleek, toen Spanje's juk voor hem verpletterd lag,
Wat volk eens Nederland kon worden!
Maar Noord- en Zuiderdeel, de vrijheid ongewoon,
Spat uit en staat elkaâr baldadig naar de kroon,
En 't laagst vooroordeel scheidt gewesten,
Waar zich de schoonste Staat kon vesten.

Genoeg!... wijkt, beelden van nog banger tijden, wijkt
Voor 't mij bezielend nog aanstaande!
Kon Neérlands ééne helft, door Oost en West verrijkt,
Waartoe haar WILLEM d'eerweg baande,
Door eendragt sterk, haar wil doen gelden wijd en zijd,
En welvaart in haar schoot doen vloeijen, -
Hoe zal, gelouterd door dien laatsten worstelstrijd,
't Hereenigd Nederland eens bloeijen!
Nu de eigen stamboom van Oranjes heldenstoet
In nieuwe bloeikracht rijst en 't Vaderland behoedt;
Nu de onverdeelde Nederlanden
Door eendragt zich aan Hem verpanden.

Ziet, hoe de zuilen van den Staat in volle kracht,
Door Nederlandsche trouw gesteven,
De welvaart gronden voor een later nageslacht,
Dat eens Euroop de wet zal geven.
Gij, deugdgevoel en zucht voor wetenschap en kunst,
Gij, nijverheid ons aangeboren,
Weldadigheid, - het beeld van 's Hemels Vadergunst, -
Door eendragt eedier dan te voren;

Hoe zal de Staat, op u gevestigd, zijn gezag
Verbreiden, Oost en West beschermen met zijn vlag,
Den nabuur trotschen waan verleeren,
Maar 't heilig regt der volken eeren!

't Vangt aan, ja, 't vangt reeds aan, dat ongestoord geluk,
Dat Neêrlands roem ten top zal voeren!
De jongling staart verbaasd op 't rijzend wonderstuk,
Dat hem, als grijsaard, nog zal roeren.
Zijn nakroost, door 't verhaal van Neêrlands lot ontgloeid,
Zal't eigen spoor der Vadren drukken;
En 't laatst geslacht, dat eens in Neêrlands lusthof bloeit,
De vruchten dezer eeuw nog plukken;
Ja, de allerlaatste zoon van 't zinkend Vaderland,
Als eens 't ontbindend vuur der eeuwen de aard' verbrandt,
Zal nog, omgeven van de dooden,
't Bewonderd voorgeslacht vergoden!

LEUVEN.

F.C. DE GREUVE.

Pyrénens.
(Ovid. Metam. L.V.)

Bij een rotshol kwam de toren
Door de hooge wouden boren
Van Pyréneus' sterke vest;
Van dien dwingland, die verwaten
In het Phocisch rijk gewest,
Met zijn Thracische soldaten,
Zijnen roofdorst had gelescht;
Doch (door Jovis wil misschien)
Immer nog Apollo's tempel op Parnassus scheen te ontzien.

Wreed, verhard in gruwelstukken,
Bleef hij 't vrome volk verdrukken;

P.F. Dielman ira.[t]

Was hem tempeldienst een hoon;
Dorst hij de outervlam versmaden;
Vloekte in 't hart des Dondraars zoon,
Dien zij eerden en aanbaden
Als den lieveling der Goôn;
Doch, hoe fel tot kwaad gezind,
Veinsde hij zich,valsch eerbiedig, nog der hooge Goden vrind:

't Koor der schoone Zanggodinnen,
God Apollo's priesterinnen,
Toog nu van 't Boeotisch oord,
Langs des woesten dwinglands drempel,
Ondanks storm en regen, voort
Naar Parnassus' hoogen tempel,
Waar men Phoebus' godspraak hoort:
Listig noodigt haar Pyreen,
Tot de bui zal overdrijven, in zijn Vorstlijk hof te treên.

‘Waarom, schoonen, (zegt hij teeder)
U aan Jovis dreigend weder
Noodloos, onbezorgd gewaagd?
Heeft niet zelf der Goden Koning

Om een schuilplaats wel gevraagd
In Philémons rieten woning?
Sterrenkenster, Hemelmaagd,
Toef hier, met uw zustertal,
Tot voor d'adem van het Noorden Austers plaswolk vlieden zal.’

Ergloos leidt de wijze zuster
De andere in: men wacht, geruster
In het hof, der winden keer,
Die de stortvlaag zal bepalen;
En wel spoedig lokt haar weêr
't Lachjen van de zonnestralen
Naar de dienst van Pindus' Heer:...
Doch verrast, verbaasd, ontzet,
Zien zij hof en poort gesloten en den uittogt zich belet.

't Eerloos hoofd van Phocis' zetel
Durft zijne oogen nu vermetel
Op de schoone Euterpe slaan;
Erato baldadig naadren;
Ja, grijpt, dronken van zijn' waan,
Met onheilig bloed in de aadren,

Zelfs Thalie onstuimig aan!...
Verontwaardigd, fier, verstoord
Vliên de zusters voor zijn' aanblik naar den torentrans der poort.

Slechts één zucht, uit aller monden
Aan Apollo toegezonden,
Redt den reinen maagdenstoet;
Want door blanke zwanenvlerken,
Voelen zij en arm en voet
Met een nieuw vermogen sterken,
Dat haar 't luchtruim klieven doet: -
En hij, die van woede beeft,
Zweert, haar langs den weg te volgen, dien zij hem zijn voorge-zweefd.

Vol van trotsche wangedachten,
Prat op ingebeelde krachten,
Stort de Vorstelijke schoft
Zich van 't hooge burggevaarte;
En hij, die nog vallend stoft,
Is door eigen logge zwaarte -
Bof! te pletteren geploft,
Dat zijn schedel splijten doet
En de scherpe rots bezoedelt met zijn heilloos brein en bloed!

O! mogt elk zoo straffe dragen
Die de Muzen wil belagen
Of onteeren door geweld!
Droef gewest, waar list, vooroordeel
Reine waarheid wetten stelt!
Waar de dweeperij, om voordeel,
Tegen rede trekt te veld;
En, door handen zaam te slaan,
Voor den nacht der middeleeuwen weêr den dag doen onder-gaan!

Dat die pestwalm in dees streken
Nooit verderflijk door moog breken!
Schoon dan hier veel goeds verdween,
Zij bestaan nog de oude bronnen,
Die niet uitgedroogd zijn, neen!
Die wij oopnen, leiden konnen
Om dien ouden *Wijngaard* heen,
Die met *Rankjens* ons verkwikt,
En wier groei door blinde domheid, noch doorheerschzucht wordt verstikt.

Zeegnen wij, o Phoebus zonen!
't Heilrijk oord, dat wij bewonen,

Waar ons geen Pyrénisch rot
Kan bedwingen of beteuglen,
Noch, het waarheidslicht ten spot,
Ons de blanke vrije vleuglen,
Door dweepzuchtig woelen, knot!
Roemen wij 't met feestgeschal,
Daar ons rede en waarheid leiden, en de LIEFDE BOVEN AL.

HAARLEM.
J. VAN WALRÉ.

Raad.

HET goed, dat gij aan andren doet,
Moet rusten in uw stil gemoed:
Verhef hetgeen u wordt gedaan,
Want dankbaarheid brengt vriendschap aan.

BRUSSEL.
J.S.

Socrates.

NEEN, 'k vlecht geen lauwerkrans den helden,
Vaak helgezanten dezer aard,
Die om hun kar, op de oorlogsvelden,
Schrik en verwoesting ziet geschaard.
Moog, bij het blikkren der helmetten,
De Faam hun daden uittrompetten,
En grifflen in arduin hun naam voor 't nageslacht;
De menschheid kan geen kransen binden
Voor hem, die't Volksregt trotsch verkracht,
En rust en welvaart doet verzwinden,
En elken lauwertak, op 't veld des roems gezocht,
Voor beken bloeds en tranen kocht.

Maar gij, rijs voor mijn oog, o Wijze,
Schoon eigen eeuwkring, u onwaard,
In 't jubellied slechts helden prijze,
Daar vleizucht 's Dichters lier besnaart,
Gij, wien tot in het laatst der tijden
Nog de aard' zal dankbre hulde wijden,
Al vindt ze u niet vereeuwd in marmren praalgesticht;
Rijs voor mijn oog: U wil 'k bezingen,
U, schepper van het heilrijkst licht,
Dat door der domheid nacht mogt dringen,
U, Wijsheids lieveling en Priester dier Godes,
Atheensche Wijze, Socrates!

Gelijk, als 't daglicht is gevloden
En zich 't azuur in neevlen hult,
Dan 't talloos tal van hemelboden
Slechts flikkrend't ruim gewelf vervult;
Maar Luna, op haar kar gestegen,
Haar lichtglans uitstort allerwegen,
En 's aardrijks halfrond juicht bij haren zilvren gloed;
Zoo blonk, met onmiskenbren luister,
Aan wijshcids levensbron gevoed,
En schittrende in het schemerduister,

Dat met een neevlig floers omhulde Waarheids troon,
Eens Sophroniscus' eedle zoon.

Geen afkomst mogt hem waarde leenen,
Geen rang, die hem bewondring wrocht,
Wiens oog door dwalings mistwalm henen
Des menschen hoogsten eerrang zocht.
Die - wat de beuzlende oudheid leerde -
In God een eenig wezen eerde,
En voor geen Godheên boog, die 't brein des Dichters schiep;
Die, bij 't bezef van eigen waarde,
Den mensch tot zijn bestemming riep
Als beeld der Hemelmagt op aarde,
Geboeid aan 't pligtgebod, dat met ondelgbaar schrift,
Diep in elks boezem is gegrift.

Vergeefs had vroegere verlichting,
Zich uitgeput in woordenpraal,
En stortte kunstige verdichting
Haar faablen in der Goden taal.
't Was in het tastbaar nachtlijk donker
Een flaauw en scheemrend stargeflonker;

't Week voor den hemelglans, die Socrates omgaf;
Hij deed het onverstand verstommen
En reet de mom der dwaling af:
Zijn geest, tot hooger spheer geklommen,
Sloeg vrij zijn blikken rond in 't onbegrensd verschiet
En - loochende zijne afkomst niet.

Zoo, boven zijnen tijd verheven,
Scheen 't of zijn mond oraaklen sprak,
En of hij aan de zon van leven,
Van licht en heil zijn toorts ontstak.
Neen, door geen looze priestervonden
Werd ooit zijn vrije geest gebonden;
Zijn helder zielsoog staarde op reiner levensbaan:
't Gevoel deed hem zijne inspraak hooren,
En 't wit van 't stoffelijk bestaan
Zag hij in beter wereld gloren.
Dat was de schoone leer, door hem met kracht verbreid:
'Wij rijpen voor de Onsterflijkheid!'

O Attica! met heller glansen,
Dan heldenroem ooit geven mag,

Rijst u het licht aan 's Hemels transen
En spelt een' heerlijk schoonen dag.
Geen tijd noch lot zal 't u ontrooven,
Geen nacht dat vlammend licht weêr dooven;
Zie hoe uw jeugd, verrukt, hoort naar des eedlen taal.
Hij vormt haar hart tot reine zeden,
Der deugd ten schoonsten zegepraal.
Met geestdrift volgen zij zijn schreden,
En elk, daar 't edelst vuur des Wijsgeers borst doorgloeit,
Blijft aan zijn lippen als geboeid.

Maar waar - waar is de plek op aarde,
Daar zich de boosheid niet verheft,
En wat de Godheid edelst baarde,
Niet met haar addrenzwadder treft.
O! had die zon des lichts, Athenen!
Nooit met haar straalglans u beschenen,
De zwartste vlek verdween uit uw geschiednis blad.
De zegepraal der duisterlingen,
Die 't bijgeloof geketend had,
Kon dan den traan niet doen ontspringen,
Die, na der eeuwen tal, dat reeds in 't niet vervloog,
Nog brandend opwelt in ons oog.

O held der menschheid, aangebeden
Door Hellas' grijsheid en haar jeugd,
Zie 'k 't bijgeloof uw' roem vertreden,
Bezwalken uw verheven deugd:
Het staart in 't rond met valkenblikken,
Geen volksgeest kan zijn kracht verwrikken;
Het vest een nijdig oog op 't voor hem scheemrend doel,
En spant met list en boosheid zamen
En, voor het schoone en goede koel,
Durft het uw' val, uw' dood beramen....
't Ontwerp der hel gelukt, en binnen 's kerkers muur
Verbeidt ge uw jongste levensuur.

Maar even als in 't zwartste duister
Het prachtig vuurwerk heerlijkst praalt,
Zoo prijkt de deugd met hooger luister,
Waar de ondeugd op haar zegepraalt.
Groot blijft zij: grooter in den kerker
Dan op een' troon haar rampbewerker;
Dat is de toetssteen, die haar Hemelwaarde toont:
De lauwer sier' den kroonenroover,
Het zelfbewustzijn, dat haar kroont,
Vlecht haar geen krans van dorrend loover;

De glans, die haar omgeeft, wijkt voor geen' onspoeds nacht,
Maar schittert nog voor 't nageslacht.

Zoo toont zich Socrates in boeijen,
En bij het naadren van den dood:...
De tijd mag nutloos niet vervloeijen,
Eer de aard' zijn stof bergt in haar schoot.
Zijn vrienden, die zijn lot beweenen,
Staan, diep getroffen, om hem henen;
Hij stort een kennisschat in hunne zielen uit.
Door hooger geestkracht aangedreven,
Geen foltrend zelfverwijt ten buit,
Slaat hij een' vasten blik op 't leven,
Dat straks voor hem verdwijnt, en vest het hopend oog
Tot beter werkkring naar omhoog.

Daar, binnen de enge graauwe muren,
Athenen! staat uw schoonste jeugd.
De kerker wordt hun in die uren
De leerschool van de reinste deugd.
En ijlings vlieden er de stonden,
En aan des Wijzen taal gebonden,

Drukt hen te feller nog de smart om 's Eedlen lot.
Maar vruchtloos zijn hun smeekgebeden;
Hun trouw ontsluite 't aaklig kot,
Hij vest zijn blikken op 't verleden,
En, kalm door zielenrust, staart hij op 't zwart verschiet,
Doch blijft, waar 't pligt en wet gebiedt.

Zoo moog 't beslissend uur genaken;
De Wijze blijft zichzelv' gelijk.
Geen vrees doet hem naar 't leven haken,
Waar hem verbeidt het doodenrijk.
Nog zeegnend drukken zijne handen
Zijne onvergeetbre liefdepanden,
Terwijl voor 't aardsch bestaan zijn uiterste ure slaat;
Maar, van zijne overwinning zeker,
Halsreikend naar volmaakter Staat,
Neemt hij den giftdrank, - leêgt den beker,
En - daar zich voor zijn' blik een hooger spheer ontsluit,
Blaast hij den laatsten adem uit.

Maar nog - na eeuwen zijn ontvaren -
O Wijze van Oud-Griekenland!
Nog trillen u ter eer de snaren
Des Dichters, die u 't reukwerk brandt.

Nog wordt alom uw lof gezongen,
En klinkt uw naam van aller tongen,
Bij 't laatste kroost der aard', dat deugd en wijsheid mint.
Hoe ver der eeuwen stroom moog loopen,
De tijd, op d'adem van den wind,
Zal trotsche praalgebouwen sloopen,
Maar delgt uw' naam niet uit, dien, waar haar tempel rijst,
De Deugd haar volgelingen wijst.

O zoo ge, in later tijd geboren,
Het Godsrijk hadt gevest gezien,
De stem van Hem hadt mogen hooren,
Die Hemelwijsheid de aard' kwam biên;
Ja, aan Zijn' voeten neêrgebogen,
Hadt gij Zijn lessen ingezogen
En 't dorstig hart gelaafd aan hooger kennisbron,
En voor den Redder aller zielen,
Het Licht der wereld, 's levens Zon,
Geloovig willen nederknielen.....
Maar'k zwijg... ligt dat uw geest alreê Zijn' lof verbreidt
In de oorden der Onsterflijkheid.

ROTTERDAM.
H. MARONIER.

De Nederlandsche Vlag.

JA, rol u uit en wapper rond,
Beschaduw d'overdierbren grond,
Waar gij de zachtste koestring vond,
Toen ze uw geboorte eens mogt aanschouwen;
Ontrol uw wrongen, vrije vlag,
Nu elk u weêr begroeten mag,
Die u weleer in luister zag:
Want, na een vreeslijk avondgraauwen,
Verrees voor u de schoonste dag.

Ontrol uw wrongen, glad uw rimpels
En baken 't Vaderlandsche strand;
En wijzen naar dat Vaderland
De langzaam opgedoemde wimpels,
Toon dan zijn' zonen op de zee,
Den stillen schoot der veilge reê.

De zeerob, mat van rustloos zwerven,
Het lang en martlend afzijn moê,
Wuift u verrukt zijn hoofdkleed toe
En groet, ontgloeid, uw dubble verven;
En roept, en wijst met oog en hand:
Daar is de vlag van Nederland!

Waai rond! waai rond, in eer en glorie,
Breng Neêrlands roem de Onsterflijkheid;
't Is de eenvoud zelf van uw historie
Die glans geeft aan uw majesteit.
Waai rond, in 't oog van vriend en roover,
Ten trans van 't waterslot geplant,
En breng zoo de eer van 't Vaderland
Aan vergelegen dochters over.
Ofschoon door oostergloed bestraalt,
Toch zal uw luister nimmer tanen,
Maar zich het spoor ten toppunt banen,
Terwijl de horde der Javanen,
Hoe woest en muitziek afgedwaald,
U juichend in de stengen haalt.

O ja! de wierook veler volken
Zal, vrije vlag, u steeds omwolken,
   U huldigen met eed en trouw,
Uit eerbied voor de roode vlekken,
Die ze in uw helder wit ontdekken,
Van 't bloed, dat eens ten prijs moest strekken,
   Op dat gij vlekloos wezen zou.
Tuig! heete kamp van vroeger dagen,
   Getuig, o Noorder zwalpend zout!
   Dat eenmaal de eer werd toebetrouwd,
Om Neêrlands dierbre vlag te dragen!
   Getuig het, wrekend smetloos staal!
   Of ooit uw grootste zegepraal
Iets meer dan Neêrlands *eer* bedoelde,
   Wanneer uw sneê den kop verbrak
Der slang, die in zijn' boezem woelde
   En schuiflend naar de hart-aâr stak.

Waai rond! verkondig onze blijheid,
   In schoonen tooi van eer gedost,
Waai rond, o leus van Neêrlands vrijheid!
   Wat hebt gij stroomen bloeds gekost!

Eens waart gij aan uw' steng gebonden
Toen geenen u ontkluistren konden....
Een Genius werd neêrgezonden,
    En nu - God dank! gij zijt verlost.
Ons heugen nog die schrikbre dagen,
    Die dagen van ontzettend wee,
    Toen op het land noch op de zee
Onze oogen Neêrlands vlaggen zagen;
    Die dagen, zwarter dan de nacht,
Geen enkle lichtstraal deed ons hopen,
Geen scheemrend uitzigt brak ons open
    En aan geen redding werd gedacht.
Maar de *Eeuwge* wilde ons heil volmaken,
    Gods gunst bestraalde Neêrlands grond:
Daar kwam het hoog bevel tot slaken
En de ijzeren teisterbanden braken,
Het vuur der Vrijheid sloeg aan 't blaken
    En Neêrlands vlag waaide om en rond.
Toen knielden wij, om God te loven,
    Toen dreunde 't donderend gebrom
    Van 't feestgeschut; van trans en dom
    Woei Neêrlands vlag en wimpel om!

Toen steeg het blij: ‘*hurrah!*’ naar boren,
   God dank! dat was een blijder kreet,
Dan toen de woestheid opstand kraaide,
   En de adelaar, van vleuglen breed,
Met weidsche praal in eere waaide;
   God dank, dat was een blijder knal,
Dan eenmaal door het luchtruim bromde,
Die de uitspraak van ons regt verstomde,
   En 't lijkschot was bij Neêrlands val.

Toen weende men bij 't lijkgesteente,
   En aaklig was dat zwijgend graf,
En bij dat wreed vermoord gebeente
   Dwong de euvelmoed een' juichtoon af.
Maar 't is voorbij, wat leed wij torschten,
   Hij vlood daar heen, die bange dag:
   De vrije Nederlandsche vlag
Omhult den besten aller Vorsten;
   Zijn wijsheid dekt, van strand tot strand,
   Die vrije vlag van Nederland.

Zou uw kroost het niet meer weten,
   Neêrland, Neêrland, dierbre grond!

Dat uw vlag, van een gereten,
Slechts uw diepe wonde omwond?
Daar ze u zoo ten val zag neigen,
D'allerzwaarsten slag zag dreigen,
Wijl men snood uw regten schond,
Neêrland, Neêrland, dierbre grond!

God beware ons, dat wij 't konden!
Hoe veel bloed er werd verpand,
Toen de Vrijheid lag gebonden,
In 't geteisterd Nederland;
Hoe veel schuldloos bloed er leekte
En tot God om wrake smeekte,
Diep verguisd, bevlekt met schand',
Door een wreede beulen-hand.

Heilige eerbied gloeit in de aadren,
Warme liefde in aller borst,
Liefde tot het erf der Vaadren
Dat zoo veel reeds heeft getorscht.
Vaders, leert uw dankbre zonen
Vroeg de Goddelijke toonen

Toegewijd aan Land en Vorst,
Jaagt dien gloed hun in de borst.

Als geen zon dit erf bestralen,
Als geen strand der golven tal
Meer beperken en bepalen
En ter bedding strekken zal,
Dan zal 't oog des scheeplings dwalen
Over de eens bebloemde dalen,
Dan geneigd ten zeekren val
Tol betalend, als 't heelal;

Dan nog zal, bij 't bruisend klotsen,
't Woedend snerpen van d'orkaan,
Op de barre kruin der rotsen
't Bontgeverwde teeken staan;
En, bij 't angstig zuchten slaken,
Barstend botsen, splijtend kraken,
Bidt de scheepling, in 't vergaan,
't Bontgeverwde teeken aan.

ROTTERDAM.

L. VAN DEN BROEK.

Aan Amor.

NEEN, Amor, wat ge ook moogt beloven,
Ik buk niet voor uw magt,
Ik laat de rust mij niet ontrooven,
Die nog mij tegenlacht,
Wat geef ik om een handvol rozen,
Met doornen aan den steel,
Neen 'k lach met al uw listig kozen,
Dat zij der dwazen deel.

Wat zoudt gij me in rampspoed wezen,
Al knielde ik voor u, neêr,
Geen kus toch kan die wond genezen
Of geeft 't geluk ons weêr;

Wel staak dus al uw ijdel pogen
   En dwazen overmoed,
Neen, 't wil van u niet zijn bedrogen,
   Al vleit gij nog zoo zoet.

Ga heen, ga heen naar weeker harten
   En vuurger zielen vrij,
Ik gun aan elk verliefde smarten
   En lach en lonk daarbij:
Ga heen, ik wil in vrijheid leven,
   Ik lach met uw genot,
Al woudt ge mij een Dafne geven
   En 't onbekrompenst lot.

Ga heen, boei vrij, die zich laat boeijen,
   Ik hou mij van u los,
Plukke elk, die wil, waar rozen bloeijen
   Met valschen geur en blos,
Ik kies geen bloempjes van den Jongen,
   Die iedereen bedriegt,
Die immer liedjes heeft gezongen
   Waarin elk woordje liegt.

Ga heen... maar stil, wie wendt haar schreden
Tot ons in gindsche laan?
O toef, Kupied! en hoor mijn beden,
Ei zeg, wie komt dáár aan?
O! zeg mij, zou het Laura wezen,
Die lieve en schoone maagd,
Die me in haar oog mijn heil doet lezen,
Wier deugd mijn hart behaagd?

Die mij, met lachjes op de wangen
En lipjes purperrood,
Zoo dikwerf roerde door haar zangen,
En reine vreugde bood:
Die mij, met roosjes om de slapen,
In hagelwit getooid,
Zoo vaak, als met een hemelwapen,
De rimpels heeft ontplooid?

O toef, zij is het, magtig Zoontje
Der goedige Cytheer!
Kom, zing een zielverteedrend toontje,
Dan kniel ik voor u neêr;

O! lok de schoone aan mijne zijde,
Dan toeft mij 't zaligst uur,
Dan wordt mij 't leven eens zoo blijde
En eens zoo schoon Natuur.

Vergeef mij alles, wat zoo even
Me ontviel, in dollen waan,
Ik wij u willig lied en leven
En neem uwe eerdienst aan:
Ja, 'k geef mij willig in uw boeijen
En sla geen eischen af,
Maar laat dan Laura voor mij gloeijen,
Tot één van beider graf.

GORINCHEM.

W. DE KROES.

Het Vaderland.
Toast.

BLINK, Broeders, weêr de feestpokaal,
In de opgeheven handen,
En drinken wij, vereend van zin,
Het heil der Nederlanden,
Het heil van d'ons zoo dierbren grond,
Die, sinds onheugbre jaren,
Bewaakt werd door Gods Englenwacht
In 't stormen der gevaren.

Al heeft Natuur zoo kwistig niet
Haar gaven ons geschonken,
Die we elders, als opéén getast,
In pracht en praal zien pronken;

Al bloeit hier Ennaas welig dal
Noch Tempes lustvalleijen,
Toch staat hier 't graan niet minder schoon
Bij 't groen der klaverweijen.

Ja, Holland blijft ons lief en waard,
't Is 't land van vrede en zegen,
Geweld noch woestheid heerscht er in,
Die elders krijgsroof plegen;
't Is 't land, waar de onschuld veilig is,
Waar Godsdienst en altaren
Voor euvelmoed gewaarborgd zijn,
In schaaûw der troonpilaren.

't Is 't land, waar kunst en nijverheid
De schoonste vruchten kweken,
Waar wetenschap het zuiverst licht
Deed door de wolken breken;
't Is 't land, waar liefde en menschen min
Nog zijn in rang verheven,
En 't meest hun Hemelsche afkomst waard',
Hun roeping waardig bleven.

O, mogt weldra dat Vaderland
In d'ouden luister prijken,
En iedre wolk van tegenspoed
Voor 't licht der welvaart wijken;
Mogt goede trouw en eerlijkheid
Weêr 't spoor ter glorie banen!
Dit is de wensch van Neêrlands Vorst
En ons, zijne onderdanen.

ROTTERDAM.
J.G. GREB.

Wattier.

HET Achttal zat in rouw: *Melpomene* steeg af.
Nu juicht de Zangberg weêr, maar de aard' rouwt bij dit graf.

NINOVE.
G.S.

Aan de Zanggodin.

Frui paratis et valido mihi,
Latoë, dones; ac, precor, integrâ
Cum mente nec turpem senectam
Degere, nec citharâ carentem.

HORATIUS.

GIJ, die met minnelijken lonk
Mijn wiegje hebt begroet,
En reeds den knaap de dichtervonk
Deedt tintlen in 't gemoed;

Die uit des jonglings kloppend hart,
Met onweêrstaanbren drang,
Een treurlied lokte in elke smart,
In elke vreugd een zang;

Die thans den man de zaligheid,
Aan 't hart der gaê gesmaakt,
Met hemelglansen overspreidt,
Zijn huis ten Eden maakt;

Gij, dochter van den God van 't licht,
Blijf, Muze, blijf mij bij,
En dat de voedster van het wicht
Nog 's grijsaards troost eens zij.

Beziel mij steeds voor 't ware en schoon',
Voor God en 't Vaderland!
En, slaakt mijn lier ooit andren toon,
Verbreek haar in mijn hand.

Hoog steeds in mij dien vlammengloed
Voor vrijheid, regt en licht!
En, stijf 'k ooit dwang of euvelmoed,
Sluit dan mijn lippen digt.

Maar blijf ik steeds uwe inspraak trouw
Geef gloed dan aan mijn lied;
Zelfs in der grijsheid winterkou
Verlaat me uw koestring niet.

Ach! weinig smeek ik af van God;
   - Geen schatten, magt noch rang -
Slechts levensrust en huisgenot
   En aandrift tot gezang:

Een huisdak in het Herfstgetij,
   Een loofhut in de Lent';
Een beker wijns voor vriend en mij,
   En brood tot aan mijn end:

Wat lauwren om mijn citer heen; -
   Of, God! is dit te veel, -
Dat dan haar klank mij zelv' alleen
   Met gade en vrienden streel.

Dat zij mijn kleenste vreugdgenot
   Tot hemelwellust hoog',
En bij den zwaarsten slag van 't lot
   Nog zacht mijn tranen droog'.

Al vlecht de kunst geen lauwerblaân
   Dan om mijn lijkbus heen,
Zij zonde toch mijn levensbaan
   En deed me op bloemen treên.

Zij tooide toch den zilverglans,
Die eens mijn kruin omgraauwt,
Nog met den blijden rozenkrans
Waarvan de Gratie daauwt:

Den krans, dien Théos zanger droeg,
Die, door zijn toovergloed,
De sneeuw zijns hoofds in blosjes joeg,
In vlam zijn stollend bloed.

O, mij die krans, o, mij dat lot,
Die grijsheid, jong en schoon!
Dit, Muze! smeek ik af van God,
Geen lauwren bij de doôn.

GORINCHEM.
A. BOXMAN.

Elise.

In 't lommer van een statig woud,
Daar lag een hut verscholen;
Doch om dit needrig rieten dak
Kwam menig minnaar dolen.

Dat afgezonderd plekje hield
Een schoone bloem verborgen;
Die zich voor 's wandlaars oog ontsloot
Bij elken zomermorgen.

Want, loeg de schoone daggodes
Des morgens door de boomen,
Dan zag men uit de schaamle stulp
De schoone Elise komen.

Dan paarde zij haar morgenzang
Aan 't lied der vooglenkoren,
En deed, als de avondschaduw neeg,
Haar zoet geluid weêr hooren.

Al vroeg reeds werd deez lieve maagd,
Om hare aanvalligheden,
Door elken jongling uit die streek
Vergood en aangebeden.

De brave Alcest, een hupsche borst,
De keur der herdersknapen,
Bezocht het eenzaam hutje vaak
En hoedde dáár zijn schapen;

Want, sinds hij lieve Elise zag,
Ging de onrust door zijn leden,
De wereld werd hem rampwoestijn,
De plek der hut een Eden!

Eens trad, door zijn gezang bekoord,
Het mollig kind te voren,
Toen scheen, voor onzen herdersknaap,
Het zaligste uur geboren.

Verrukt snelt tij naar Lise heên,
Valt aan haar voeten neder,
En stamelt, wat hij staamlen kan,
En kust haar handjes teeder;

Maar Lise redt zich met de vlugt
En ijlt haar stulpje binnen;
Fluks zet zij zich aan 't spinnewiel,
Doch... kan van schrik niet spinnen.

En nu Alcest de poezle hand
Der schoone maagd mogt kussen,
Nu is zijn laaije liefdevlam
Door niet met al te blusschen.

Sinds zijgt Alcest, als de avond daalt,
Bij Lises hutje neder,
En speelt, op meer verhoogden toon,
Zijn minneliedjes weder.

Maar ook in 't lieflijk avonduur
Ontsluit de maagd haar woning,
Dan steelt de vlugge herdersknaap
Een kusje ter belooning.

Soms klaagt hij haar zijn harteleed
En eenzaam zwervend leven,
Of spelt haar sprookjes op den mouw
Met scherts en boert doorweven.

De onnoozle maagd, in 't eind onthutst,
Wijl hij steeds zuchtte en steende,
Vroeg eens haar moeder: wat Alcest
Met zucht en klagt toch meende.

De moeder kon 't beschroomde kind
Niet langer zóó aanschouwen,
En sprak. ‘Mijn lief! de jongen mint
En wil u zeker trouwen.’

Maar, sinds de zaalge huwlijksband
Het jeugdig paar vereende,
Vroeg Lise de oude vrouw niet meer,
Wat hare herder *meende!*

A.J. TEN HAGEN, Jz.
GORINCHEM.

Winterzegen.

SCHOON ge ook woest en knorrig ziet,
Niets dan vlok en hagel biedt,
Waatren stolt en grijst de daken,
Plant en loover dorren doet,
Winter! toch, hoe fel ge woedt,
Voel 'k mijn borst van vreugde blaken;
'k Weet - wie ook uw' aanblik schuwt,
Dat ge uw woên aan zegen huwt.

Menig dole er bibbrend rond,
Zoek' de sprankjes van den grond,
Onder 't ruig der sneeuw begraven,
Of verwensche in stilte uw' duur,

Als het somber avonduur
Langzaam voortglijdt, en de gaven,
Die het *andren* mild vertrouwt,
Hem - toch ook een mensch - onthoudt;

Ginds jage een' van angst het hart,
Als hij, door den druk benard,
Van het karig loon verstoken,
Troostloos bij de zijnen zit,
Vruchtloos om erbarming bidt,
In het kleed des noods gedoken;
En hij - minnend vader, man,
't Harde brood niet winnen *kan;*

Toch, wat jammer ge elders sticht,
Toch, hoe streng ge uw' last verrigt,
Zijt ge een boô van liefde en leven.
O, door u beproeft ons God,
Of wij 't onwaardeerbaar lot,
Ons, slechts onverdiend, gegeven,
Of wij 's voorspoeds heldren schijn,
Onberisplijk waardig zijn.

Gij, gij zaligt ons bestaan,
Spoort tot weldoen vriendlijk aan;
Waar, gebogen voor uw roede,
't Naar gebrek de hart-aâr knaagt,
De arme brood en deksel vraagt,
Schreijend smeekt om hulp en hoede,
Daar wijst ge op den broederband...
En we ontsluiten bart en hand.

Zoo breidt ge uwen invloed uit!
Stille dankbaarheid ontsluit
Aller harten, diep bewogen;
Liefde en weldaad heerscht alom,
De aarde schijnt een Heiligdom,
Zelfs de zondaar ziet, gebogen,
Minnend op den arme neêr,
En de deugd herkent hij weêr.

Grijze Vader van het jaar!
Wie dan huivrend op u staar',
Uw gestrengheid roekloos doeme;
Duld, dat vol van dankbren gloed,

U een eerlijk, stil gemoed,
Zegen voor de menschen noeme.
Duld een offer, smaad het niet,
Hoor een u gezongen lied!

Lieve Lente! deel er in!
Zonder *zijne* vadermin,
Zoudt ge niet zoo welig bloeijen;
Sluimer legt hij u wel op,
Maar hergeeft u dra een knop,
Die vol luister op zal groeijen,
Zie, van 't ligte juk ontdaan,
Lente! slechts uw roosjes aan.

Oude Vader der Natuur!
Uwe toetssteen vonkelt vuur
In des grijzen boezem neder;
Aan het einde van zijn baan,
Staart hij u bemoedigd aan,
Lente en jeugd herkent hij weder:
Achter 't floers, door u gespreid,
Weet hij, schuilt *onsterflijkheid!*

Winter! naamloos is uw zoet!
Aan 't voor kunst ontgloeid gemoed
Schenkt gij onwaardeerbre stonden,
Als het avonduurtje toeft,
En de geest uw hulp behoeft,
Stil aan huis en haard verbonden,
Omtast in den rijken schoot,
Dien de kennis hem ontsloot.

Uren, al te ras voorbij,
Onbetaalbaar waart ge mij,
Die ik oefnend heb gesleten;
Peinzend op mijn levensdoel,
Heb ik menig bang gevoel
Weggedrongen en vergeten,
Menig zorg van 't hart gejaagd,
Door mijn Muze's hand geschraagd.

'k Heb, verrukt en ijver-vol,
Van mijn Vaderland de rol
Dan eerbiedig opgeslagen,
En, in 't hoekje van den haard,

- Gunstig ook voor mij bewaard -
Op mijn Vaadren roem gedragen;
Bij hun dapperheid en deugd
Vaak gedankt, geschreid van vreugd.

'k Zag de Kastieljaansche magt
Wijken, voor de leeuwen-kracht
Van mijn nooit volprezen Vaadren;
'k Beefde voor der Britten trots,
Maar, zag dra, als Englen Gods,
Een *De Wit* en *Ruiter* naadren,
En der Britten hoogmoed dook
Angstig weg in *Chattams* rook.

Ja! volzalig 't avonduur,
Dat gij, wachter der Natuur!
Schenkt aan Vaderlandsche zonen;
Schooner schijnt de grond mij dan,
Waar ik danken, bidden kan;
'k Ruil hem voor geen vorsten-kroonen,
Noch voor vreemden rang of stand,
Dierbaar is mij 't Vaderland.

Die verrukking is mijn deel,
En ik dank haar u geheel:
Uw gestrengheid, *uwe* boeijen
Hechten vaster hart en toon
Aan het wetenschaplijk schoon;
Zachter zal mijn Muze vloeijen,
Als, door *uwen* blik bepaald,
Haar geen zomerglans bestraalt.

Hoe ge ook *buiten* snerpt en woedt,
Liefde en Vriendschaps zalig zoet
Doet ge ons meerder stil genieten;
'k Heb zoo menig uur van vreugd,
Toegewijd aan liefde en deugd,
Onbezorgd daar heen zien vlieten.
Smart en rouw vlood vlugtig heen,
Vriendschap sloot den kring alleen.

Grijze Vader van het jaar!
Wie ook huivrend op u staar',
Ik zal nooit uw strengheid doemen,
Maar, met een ontgloeid gevoel,

Danken voor uw heerlijk doel,
Zegen voor den mensch u noemen,
U vereeren door dit lied,
Goede Winter, smaad het niet.

'S GRAVENHAGE.
A. DE JONG, Gtz.

De Epicurist.

DE DOCTOR.
GIJ hebt het water! -

HIJ.
't kan niet zijn:
‘'k Dronk anders nooit dan besten wijn.’

NINOVE.
G.S.

Doggersbank.

VERHEF van uit het hart der baren
Uw hoofd, o Zeegod! hef het op!
En lei uw vlugge waterscharen
Ten dans weêr langs het bruisend sop;
De donder doet de stranden beven:
't Is *Zoutman*, die, ten strijd beschreven,
Met *Bentinck* zich ten oorlog rust;
't Is *Zoutman*, die den hoon der Belgen
Gaat wreken en den Brit verdelgen,
Of zweepen naar zijn barre kust.

O! waar - waarheen met al uw kielen,
Trouwlooze! die 't verbond verbrak!
En volken voor u neêr deedt knielen,
Wier hoofd uw laster schuldig sprak;

Waarheen! wat vormt ge een lange keten
Van bodems, door uw' vloek gespleten,
  Half-zinkend van uw valsche trouw!
Terug, terug met al uw benden,
Geprest om weêr de deugd te schenden,
  Ter gruwbre smet van 't Staatsgebouw.

Vlied, *Parker!* vlied, mistrouw uw vloten!
  De zee slaat woest en wild omhoog;
Of wilt gij, zelf van schrik verschoten,
  Te grond gaan voor Brittanjes oog?
Terug van *Albemarles* plassen,
Waar *Ruiter* kwam zijn' moed verrassen,
  Hem wegblies van zijn breede baan,
Terug, terug met al uw loten,
De Ruiters bloed is voortgesproten,
  In *Zoutman* heerlijk opgestaan.

Najaden, Tritons, kroost der zeeën,
  Streeft gij de koets van *Zoutman* voor!
Hij wreekt ons talloos tal van weeën
  En blakert lucht en zee er door.

Voort, voort, hij hoore uw zilvren stemmen:
'*Held* ZOUTMAN *gaat den Luipaard temmen!*' -
Als voorzang van zijn zegelied.
Vermeldt den lof van Bato's scharen,
Maar fluistert in het oor der baren
Den valschen roem van *Parker* niet.

Neen, neen, hij zoekt, van schrik versteven,
Zijn strand haast op, waar schand' hem wacht
En vindt zijn' neêrlaag diep geschreven,
Waar 't water achterna hem lacht;
Al acht hij zich dan *Zoutman* kloeker,
Al zweert hij dubble wraak en woeker,
Door hem wordt eerst de strijd betaald,
Door hem met renten weêrgeschonken
De schatten, die ons erf ontzonken,
En nog niet gansch zijn weêrgehaald.

Ja, *Parker!* beef, hoe 't hart moog zwellen,
En trotscher in de borst u slaan:
Als Englen staan de bootsgezellen
En zien met weemoed *Parker* aan.

Zij heffen 't breede zwaard; hun handen
Zijn bergen, waarin Lava's branden,
   En werpen in de lucht zich uit;
Hun magtwoord zal uw honderdtallen,
Als stoppels voor den wind, doen vallen
   En vellen ze als gewissen buit.

O schouwspel van vervlogen jaren,
   Hoe heerlijk zijt gij 't kroost der zee:
De wrakken zoeken 't slijk der baren
   En Neêrland maakt, den Brit gedwee.
Het sulfer doet de zee besterven,
De kruiddamp rooft haar gloed en verwen
   Op 't spoor, waar traag de Luipaard zweeft,
Maar schooner doet de zon haar stralen
Op 't effen vlak der waatren dalen
   Waar Neêrlands Leeuw verwonnen heeft.

Daar vlugten zij, bedekt met lijken,
   De bodems tot den strijd geschikt,
Maar dubbel, eer zij strandwaarts wijken,
   Door *Zoutman* uit hun kracht verwrikt;

Zij voelen zich in 't hart der golven,
In eigen schande, diep bedolven
En schromen eigen strand en reê,
En hooren; hoe de baren koken,
De spotkreet om hun boorden spoken:
'Triomf! triomf! de Brit ruimt zee!'

S' HAGE.
J.W. VAN ALPHEN Cz.

Hoe raar!

WAT gaan de zaken in de wereld soms verkeerd:
Loquax is *Regtsgeleerde* en toch niet *regt geleerd*.

NINOVE.
G.S.

Dichtregelen

Uitgesproken door de jonge Hendrika Berte, toen zij, Bij eenen plegtigen maaltijd en op last der Stad. - Regering, aan Eecloo's Honderdjacrigen Bewoner eene bloemenkroon aanbood.

GIJ raakt aan d'eindpaal van het leven,
Waarvan *ik* slechts 't beginsel zie;
Een kroontje, met gebloemt' doorweven,
Is het geschenk, dat ik u biê.
Men zie in 't zelve de belooning
Der Burgertrouw, door u betoond,
En in ons heiden de vertooning
Der Lente, die den Winter kroont.

GENT.
C. VERVIER.

Sophonisba.

UIT puin en zand opeengehoopt;
Uit tempels, door 't geweld gesloopt,
  En omgeworpen muren;
Uit opgedroogde bron en gracht
En de overblijfsels uwer magt,
  Die eeuwen scheen te duren;
Uit die verwoesting, roept met klem,
Als uit het graf, een doffe stem:
  ‘Mijn grootheid is geweken!
En 't needrig *Marsa*, dat gij ziet,
Herinnert mijn vermogen niet
  Waarvan al de eeuwen spreken.’

Maar schooner, wijdvermaarde stad,
Staat in het grijs historieblad

Uw naam en roem geschreven.
Daar praalt gij voor het nageslacht
In volle majesteit en kracht
En doet de volken beven.
Daar slaat gij in één oogenblik
Gansch Home met ontzetbren schrik.
Daar storten uwe helden
Van de Alpen, als een watervloed,
Die sluis en dijken scheuren doet,
En stroomen op zijn velden!

Bij 't daverende krijgsgeschal
Dat stormde uit *Dido's* breeden wal
Zag SOPHONISBA 't leven.
Zij, jong en schoon en kloek en fier,
Met vorstelijken tooi en zwier,
Scheen langs den grond te zweven.
En ASDRUBAL, trotsch op den schat,
Dien hem zijn echt geschonken had,
Hield haar in hooge waarde;
Zij kroonde hem op 't zegefeest
En was de blijdschap van zijn' geest;
Zijn hoogste goed op aarde.

O eedle telg! der steden roem
En aller maagden krans en bloem,
  Daar komt u SYPHAX groeten,
Daar ziet uw oog zijn heldenblik,
Daar voelt uw hart dien zachten schrik,
  Daar buigt hij voor uw' voeten.
Geluk! geluk! o reine bruid!
Zoo galmt geheel *Carthago* uit,
  En 't strand herhaalt die klanken.
De blijdschap danst om d'echtkoets rond,
De liefde kroont het trouwverbond
  Met palm en wijngaardranken.

Maar SOPHONISBA! 't heil, door d'echt
Zoo gunstig aan u toegezegd,
  Hoe spoedig was 't vervlogen!
Uw kroon en troon en rijksgebied,
Getrouwe gade! werd het niet
  Een waterbel voor de oogen?
Gelijk de storm door zijn geweld
Den hooggetopten ceder velt,
  Zoo viel uw grootheid neder.

Maar uit der eeuwen nacht en puin,
Uit gruis van marmer en arduin
   Herrijst zij glansrijk weder.

Daar draait het wentelende lot,
Dat met der volken glorie spot,
   Den ijzren oorlogswagen:
En over zee en breeden vloed
Komt SCIPIO, zoo groot in moed,
   Gelijk een Godheid dagen.
Helaas! daar brandt *Carthagoos* vloot;
Daar valt de trouwe bondgenoot,
   Beroofd van kracht en leven.
Ja, SOPHÓNISBA! uw gemaal,
Die uitblonk als een zonnestraal
   Moet in den kerker sneven.

En gij, in liefde groot en sterk,
Gij leeft, als door een wonderwerk!
   Maar wat is toch een leven
Waar eer en roem en glans verdwijnt,
Waar men in slaafsche boeijen kwijnt,
   De hoop ons heeft begeven?

Hoop dochter van den Veldheer, gij
Wordt weêr door MASINISSA vrij,
  Hij breekt uw slaafsche banden;
Hij droogt uw tranen, stilt uw' rouw,
En legt den eed van huwlijks trouw
  Af in uw kuische handen.

Maar SCIPIO, hoc stout in 't veld,
Was hij een groot, regtschapen held?
  Verdient zijn naam geprezen?
Een dwingland, die uw' echt verbreekt,
En dan als boel van liefde spreekt,
  Zou die grootmoedig wezen?
Is 't groot, als m'in zijn oogmerk faal,
Een Rijksvorstin, in zegepraal
  Aan zijne kar te snoeren?
Haar zoo ten schimp en spot en smaad,
Ten schouwspel van elk onverlaat,
  Langs markt en straat te voeren?

Neen, SOPHONISBA, gij bleeft groot!
Veel liever van uw' echtgenoot
  Den gifkelk leêg te drinken,
Dan, door des vijands woeste vuist

In 't stof geworpen en verguisd,
Nog lager weg te zinken.
O! als het laatste nageslacht
Carthagoos neêrgeworpen magt
Met tranen zal vereeren,
Dan zal het op uw grootheid zien,
U zijne erkentlijke offers biên
En uwe trouw waarderen!

Maar vloek daal neêr op den Romein,
Die u, zoo schoon, zoo kuisch, zoo rein,
Bij 't ordeloos rinkinken
Der zaamgevloeide Bacchus' schaar,
Gelijk slavin, voor 't hoog altaar,
Zou leiden en doen blinken.
Triomf! ook *Rome's* trotsche wal
En praalgebouwen, zonder tal,
Zij liggen diep bedolven.
De storm van 't Noorden brult en woedt:
Een vuur stroom en een zee van bloed
Bedekt hen met hun golven.

HAARLEM.
C. DE KONING, Lz.

De Graaf van Habsburg,
Ballade,

Vrij naar Friedrich von Schiller.

Bij 't feest zijner krooning, in vorstlijke pracht,
Was Rudolf in Aken verschenen,
En reeds, aan den disch, zijn geheiligde magt
Ter pronkzaal geschaard om hem henen.
De Paltsgraaf des Rijns droeg het dampend gerigt;
Reeds bruiste de wijn, die den boezem verligt,
En alle de Keurvorsten, zeven,
Omringden den magtigen Heerscher op aard',
Gelijk om de zon het gestarnte zich schaart,
Aan 't welk zij den luister moet geven.

Gepropt stond het hooge balkon van arduin
   Met menschen uit allerlei volken,
En rees, met den dreunenden toon der bazuin,
   Het juichend geroep naar de wolken.
Want uit was de treurige en heerlooze tijd;
Voldongen de lange, verwoestende strijd;
   Een Regter bestond weêr op aarde.
Niet blind meer regeerde en besliste de speer;
De sterke verdrukte den zwakken niet meer;
   Gelijk was elks regt en elks waarde.

En toen greep de Keizer de gouden pokaal,
   En wischte eenen traan uit zijne oogen.
‘Wel schittert het feest en gepast is het maal,
   (Zoo sprak hij, in 't binnenst' bewogen.)
Doch 'k mis er den Zanger, den brenger der vreugd,
Die 't hart door zijn klanken verheft, en de deugd
   Verheven in liedren moet leeren.
Zoo hield ik het steeds van mijn kindsheid af aan.
En wat ik, als Ridder, gezegd heb, gedaan,
   Ik wil 't niet, als Keizer, ontberen.’

En zie: in der vorsten vol heerlijken kring
   Verscheen hij, en stemde de snaren.
Vergrijsd was de lok, die zijn' schedel omhing,
   Verbleekt van de volheid der jaren.
‘'t Harmonische (zegt hij) vloeit uit van de Lier.
Daarom zingt de Zanger het Hemelsche vier
   Der liefde, en het hooge en verheven;
Hij prijst wat het hart en de zinnen vereert.
Doch noem mij het lied, dat mijn Keizer begeert
   Bij 't heerlijke feest, hem gegeven.’

‘Hoe zoude ik (dus antwoordt de Keizer hem weêr)
   Den Zanger, den vrijen, bevelen?
Hij immers gehoorzaamt een' hoogeren heer.
   Geen dwangzucht beheersche zijn spelen.
Gelijk aan den storm, die de wolken doorsuist,
Men weet niet van waar, noch waarhenen hij bruist;
   Een wel, in de diepte verholen,
Zoo stroomt ook zijn leerzaam gezang uit de ziel,
Het wekt door de les, die zijn lippen ontviel,
   't Gevoel op, in 't binnenst' verscholen.’

En ras, met een' greep, die het speeltuig doortrilt,
Zingt deze, onder magtige slagen:
‘Ter jagt ging een Ridder, om 't vlugtige wild,
Den schichtigen steenbok te jagen.
Hem volgde zijn knaap, met het jagtschot bezwaard,
En toen nu al verder en verder zijn paard
Hem omjoeg langs bloeijende velden,
Verscheen hem een Priester, die vuriglijk bad,
Zijn hand hield het Ligchaam des Heeren omvat,
Terwijl hem zijn dienaars verzelden.

En nu boog de Ridder in ootmoed het hoofd:
Hij eerde den Redder der zielen,
Den hoogen Verlosser, aan menschen beloofd,
Die, laas, tot de zonde vervielen.
Toen ruischte er een beekje door't blozende veld;
Het wast, van een' springvloed gevuld, met geweld,
En stuit nu der wandlaren schreden.
Doch de een legt het Heilge en Hoogwaarde ter zij',
En trekt van zijn voeten de schoenen, om vrij
Door 't bruisende beekje te treden.

Wat doet gij, Eerwaarde? (zoo spreekt nu de Graaf,
    En staart op den dienaar der Kerke.)
Ik draag (was het antwoord) de Hemelsche gaaf,
    Op dat zij een' kranke versterke.
En zie, nu ik kom aan de brug van de beek,
Versloeg haar het brullende nat; zij bezweek,
    Door 't woelen der golven verdreven.
Op dat nu zijn troost tot den smachtende koom
Doorwade ik, met nakende voelen, den stroom,
    En breng hem zijn Heil en het Leven.'

'Toen hief hem de Graaf op zijn paard, en hij gaf
    Den Priester de kostlijke toomen,
Op dat aan den rand van het wenkende graf
    Zijn God tot den lijder mogt komen.
Hij zelf nam het ros, dat zijn dienstknaap bereed,
Terwijl hij den lust tot de jagt nog voldeed;
    Maar de ander verkwikte den kranken
En bragt, toen de blozende morgen verscheen,
Het Ridderlijk paard aan den toom weder heen,
    En kwam, om den Graaf te bedanken.

Alzoo niet, mijn vader, (sprak deez met een' blos)
Niet meer tot den strijd of tot jagen
Gebruik' men van nu af, het edele ros,
Dat eens mijnen God heeft gedragen.
Wilt gij 't niet voor eigen gewin of tot werk,
Zoo zij het gewijd aan de dienste der Kerk,
Want Hem toch heb ik het geschonken,
Van Wien ik mijne eer en het wereldlijk goed
Te leen draag uit min; Die voor mij heeft gebloed,
En schuldloos aan 't kruis werd geklonken.

Zoo moog' dan die God, (was het antwoord met een)
Die God, Dien uw hart houdt voor oogen,
U eeren; want Hij toch, Hij is het alleen,
Die 't nedrig gemoed kan verhoogen.
Een maglige Graaf zijt gij reeds en vereerd
Alom waar uw wijsheid den Zwitser regeert.
U leven zes dochters en bloeijeu;
O mogen (zoo sprak hij en 't sneeuwwit gezigt
Ontgloeide als bezield van verhevener licht)
Zes Kroonen in allen U groeijen!'

En peinzende zat nu de Keizer, ontzet,
Ontzet als de Vorsten, die 't hoorden,
Doch naauw had zijn oog op den Zanger gelet,
Of klaar werd de meening der woorden.
De trekken des Priesters herkent hij terstond;
Zijn bigglende tranen besproeijen den grond;
't Zijn tranen, die Rudolf vereeren.
En elk zag verborgen den Magtigen aan,
En kende den Graaf, die deez daad had gedaan,
En prees toen het Godlijk regeren.

AMSTERDAM.
G. GRAVE, Jz.

Aanmerking van den Duitschen Dichter.

TSCHUDI, die deze anecdote heeft overgeleverd, verhaalt ook, dat de Priester, dien dit geval met den Graaf van Habsburg gebeurde, naderhand Kapellaan bij den Keurvorst van Meints is geworden, en er niet weinig toe heeft bijgedragen, dat de gedachten van den Keurvorst op den Graaf van Habsburg geleid werden.

Het verraad van Philippus van Egmond,
of
Brussel behouden door den moed harer Burgeren.

U klinkt mijn lier, op Bardentrant,
Die moedig lijf en ziel
Dorst wagen voor het Vaderland,
Wat om u wankte of viel;
U klinkt mijn lier, u rijst mijn lied,
Gij blinkt in eeuwig schrift!
Maar u, u treft mijn Bardenvloek,
Wiens naam in 's lands historieboek
Als bastaard staat gegrift.

P. E. Dielman, inv!

Van 's Vaders deugd en eer misdeeld,
   En schender van den eed,
Dien hij, die snoode basterdteelt
   Op 's Vaders grafzerk deed,
Zwoer des onthalsden Egmonds zoon
   Zijns Vaders beulen trouw,
En, als een wolf in 't lamrenvel,
Was schijnbaar met de Staten wel,
   Maar lokte ze in zijn kouw.

En, Judas als die snoodaard was,
   En huichlend met elk woord
Gezworen haat op 't Spaansche ras,
   Om 's Vaders gruwbren moord,
Zwoer hij, voor 't heilig oog van God,
   Trouw aan Oranje en 't Land;
Scheen hij een echte Palinuur
En hield op Brussels hoogen muur
   Met heel zijn leger stand.

En, rustend op zijn herderwacht,
   Bleef Brussels burgerij

Gerust en kalm bij dag en nacht
    En van den Spaanjaard vrij.
Wat schaadt ons, dacht zij, Parma's heir,
    En daagde 't ijlings al,
't Verplette wis in zijn' galop
Bij storm den dollen tijgerkop,
    Op Brussels ijzren wal.

Zoo denkt, zoo spreekt de burgerschaar,
    En slaapt weêr veilig in,
En vreest noch beeft voor lijfsgevaar,
    En rust op Egmonds min.
Maar Egmond, als een boschgedrogt,
    Dat op de lamren loert,
Verbergt omzigtig tand en klaauw,
En heeft alreê, vóór dag en daauw,
    Zijn rot bijeen gevoerd.

En, wanend nu het tijdstip daar
    Tot zijn verraderswit,
Trekt hij, met vreeslijk krijgsmisbaar,
    Nu op met naauw gelid,

Bezet van rondom wal en poort
   En plant er Spanjes vaan,
En rukt, met woesten oorlogsroep,
Aan 't hoofd van d'uitgelezen troep
   Op 't breede marktplein aan.

Dáár scharend heel zijn muitrenwacht,
   Zoo als 't tot d'aanval past,
Waant hij reeds Brussel in zijn magt
   En geeft tot plundring last,
En bij den Sant, op 's raadhuis' top,
   Zweert hij der kettren straf.
Maar... Sint Michiel, die Brussel hoedt,
Is niet gediend met burgerbloed,
   En keert het onheil af:

Want van alom en van rondom,
   Gewekt van uit den slaap,
Komt in 't geweer op 't slaan der trom
   Elk dappre stedeknaap,
En grijzaard zelfs, ja zwakke vrouw,
   't Stelt alles zich te weêr;

En, door een nieuwen eed verloofd,
Volgt elk het Burger-opperhoofd
   En vreest geen Egmond meer.

En Bomberg, die zijn burgers rigt,
   Geeft tot den optogt sein,
Stopt vóór zich straat en uitgang digt,
   Die leiden op het plein,
En, vast met baal en vat verschanst,
   Jaagt hij uit menig mond
Verderf en dood in Egmonds rot,
En zweert hij, bij een heilig God,
   Hun hoofd geen uchtendstond.

Zoo onverwacht door burgermoed
   Besprongen in zijn nest,
Voelt de verrader zijn gemoed
   Door bange vrees geprest;
En raadloos, hoe der burgrenwraak
   Te ontkomen in dien nood,
Grijpt woede en helsche zielesmart
Den snoodaard diep in 't eerloos hart,
   Bij 't grijnzen van den dood.

In 't eind', door wanhoop aangespoord,
Waagt hij een laatste kans,
Hij stormt verwoed op Bomberg voort,
Maar stuit op zwaard en lans;
En hij, die smaalde op burgermoed
En God noch mensch ontzag,
Smeekt nu, bestelpt van zieleleed.
Aan Bomberg, die hem nader treed,
Om eerlijk lijfsverdrag.

Leg neêr dien staf, (roept Bomberg uit,)
Uw snoode hand onwaard,
O diepgevloekte basterdspruit,
Wiens aanblik mij vervaart!
Geef hier die vaan der dwinglandij,
Verrader van uw land!
Als gij draagt de aard' een monster schaars,
Dat.... met zijns Vaders moordenaars
Laaghartig zamenspant!!

Dáár, monster, op dien zelfden grond.
Dien thans uw voet ontwijd,
Dáár sloot zich biddende de mond

‘Van hem, wiens teelt gij zijt!
Dáár, op dien plek, waar gij thans staat,
Daar stond zijn moordschavot;
Dáár was 't, dat Egmonds schedel viel,
Dáár voer zijn schuldelooze ziel
Als martlaar op tot God.

En *heden* juist verjaart die dag,
Betreurd reeds ellef jaar,
Berouwd met zoo veel zielsgeklag
En zoo veel lijkmisbaar.
Ruk slechts drie steenen uit den grond,
En.... 't Vaderbloed welligt!!!
Wordt kenbaar aan uw turend oog,
Of springt misschien als straal omhoog,
U, Judas! in 't gezigt.’

En door dat laatst, dat schriklijk woord
Tot diep in 't hart ontzet,
En denkend nu aan 's Vaders moord
En heel de ziel verplet,
Was 't hem alsof zijns Vaders geest
Opspookte voor zijn' voet:

‘Wijk, wreker! (riep hij,) wijk van hier!’
En 't was hem, of hem 't helsche vier
Al rondgreep door zijn bloed.

En Bomberg, die zijn wanhoop ziet,
Schoon meester van zijn lot,
Begeert den dood diens zondaars niet,
Maar laat de wraak aan God;
Hij gunt aan Egmond lijfsbehoud,
Maar jaagt hem met zijn' troep,
Met schimp en hoon ter wallen uit
En geeft zijn schand' hem meê ten buit
Bij blij Triumf geroep!

En Egmond, ver van Brussels wal
Voorthollend met zijn schand,
Vindt elders ras gewisser val
En kwijnt in ijzren band;
En eindlijk, uit zijn boei geslaakt
En nu in *Guise's* drom,
Verlost alras een kogel de aard'
Van 't monster, door de hel gebaard,
En geeft het haar weêrom.

ROTTERDAM.
R.H. VAN SOMEREN.

Aan een' Kloosterling.

WORDT hier den mensch 't geluk gegeven,
Of kent hij onvermengde vreugd',
't Is in de rust van 't eenzaam leven,
Daar hij zich wijdt aan stille deugd.
Bedaard hoort hij de stormen loeijen
Op 's werelds ongestuimen vloed,
En ziet zijn levensgolfje vloeijen,
Dat zachtkens naar de haven spoedt.

Zijn deugd moet soms met onspoed kampen,
Hij wordt verdrukt door 't wrevlig lot,
Maar hij braveert de levensrampen,
En de onschuld is zijn heilgenot.

Hij kan fortuin en schatten derven,
Wanneer hij staroogt, in 't verschiet,
Op 't loon, dat eens de ziel zal erven,
Als zij dees rampwoestijn ontvliedt.

Aan d'eindpaal van het stormend leven,
Wanneer de geest van 't stof zich scheidt,
Ja, dan zal hem de hoop omzweven
Van 't stoorloos heil der Eeuwigheid.
Zoo, als hij ziet dên Hemel klaren,
Zoo zeilt de stuurman af van 't strand,
En streeft gerust, langs kalme baren,
Naar 't langgewenschte Vaderland.

NINOVE.

F. DE VOS.

Aan Laura,
Op haren Feestdag.

GELIJK een bloem, zoo teeder is ons leven;
Het vliet daarheen, gelijk een snelle stroom;
't Ontwijkt den mensch; gelijk een vlugge droom,
Die's morgens flaauw slechts voor den geest blijft zweven;
Eene enkle nachtvorst kan de bloem doen sneven;
Een felle noodstorm geeselt vaak den vloed;
De droom benaauwt en foltert soms 't gemoed,
En doet den sluimerenden angstig beven.

Uw leven zij een bloem, die lieflijk bloeit,
En spade eerst van haar' stengel wordt gereten;
Een stroom, die spieglend door de dalen vloeit,
En aan wiens boord men gaarne is neêrgezeten;

Een *zoete* droom, die 't hart bekoort en streelt,
Wiens beelden in het goud des uchtends gloren,
En in wiens tooverdreven 't woudkoor kweelt! -
Zie daar mijn beê: God moge haar verhooren!

NIJMEGEN.
C. TEN HOET, JZ.

Natuur-wet.

DE *grijsheid* is de strenge wet,
Door vrouw Natuur eens vastgezet,
Die ons, op straf des doods, verbiedt
't Genot, hetwelk de *jeugd* geniet.

BRUSSEL.
J.S.

Aan een' negentigjarigen Grijsaard.

ZET u neder, moede Grijsaard!
Rust, ei rust een weinig uit
Van dat zwerven door dit leven,
Eer gij ginds ons moet begeven,
Waar de dood den slagboom sluit.

Zie, de schaduw van 't geboomte
Wordt op de akkers reeds zoo lang,
En de zon, bij 't nederzinken,
Schoon zij nog 't gebergt' doet blinken,
Nadert reeds haar' ondergang.

Ga dan, Grijsaard! ga niet verder,
Laat u eerst een bete broods
Met een' frisschen dronk verkwikken,
En rigt dan, met kalmer blikken,
Uwen tred naar 't rijk des doods.

Vier in stilte hier uw' jaardag,
   Die men, honderd jaar min tien,
Steeds verrijzen zag met luister,
Daar welligt het nachtlijk duister
   U dien dag niet weêr doet zien.

Kom dan, Vader, zet u neder,
   Welgemoed en welgetroost;
Laat geen ouderdom u hindren,
In het midden uwer kindren
   En de kinders van uw kroost.

Zie nog eenmaal in de verte
   't Plekjen, waar uw wieg eens stond,
Waar ge, in zorgelooze tijden,
U, als jongling, mogt verblijden
   Waar ge als man u zalig vond.

Zie nog eens het pad des levens,
   Waar weleer uw hart aan hing:
Ach! verscholen achter 't loover,
Blijft u niets van alles over,
   Niets dan slechts herinnering!

Doch, het is een zoet herdenken
  Aan den Schepper alles goeds,
Die u, boven wensch en beden,
Schonk het daaglijksch brood van heden,
  Blijkbaar in veel overvloeds;

Maar die, bovenal, als Vader,
  Uit verheven zondaarsmin,
U zijn' eigen Zoon wou schenken:
Dit, geloovend, te herdenken
  Neemt reeds hier den Hemel in.

Moog dan schat en lust verdwijnen,
  Door den droom des tijds vergood;
Moog ook, onder duizend tallen,
U de laatste vriend ontvallen,
  Bij het naadren van den dood;

Dáár blijft u een Heiland over,
  Waar de wereld u ontzinkt.
Zie, hoe, boven 't stergeflonker,
't Kruis van Hem, bij 't naadrend donker,
  U te meer in de oogen blinkt.

Wend uw blikken derwaarts henen,
Trekt ze van een wereld af,
Die geen rust voor 't hart kan geven:
't Eeuwig en volzalig leven
Ligt aan de overzij' van 't graf!

ZWOLLE.
H. AS. ZOON DOYER.

De nieuwe Aeschylus.

'MOEST goedige Aeschylus van druivenpitjes sneven,
Ik zweer (zegt Rimax) bij het sap te zullen leven!'

NINOVE.
G.S.

De Vriendschap.

(Naar het Hoogduitsch van Weisze.)

DE man, die mij den spiegel toont,
Mijn kleinste vlekken niet verschoont,
Mij ernstig waarschuwt en berispt,
Of streng, om pligtverzuim, mij gispt,
Hij is mijn vriend gewis,
Schoon hij 't in schijn niet is.

Doch hij, die mij steeds vleijend roemt,
Zelfs mijn gebreken, deugden noemt,
Die mij de hand tot feilen biedt,
Vergeeft, daar hij mijn' rouw niet ziet,
Die is mijn vijand wis,
Schoon hij 't in schijn niet is.

HAARLEM.
J. SCHOUTEN.

De Noordsche Krijgsman
Op het puin van Missolonghi.

VAN uit het Noorden trok een held
Naar 't land, waar Islams benden,
Als slaven van vloekwaard geweld,
Het regt der menschheid schenden;
Waar Meccas trotsche legervaan,
In spijt van Hellas dappren,
De Kruisbanier blijft wederstaan
En zegevierend wappren.
Hij trok daar heen met vasten moed,
Om naast den Griek te strijden,
Om Hellas grond, met eigen bloed
Van ketens te bevrijden.

Daar drukt hij, na een' langen togt,
   Die roemvolle oorlogsvelden;
Daar vindt hij 't oord, vol vuurs gezocht,
   Daar drukt hij de asch der helden,
Die, in den strijd, voor Regt en God
   Met glorie zijn bezweken;
Daar zweert hij, om op Islams rot
   Dier helden dood te wreken.
Daar snelt hij, met een vonklend oog,
   Naar Missolonghi henen,
En bidt van aller God omhoog:
   ‘De Vrijheid der Hellenen.’

Hij snelt.... daar treedt hem een Helleen,
   Een achtbre grijsaard nader,
En vraagt hem: ‘Vreemdling! hoe, waarheên?’
   ‘Naar Missolonghi, Vader!’
Is 't antwoord van den jongen held,
   ‘Daar wil ik, moedig, strijden
En van het Ottomansch geweld
   Die vege stad bevrijden;
Of, zoo de vlag der halve Maan

Moet wappren van die wallen,
Dan wil ik met den Griek vergaan,
Met Missolonghi vallen.'

'Snelt gij dáár heen? o Vreemdling, keer!'
Doet hem de grijsaard hooren,
'Er is geen Missolonghi meer;
Het is voor 't Kruis verloren!
Maar ook Ibrahims vaan waait niet
Van de overheerde wallen,
En moog hij in zijn zegelied
Op de overwinning brallen,
Vrij stoff' hij met zijn vloekbazuin
Op 't duurgekochte loover;
Van Missolonghi is slechts puin,
Het brandend wrak slechts over!

Ziet gij, waar ginds, bij vlammend licht,
Die rook stijgt naar den hoogen,
Dáár stond die stad, wier roem niet zwicht,
Wat Turksche slaven pogen.
Daar rees der Kristenen gebed,

Door d'Islamiet besprongen -
Sinds klonk er de eer van Mahometh
Door Turken opgezongen.
Daar roofden zij van 't hoog Altaar
't Geen Kristnen heiligst achten,
En Kristen-maagden werden daar
Het loon van 't Kristen-slachten.

Daar sneefde een Priester Gods door 't zwaard
Dier woedende barbaren,
Wier staal noch zuigelingen spaart,
Noch zilverwitte haren;
Daar klonk, in 's Priesters laatsten stond,
(God! mogt Euroop het hooren!)
Van 's eedlen grijsaards vegen mond
Zijn vloek Euroop in de ooren:
Europa, dat het Heilgeloof
Den Heidnen laat verkonden;
Maar voor de stem des broeders doof,
Hier spot met 's Kristens wonden. -

Maar gij, o vreemdling! zeg het mij,
Welk bloed stroomt u door de aderen?

Waar is uw Vaderland, dat gij
   Thans nog dit oord durft naderen?'
'Ik kom, mijn Vader! uit een land,
   (Een echte Vrijheids stichting)
Waar Vrijheid, in elks hart geplant,
   Geluk brengt en verlichting.
Waar elk, met onbeklemde borst,
   Zijn leer mag rond verspreiden,
En waar 't geluk van Volk en Vorst
   Verdeeld is noch gescheiden.

Kent gij dat oord? - 't is Nederland,
   In schaâuw der wetten veilig,
Een grond steeds voor Cephissus' strand,
   Als 't land der Vrijheid, heilig.
Daar stond mijn wieg en bakermat,
   Daar hebben eens mijn Vaderen
Voor Vrijheid zwaard en speer gevat.
   Dat bloed vloeit door mijn aderen,
Waarmede (tachtig jaren lang
   Geschonden regten wrekend)
Ons Neêrland in der volken rang
   Met roem staat opgeteekend.'

‘Wees welkom, jongling!’ zegt de grijs,
‘Op Hellas oorlogsvelden.
Ja, Griekenland stelt hoogen prijs
Op Nederlandsche helden.
Wij kennen ja den langen strijd,
Die 't land der Batavieren
Van vreemde ketens heeft bevrijd,
Toen 't Regt mogt zegevieren.
Bij Hellas kroost weêrklonk de faam
Van uwen krijg met Spanje;
Een bolwerk ginds droeg zelfs den naam
Van WILLEM *van Oranje*.

Maar zeg mij, edelmoedig held!
Waarom van uit die streken
Geen heir ter onze hulpe snelt,
Om Hellas grond te wreken?
Verneem het: Meccas halve Maan
Ziet haar gezag vergrooten,
En 't heir van Turken groeit steeds aan
Met Kristen strijdgenooten.
Ja, Franken dienen d'Islamiet
En volgen Turksche standers,

En (o 't vermoeden belge u niet)
Welligt ook Nederlanders.'

'Ook Nederlanders?! neen, bij God!'
Hervat de jonge krijger,
'Geen Nederlander dient dat rot,
Geen Leeuw heult met den Tijger!
't Is waar, men moet in Nederland
Voor hooger magten zwichten;
De Belg gehoorzaamt, in den stand
Van krijgsman, 's krijgsmans pligten,
Als Mensch schudt hij dien kluister af,
Door hooger licht omschenen,
En bidt van God, in spijt van straf,
De Vrijheid der Hellenen!

Geen echte zoon van Nederland
Zal 's Vaders bloed verzaken,
Noch zich, het voorgeslacht tot schand',
Aan Hella schuldig maken.
Neen, 'k zweer 't bij Missolonghis puin,
Wat rijzen moog of dalen,

Nooit zal de tulband om de kruin
   Eens Nederlanders pralen.
Neen, eer verzinkt hun land in zee,
   Eer zij hun roem verdwenen;
Want heel dat land heeft slechts één beê:
   De Vrijheid der Hellenen!’

Hier zweeg de Jongling, maar zijn moed
   Bleef vonklen in zijn oogen,
En de aandrift van zijn jeugdig bloed
   Mogt nog dat vuur verhoogen.
De grijsaard vat hem bij de hand,
   Geleidt hem naar die streken,
Waar 't moedigst kroost van Griekenland
   Den vijand is ontweken.
De jonge strijder ademt waar
   De Kruisbanier mag wappren;
En deelt er moedig elk gevaar,
   Vereend met Hellas dappren.

En wij - ver van Cephissus' strand,
   In Regt en Godsdienst veilig,

Ons is de strijd van Griekenland,
  Als strijd der Menschheid, heilig.
En hoe het eind, dier worstling zij,
  Of weeklagt of verblijding,
Door alle tijden bidden wij
  Voor Griekenlands bevrijding.
Ja, komt! die bede klinke alom,
  Dat we allen ons vereenen;
Één bede is die van 't Kristendom:
  DE VRIJHEID DER HELLENEN!

DELFT.

F.P. GISIUS NANNING.

Onheil.

HET onheil is een reus voor menschen klein van geest;
Een dwerg voor 't helder brein, dat in de toekomst leest.

MECHELEN.

F.X. DE B.

De Herder Kluizenaar.

BEVALLIG Leentje! u min ik teêr;
U min ik voor altijd;
Ja, ik ben trotsch, ik juich en roem,
Dat gij mijn liefste zijt.

Toon, dierbre, toon me uw wedermin,
Dan smaak ik ware vreugd.
Schenk mij uw hartjen en uw trouw,
O bloem van Neêrlands jeugd!

Vrees niet, dat onstandvastigheid
Ooit heersche in mijn gemoed,
Neen, eeuwig wordt mijn zuivre min
Door blanke deugd gevoed.

Zoo zong Adolf, zoo klonk zijn stem
Door 't rijzig eiken-woud,
Maar, Leentje kent het voorwerp niet,
Dat hem onledig houdt.

Dit, dit stort de droefgeestigheid
In zijn verteederd hart.
Wat raad! waar vindt hij leniging,
Waar troost in zoo veel smart?

Men zegt, die lijdt, is vindingrijk,
De herder schept nu moed,
Op eens verlaat hij 't lomrig woud,
Dat slechts zijn droefheid voedt.

Langs beemd en heuvel, hegge en hoef,
Gaat hij naar Leentjes woon;
Hij hoopt en vreest, en vlecht voor haar,
Met kloppend hart, een kroon;

Hij hecht haar aan zijn herdersfluit,
Die nu geen klanken geeft;
De zanger zwijgt, zoo lang zijn hart
In martlende onrust leeft.

Reeds ziet Adolf de lage hut,
Zijn liefstes stil verblijf;
Hij ziet, en staat in twijfeling,
De schrik rilt hem door 't lijf.

Toch trekt hij voort: de minnaar hoopt,
Zoo lang hij hopen mag,
Maar, wie beschrijft zijn harteleed
Bij zoo 'n geduchten slag?

Hij vindt (die arme jongeling,)
In schaduw eener laan,
Zijn minnares, zijn hartvriendin
In de armen van Sylvaan.

Zijn ziel zinkt weg, zijn tong verstijft,
Zijn min verkeert in haat;
De wanhoop, die hem 't hart bevangt,
Ontluistert zijn gelaat.

Hij klaagt vergeefs, men hoort hem niet;
Hij vindt noch heul noch troost;
't Is alles rond hem koud als ijs,
Terwijl hij zuchten loost.

Hij zegt vaarwel aan 't bloeijend oord,
Waar hij eerst heeft bemind,
Waar Leentje, bij haar' vriend Sylvaan,
Het reinst genoegen vindt.

Nog denkt hij aan het lieve kind,
Aan haar bekoorlijkheên,
Haar geest, haar houding, zacht gelaat
En aan haar stille zeên.

‘Keer, Adolf!’ roept hem Amor toe,
Maar vruchtloos: hij trekt voort,
Door afkeer van het aardsch genot
Kloekmoedig aangespoord.

De Hemel zal zijn redder zijn,
Daar zoekt hij troost en hulp,
Hij neemt een kort en vast besluit
En spoedt zich naar zijn stulp,

En deelt aan de armen wat hij heeft,
De erkentnis juicht hem toe;
De Herder wordt een Kluizenaar,
Van 't aardsche leven moê.

De Hemel loont des vromen deugd,
Verlengt zijn levenstijd,
Dien hij, met Godgetrouwen zin,
Aan de eerlijke armoê wijdt.

Hij stierf. Dit schreef men op zijn graf:
'Hier rust, die rust verdient:
Adolf, een heilig Kluizenaar
En ware Menschenvriend.'

YPEREN.
LAMBIN.

Geduld.

GEDULD, o eedle deugd, uw kracht is waarlijk groot:
Gij schenkt den stervling heil in 't hoogst zelfs van den nood.

BREDA.
D.J. DE HEIJDER.

De grijze Anakreon.

Naar het Grieksch.

VLUGT niet, schoon de tijd mijn haren
In zijn vaart verzilverd heeft,
En de bloem der lentejaren
Om uw roode koontjes zweeft;
Wil mijn liefde niet versmaden:
Zie eens, als gij kransen gaart,
Hoe de blanke leliebladen
Gaan met rozengloed gepaard.

NINOVE.
H. DAUWE.

Adelstan en Roosje,
Romance,

Vrij naar Hôlty.

WEÊR was de groene Mei in 't land
En strooide bloem en blaân,
Als ridder Veit van Adelstan
Kwam uit de hofplaats aan.
Verwijderd nu van 't feestgewoel,
Van snarenspel en dans,
Verruilt hij ster en ridderband
Voor bloem en herderkrans.

Het mollig veld, het klavergras
Verschaft hem, reis aan reis,
Een zoeter rust dan 't zwanendons
In 't vorstelijk paleis.

Hij doolde daaglijks door de streek,
Met immer luchte voet,
En zag de vreugd en zag het spel
Der lieve maagdenstoet;

En zag in lage herdersstulp
De schoonste herderin,
En eensklaps vloog hem 't hart in gloed,
In gloed van 't vuur der min;
En spoedig gingen zij vereend,
Vertrouwlijk met elkaêr:
Geen wonder, hij was rijk en kloek,
En Roosjen achttien jaar.

Getroffen door zijn zoet gevlei,
Zoo roerend en zoo teêr,
Gaf ze eindlijk hem den kus der trouw,
En spoedig nog iets meer;
Nu werd hem 't hart weêr koel en koud,
Zoo 't gaat naar hoofschen trant,
Hij zat niet meer hij struik en bloem
Met Roosjen op het land.

Hij werpt zich op zijn snuivend ros,
   Gevoelloos voor haar lot,
En stoof weêr naar de hofplaats heen
   En in zijn marmer slot;
Hier duizelt hij bij snaar en zang,
   Vergeet het plekje grond,
Waar Roosje hem aan 't harte zonk
   En zich aan hem verbond.

En zij, die in de schaduw zat
   Van beuk en hazelaar,
Zag ros en ruiter henenvliên,
   En werd zoo bleek en naar:
‘Mijn Adelstan, ik arme bloed!’
   Hij ziet, hij hoort haar niet,
Maar drukt den hoed zich in 't gezigt,
   En neurt een afreislied.

Nu, op haar herderstaf geleend,
   Houdt zij zich naauw ter been,
Tot hij het ros de sporen gaf
   En uit haar oog verdween;

Toen wierp zij zich in 't koele gras,
Verbergt zich in de streek,
En weent haar' schoonen boezem nat,
Haar rozenwangen bleek.

Geen dans, geen spel behaagt haar meer,
Geen vriendlijk avondrood;
Het dorpje schijnt haar vreugdloos toe,
Het veld van groen ontbloot.
De krekel piept, de lijkraaf krast
Nabij haar woonvertrek;
Ach God! zij sterft de herderin,
De aanminnigste van 't vlek.

Nu bomt de doodklok dof en zwaar,
Men torscht haar lijk naar 't graf;
De koster zingt een treurig lied
En gaat de baar vooraf;
De pharheer houdt een lijksermoen,
Beklaage, beweent haar lot,
En wenscht haar asch de onstoorbre rust,
Haar ziel den vreê bij God.

Ook plantte men een kruis op 't graf
   En bragt er bloemen aan,
En op den heuvel, groen en frisch,
   Vloeit menig stille traan.
Het duister viel, de nacht kwam voort,
   Met heel het starrenheer,
De lieve maan blonk heerlijk schoon,
   En zag zoo vriendlijk neêr.

Nu hoort, hoe 't met den ridder ging:
   De ridder, mat en loom,
Gestrekt op 't dons en zijden bed,
   Had menig bangen droom;
Daar vliegt hij op: een blaauwe gloed
   Vervult zijn slaapsalet,
En Roosje, in 't linnen lijkgewaad,
   Stond bevend voor zijn bed.

Ja, Roosjen is 't, dat arme schaap,
   Dat Adelstan bedroog;
Hij zag haar wangen vaal miskleurd,
   Haar ingezonken oog;

Zij legt haar eene koude hand
Den ridder op 't gelaat,
En toont hem met haar andre hand
Haar aaklig grafgewaad.

Nu ziet zij d'eervergeten man,
Wien 't rilt door hart en leên,
Tot driewerf toe holoogig aan,
En jammerde en verdween.
Sinds gaat geen middernacht voorbij,
Dat Roosje niet verschijnt,
Niet weeklaagt voor des ridders bed,
Alvorens zij verdwijnt.

De ridder in een' korten tijd
Verviel tot mijmering,
Hij werd het levend beeld des doods,
Zijn lust zijn rust verging.
In 't eind' greep hij een moordend staal,
Ontvlood de stad, en liep
Naar 't dorpjen en den heuvel heen,
Waar 't arme Roosje sliep.

En wagglend naar den grafterp voort,
Heeft hij den dolk ontbloot....
Hij zonk. ‘Volg, (riep een duivel) volg!’
En ziel en adem vlood;
De dolk ging midden door zijn borst;
Verschrikkelijk gezigt!
Zijn oogen stonden stijf en star
Ten Hemel heengerigt.

Zijn graf paalt aan den kerkhofmuur;
De landman, die het ziet,
Ontroert er van als de avond valt,
En maakt een kruis en vliedt.
Ook plagt hij tot aan 't haangekraai,
Den moorddolk in het hart,
Met gloeijende oogen omtegaan,
Als vaak vernomen werd.

ROTTERDAM.
J.G. GREB.

Verlangen naar Livine.

TWEEMAAL nog herrijst ter kimmen
't wellustk weekend morgenlicht,
Tweemaal nog toont de avondscheemring
Venus'-star voor ons gezigt;
Eer ik, dierbare Livine,
naar uw woning snellen mag,
En uw mondje op de eerste ontmoeting
mij zal groeten met een' lach;
Eer ik u, mijn liefste meisje,
weder in mijne armen druk,
En van uwe malsche koontjes
een verkwikkend kusje pluk.
O, dan zal ik weêr gelukkig,
vastgeketend aan uw schreên,
Al vergeten, wat ik immer
om uw afzijn heb geleên.

Ja, mijn lieve, slechts één kusje,
slechts één kusje van uw' mond,
Anders ken ik geen verzachting
en geen' balsem voor mijn wond!

Doch hoe langzaam kruipen de uren
voor een blakend harte voort,
Als een straal van hoop en vreugde
reeds van verre ons tegengloort,
Zeg, wat kan u, gloênde Phebus,
toch weêrhouden op uw spoor!?
Waarom rent gij thans min spoedig
de opgelegde dagreis door?
Gij ook, drijf uw' loomen wagen
rasser voort, o Nachtvorstin,
Gij, wier heilzaam licht de poging
vaak begunstigt van de min.
'k Smeek u beiden, achtbre Godheên,
hebt mêdoogen met het lot
Van een' moêgewachten minnaar,
hakend naar het hoogst genot!
Ja! verwijderd van mijn meisje,
schijnt mij elke stond een uur!

Slechts de hoop op beetre toekomst
zalft het leed, dat ik verduur.
Als ik u, o dierbaar meisje,
weêr zal prangen aan het hart,
O, dan ken ik niets dan vreugde,
loutre vreugde zonder smart.
O, dan vliegen mijne dagen
als een schaduw ligt voorbij,
Als ik weder in verrukking,
neêrgezeten aan uw zij',
Van uw kuische lippen leere
dat geen liefde hier op aard,
Kan een duurzaam heil genieten,
gaat zij niet met deugd gepaard;
Als het zacht verwijt dier oogjes
mij beteuglen in mijn' gloed,
Zoo de drift mij overmeestert,
en mijzelv' vergeten doet,
En gij dan dat spijtig weigren
aanstonds lenigt door een' eed,
Dat ge uw' eenig dierbren jongling
voor geen' ander ooit vergeet,

En mij haast het loon zult schenken
van zoo lang beproefde trouw,
Trouw die 'k voor geen eer of schatten,
voor geen goud verbreken zou!

ANTWERPEN.
C. SERRURE.

Toost: De Watervrees,

Naar Weisser.

NEEN, nimmer voel ik lust tot drinken,
Tenzij de volle bekers klinken,
Waarin de gouden Rijnwijn blinkt.
Soms denk ik en 'k herhaal 't bij dezen:
‘Kan ooit een mensch zóó dorstig wezen,
Zóó dorstig, dat hij - *water* drinkt?’

BRUGGE.
G.

Aardenburg
Verdedigd den 27 Junij 1672.

DE langste dag, die 't noordlijk halfrond
Omstraalt met schittrend zonnegoud,
Deed achttienmaal de lente ontvlieden,
Sinds ROOSJE 't licht eerst had aanschouwd;
Haar wiegje wankelde in de vesting,
Die eeuwen lang op *Vlaandrens* grond,
Voor het, met baren worstlend, Zeeland,
Als een onwrikbre voormuur stond.
's Lands wijs bestuur had ROOSJES vader
Het sterke *Sluis* vertrouwd; zijn moed
Verstrekte 't Vaderland ten waarborg,
Hij plengde op 't slagveld vaak zijn bloed.

In hoofd en borst getuigden wonden,
Door kunst geheeld, niet van zijn leed,
Maar van zijn heldentrouw, die roemrijk
's Lands trotschen vijand zwichten deed.
Naauw leschte 't pas geboren ROOSJE
Met vrije moeder-melk haar dorst,
Of de eedle moeder, nu zoo zalig,
Stierf met haar' zuigling aan de borst.
Haar echtvriend, door geen oorlogsdonder,
Geen vuur, geen moordend staal ontzet,
Gevoelde door den vroegen doodsnik
Der teedre gade 't hart verplet.
Zijn ROOSJE bleef zijn laatste wellust;
Gekoesterd op een' vreemden schoot,
Maar nooit zijn zorgend oog ontweken
Werd zij, hem schuldloos kozend, groot.
Vaak bragt hij haar bij 't graf der moeder,
En als ze in 't gras daar speelde en dook,
Was 't of een lagchend Cherubijntje
Uit 's moeders rustend stof ontlook.
Aan 't grensperk der bebloemde paden,
Waarop de kindschheid zorgloos danst,

Zag *Vlaandrens* jeugd het lieve ROOSJE
Met bloeijend maagdlijk schoon bekranst.
't Aanminnig blosje der gezondheid,
Op 't malsch, het levend blank verspreid,
Schonk aan elk zacht, elk zielvol trekje,
Verteedrende bevalligheid.
Vol eerbied vleide menig jongling
't Bevallig meisje om hart en hand,
Maar eer nog ROOSJE liefde kende,
Was 't jeugdig hartje reeds verpand.
De fiere BEEKMAN, die, als knaapje,
Haar vaak ten dansrei had geleid,
Zag eenmaal haar als jongling weder
En minde haar voor de eeuwigheid.
Hij zag haar weêr, het bloeijend meisje:
Bood staamlend hem den welkom-groet,
Want onschulds engel weefde eenen sluijer
Uit schaamtes teedren rozengloed.
Toch was de kus der heilge vriendschap
Een zegel van het rein verbond,
Eens, als onnoozle speelgenootjes,
Op onschuld, liefde en trouw gegrond.

Ja, vriendschap steeg tot englen-liefde;
Een echtaltaar gloorde in 't verschiet;
Maar de eedle grijsaard, ROOSJES vader
Stemde in 't gewenschte huwlijk niet.
'Mijn schoonzoon,' sprak hij, 'zij een hopman,
Die roemvol boogt op heldendaân,
Geen jongling, slechts bekend bij 't krijgsvolk,
Door 't waken voor 's Lands oorlogsvaan.'

Ontrukt de storm het zout aan 's afgronds donkre kolken,
En spat hij 't vonklend schuim naar zwarte donder wolken:
De zon rijst eenmaal na het onweêr toch vol pracht;
Zóó, needrig *Aardenburg*, daagde ook uit rampspoeds nacht,
Die op u nederzonk, eens BEEKMANS heldenglorie,
Die op der eeuwen graf nog praalt in 's lands historie.
De trotsche LODEWIJK, op wien heel *Frankrijk* roemt,
Maar wien 't gezond verstand een' slaaf der heerschzucht noemt,
Tracht Neêrlands vrije Maagd en hoed en speer te ontscheuren;
Hij schond reeds 't heilig schild, bemaald met zeven kleuren.
Zijn benden dringen voort en *Zeeland*, door natuur
Gevormd voor *Neêrland* tot een rijke voorraadschuur,
Moet overweldigd zijn, den grond met bloed en tranen

Doorweekt zien, in de schaâuw van Fransche Lelievanen.
Maar eerst moet *Sluis*, dat nog den overtogt belet,
Verwonnen, *Aardenburg*, zoo weerloos, moet bezet.
Dit werd besloten door de Fransche legerhoofden,
Die 't krijgsvolk rijken buit in *Aardenburg* beloofden.
De sluwe tijger, die zijn blik vol bloeddorst vest,
Bij 't schijnbaar afzijn der leeuwin, op 't zorgloos nest,
Om daar met welpen zich den hollen maag te vullen,
Kruipt angstig siddrend voor het bosch-doorgalmend brullen
Der wakende leeuwin, die, door 't gevaar verwoed,
Den vijand van haar kroost doet wenden in zijn bloed;
Zóó, trotsche FRANSCHEN! moog u ijdle waan verblinden,
Gij zult in *Aardenburg* onwrikbre helden vinden;
Daar wordt uw plonderzucht, in 't moorden uitgeleerd,
In smeeken om genaê en slaven-angst verkeerd.
De lange zomerdag, die in zijn purpre vlechten,
Bij 't zinken, de avondstar nog flikkrend scheen te hechten,
Verdween, toen 't woest gerucht reeds galmde van alom:
‘Ontvlied wat vlieden kan! der FRANSCHEN legerdrom
Trekt herwaarts; *Aardenburg*, dat krijgsvolk heeft nog wapen,
Geef zich den vijand prijs, of 't wordt in puin herschapen!’
Die maar grieft burgertrouw, held BEEKMAN grijpt het staal
En zweert bij God: ‘ik sterf met u, of zegepraal.’

‘Ja, zegepralen, of hier sterven!’ zweren ze allen.
Men zoekt geweren, sleept kanonnen op de wallen;
De grijsaard wapent zich en 't knaapje klemt zijn hand,
Hoe teeder, om de speer, gewijd aan 't Vaderland;
De maagden rukken zich den bloemkrans van de lokken,
En, met een' heldenhoed gedekt, staan ze onverschrokken
Op 't bolwerk, als een schaar van bloeijend heldenkroost;
De moedige echtvriendin is 't wreedst gevaar getroost,
Nu ze als haar zielevriend vol geestdrift vliegt ten strijde,
En, wat haar dierbaar is, verdedigt aan zijn zijde.
Ja, eedle drift ontvlamt elke *Aardenburgsche* vrouw:
Zij is heldin, door liefde en teedre moedertrouw.
De dappre burger klimt naar dak en toren-transen;
Daar ziet hij duidlijk, hoe de gouden morgenglansen
Zich spieglen in 't geweer der Fransche legermagt,
Die in de zwakke vest geen' tegenstand verwacht.
De trotschen rukken aan, de buit kan 't hart bekoren,
Zij wanen 't smeeken slechts om lijfsbehoud te hooren,
Maar zien de poorten digt en 't krijgsvolk op den wal.
‘Vertrouwt aan ons de stad, of siddert voor uw' val!’
Dat woord wekt wraak in 't hart van heldenstoet en vrouwen,
En 't krachtvol antwoord is 't gedonder der kartouwen.

't Gebrek aan kogels wordt vergoed
Door vlijt, en taai geduld en moed;
Het ijzren huisraad wordt met kracht aan stuk geslagen;
Ja, spijkers, koper zelfs en lood
Wordt moedig in den bangen nood
Door teedre kindren naar den veegen wal gedragen.

De zuigling, die zoo zorgloos rust,
Door wapenklank in slaap gesust,
Moet in dit schrikvol uur zijn schomlend wiegje derven,
Die wieg, met moordtuig zwaar bevracht,
Wordt hijgend naar 't geschut gebragt,
‘Nooit,’ zucht de moeder, ‘kind! zult ge als een slaaf toch sterven;

Neen, met uw ouders bloed bespat,
Verplette u eer het puin der stad;
Gods Engel zal u met zijne armen dan omvangen,
Terwijl hij u, geen kwaad bewust,
De doodstuip van de lipjes kust,
En gij daar ginds ontwaakt door zaalge welkom-zangen.’

Juich, teedre moeder, juich! uw wicht
Is veilig! 's vijands heermagt zwicht:

Hoort gij de krijgstrompet geen zegetoonen schallen?
De trotschaard scherpte 't moordend staal,
Stout op gewaande zegepraal,
Maar BEEKMANS heldenarm versloeg zijn duizendtallen.

Reeds wapperde de Lelievaan
Op ravelijn en halvemaan,
Één aanval nog dan was de zwakke poort bezweken,
Maar ijlings vliegt een burgren stoet
Het *Fransche* leger tegemoet,
En durft, ondanks 't geschut, de brug aan splinters breken.

't Voortrefflijk waagstuk is volbragt;
Den vijand baat geen overmagt,
't Kanon woedt van den wal op zaamgedrongen scharen,
Gedood, verpletterd en gewond,
Doorweken zij den Vlaamschen grond
Met rookend bloed, ja 't bloed van Neêrlands plunderaren.

Een aantal werpt het krijgsgeweer
Al smeekend om genaê ter neêr,
En de overwinnaar kan ook eigen wraak bedwingen;
Hij, die den naam van held verdient,

Is ook de ware menschenvriend,
En kent zijn *broeders* weêr in de overwonnelingen.

Triumf! nu vlieden angst en nood!
De stad, omvloeid van 't avond-rood,
Viert feest, Gods trouw ter eer! de dondrende kanonnen
Verkondigen aan 't zuchtend land
(Hun weêrgalm stuit op 't Zeeuwsche strand:)
‘Het weerloos *Aardenburg* heeft *Frankrijks* trotsch verwonnen!’

't Is hoogtijd! juich Neêrland! voor *Aardenburgs* wallen
Is LODEWIJKS hoogmoed en heerschzucht gevallen!
Triumf! de overwinning nog nimmer mistrouwd,
Heeft spottend met sterkte haar vleuglen ontvouwd;
Ze ontvlugtte de boei, die haar lang hield gekluisterd,
Een magtlooze stad heeft uw glorie ontluisterd!
O gij, die, de regten der volken ten hoon,
De vrije gewesten reeds klemde aan uw' troon;
Door *Aardenburgs* roem zal weer 't ij vervuur blaken;
De boeijen versmelten, de dappren ontwaken,
De lelie, op Nederlands bodem, verdort,
De olijftak schiet wortels in 't bloed, hier gestort.

Vereeuwigd is *Aardenburg* door 't overwinnen.
Daar juublen de helden en fiere heldinnen,
Zij vliegen elkander verrukt aan het hart;
De moeder vergeet nu haar angst en haar smart;
De wichtjes omvlechten, bij 't schuldeloos kozen,
't Geweer van hun' vader met lauwren en rozen;
De zuigeling drinkt aan de borst der heldin,
Met moedermelk, liefde voor 't Vaderland in.
Maar BEEKMAN, voor God met zijn dappren gebogen,
(Hem parelt een traan van verrukking in de oogen)
Wijdt needrig zijn' dank aan Gods liefdrijk bestuur;
En, welk een belooning! eer 't middernachts-uur
Aan 't hemelblaauw zwerk nog de starren doet vonklen,
Zich spieglend in beekjes, die 't veld hier doorkronklen,
Omhelst hem de vader van ROOSJEN, en luid
Roept de achtbare grijsaard: ‘mijn ROOSJE is uw bruid!’
En ijlings vloog ROOSJE in zijne armen, en drukte
Hem vast aan haar' boezem, daar vreugd haar verrukte:
‘Ja, held,’ zegt haar vader, ‘U noem ik mijn' zoon,
'k Ben trotsch op uw fierheid, mijn kind is uw loon;
Geen veldheer heeft immer 's Lands roem zoo verdedigd
Als gij, o mijn BEEKMAN! mijn hart is bevredigd.’

De jeugdige held kiest met ROOSJE aan zijn borst,
Geen' veldheersstaf, neen, zelfs geen kroon van een' vorst;
Ja, beiden zijn zalig, 't was hemelsche weelde,
Die hier de voor eeuwig vereenigden streelde;
De zeegnende grijsaard dankt God voor het kroost,
Bij 't klimmen der jaren, zijn wellust, zijn troost.
Door krijgsman en burger, door ouden en jongen
Wordt BEEKMAN en ROOSJE het feestlied gezongen,
Daar heldentrouw de echtkoets met bloemen bestrooit,
En *Aardenburgs* glorie hun bruiloftskroon tooit.

UTRECHT.
P. MOENS.

Schillers les.

‘WAARAAN toch ken ik den besten staat?’ Waaraan gij de beste
Vrouw kent! daaraan, mijn vriend, dat men van beiden niet spreekt.

BRUGGE.
G.

Sappho

Naar Agnes Franz.

ACHTBRE stilte, als bij het onweêr-dagen,
Streek op Leukas' heuveltoppen neêr,
En der rotsen reuzenkruinen zagen
Nachtlijk donker in het breede meer.
't Kleed der sluimring plooide zich om de aarde
En den hemel: - plegtig zwijgen waarde,
Als een droom, rol zielverkwikkend vuur,
Duister in den tempel der Natuur.

Zie, daar doolt, den sluijer losgereten,
Mytilenes heilge Zangster voort:
Rustloos tracht zij Lesbos te vergeten,
En zoekt kalmte in dit geheiligd oord,

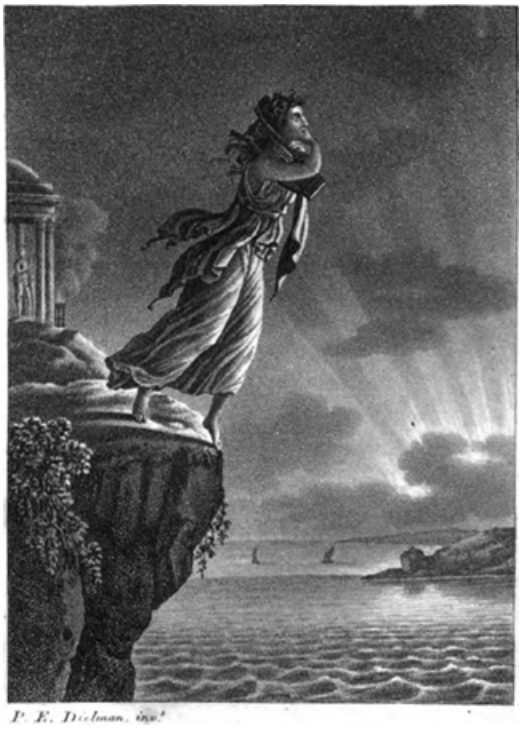

P. F. Dieltiaan, inv.t

't Speeltuig, door geen toovergreep gedreven,
Mat en wanklend in den arm geheven,
Bleek en schoon, als Phebes stille glans,
Stijgt zij tot der steile klippen trans.

Boven allen, langs de onmeetbre stranden,
Heft een klip haar achtbre kruin omhoog,
En een tempel beurt zijn grijze wanden
Van haar' top tot aan den starrenboog.
Daar, met schittrend hemellicht omgeven,
Staat het beeld des Delphiërs verheven;
Uit zijn hoogte schouwt hij rustig af,
Onbeweeglijk, in het bruisend graf.

Derwaarts streeft zij, ziel en zin bewogen,
Duister van 't toekomstige bewust;
't Schaduwbeeld der waan is weggevlogen,
Uitgebluscht de zaalge boezemlust.
Eenmaal houdt zij nog den blik geslagen
Op het oord, waar 't daglicht haar kwam dagen,
Waar de schicht van liefdes lust en smart,
Rustverstorend doordrong tot haar hart.

En, ‘vaarwel, gij land van lust en smarte!’
Roept ze en slaat de sombre blikken neêr.
Godlijk vuur ontvlamt en blaakt haar 't harte,
't Aardsche droombeeld boeit haar ziel niet meer.
Heete, bittre boete-tranen vloeijen
Zachtkens langs haar wangen, en besproeijen
't Hemelsch speeltuig; met berouw vervuld,
Nadert ze en belijdt den God haar schuld.

En de Lier klinkt in verheven toonen,
Echo galmt den treurtoon op haar klagt:
‘Kan 't berouw mijn misdaad niet verschoonen,
Wreekt ge U eeuwig, door geen beê verzacht?
Ach ik voel het, diep ben ik gezonken,
Toen ik Uw verheven Godenvonken
Ruilde voor een' vreemden boezemgloed,
Die verwilderd in mijn aadren woedt.

Zijn zij eeuwig, eeuwig mij ontvaren
Gene dagen, toen een godenlust
't Hart mij blaakte, bij 't getril der snaren,
Vrolijk, van Uw hemelgaaf bewust.

Roepen Sappho's liedren, bang en teeder,
Nooit den tijd van vreugde en onschuld weder,
Toen Ge om 't speeltuig zweefdet, dat ik dwong,
En ik trotsch van Uwe Liefde zong.

Toen men, in verrukking opgetogen,
D'eeuwig groenen lauwerkrans der kunst,
Mij om 't maagdlijk voorhoofd heeft gebogen,
Toen ik dweepte met der volken gunst;
Ach, toen stroomde rijke Godenzegen,
Waar ik heen trad, vreugdevol mij tegen:
Aller hart, doorstroomd van 't edelst vier,
Bragt de rijkste gaven aan mijn lier.

Maar, verdarteld zweefde ik verder henen,
En mijn hand wees koel Uw gaven af:
Doch het uur der wrake was verschenen,
Sappho's overmoed verbeidt zijn straf!
Dreigend zaamlen zich in bliksemlichten
Rond mijn schedel 's Noodlots wreede schichten,
En de flits der wrake trof mij 't hart,
Met onlijdbre, nooit gekende smart.

Phaön zag ik, met verrukte blikken,
   Hemelsch, als de Goden, loeg hij me aan:
Vreemde magt verwarde me in haar strikken,
   'k Volgde een roepstem, te vergeefs weêrstaan!
Magtloos zwoegde ik, door zijn blik veroverd,
Rusteloos door zoeten waan betooverd,
   Doolde ik, om het knagend leed te ontgaan,
   Torschend, met den last der smart belaan.

Onbewust verbond mijn dolend harte
   Hemelschen met aardschen liefdegloed,
En ik koos mij bittre zielesmarte
   Voor een onverganklijk Hemelsch goed.
Sinds mij aardsche hoop houdt opgetogen,
Is mijn ziel het Godlijk vuur ontvlogen,
   En de rouw, de vrucht der aardsche min,
   Sloop mijn' diep geroerden boezem in.

Valsche hoop, uw schoon heeft mij bedrogen,
   Toen ik zalig u in de armen lag!
Ach, ik droomde van de starrenbogen,
   Als ik in zijn vuurge blikken zag:

Doch hij wendde vreemd zich van de mijnen,
En de dag, die naauw begon te schijnen,
In des uchtends purperroode pracht,
Neeg ter kim in eeuwig zwarten nacht!

Magtig God, wiens oogwenk in het duister
Van 't Verleden en het Heden ziet,
Die de Toekomst kent in middagluister,
's Menschen lot naar de eeuwge wet gebiedt;
O! verhoor me en wil het mij ontdekken,
Waar de vreê mijn zielrust weêr zal wekken:
Reinig Gij op nieuw dit schuldig hart,
Wisch mijn misdaad en bedaar mijn smart!'

En zij zwijgt. - De bliksemflitsen blaken,
En de branding slaat met woest geweld,
Dat de klippen op haar grondvest kraken,
En de zee in hooger golving zwelt.
Maar gerust, bij 't woeden van de baren,
Staat zij de achthre Godheid aan te staren,
Onverschrokken bij het stormgeluid,
Wacht zij naar het Hemelsch raadsbesluit.

Maar geen teeken wenkt haar uit den hoogen,
Plegtig zwijgen heerscht in 't heilig oord;
Slechts de baren storten, fel bewogen,
Dondrend in de duistre diepte voort.
‘Stille Godspraak, 'k heb Uw' wil vernomen,
'k Hoor Uw stem van uit het hart der stroomen,
Onder, in der baren zilvren vloed,
Blusch ik d'onbetembren boezemgloed.’

Zie, zij stijgt, in heilge geestvervoering,
Rustig langs de steile helling af,
't Godlijk speeltuig kust ze met ontroering,
En blikt vrolijk in het bruisend graf.
Lichte, zilverkleurge baren zwellen
Hooger op, uit de ongepeilde wellen,
Spoeden, met geheimnisvollen groet
En den kus des Vredes haar te moet.

En, tot aan den afgrond heengevaren,
Ligt omstuwd van 't fladderend gewaad,
Stort zij kalm in de opgezwollen baren,
Daar zij 't oog op d'achtbren tempel slaat.

En - o wonder! dartlend voortgetogen,
Glinstrend, als een star aan 's hemels bogen,
Zweeft zij, blinkend op der golven boord,
Als verheerlijkt langs de deinzing voort.

En, gelijk de laatste toon der zwanen,
Smelt de Lier den klank der spheren in,
Opwaarts klinkt zij langs de zonnebanen,
En verkondt de komst der Zangerin.
De Najaden stijgen uit de baren,
Luistren naar het tokklen van de snaren,
Aarde en Hemel luistren naar het lied,
Dat betoovrend van de snaren vliet.

't Godendom schouwt van de starrentransen,
Nu verzoend op de eedle Zangster neêr,
Die, omstraald van schittrende etherglansen,
Aanroeit naar de zaalge Hemelspheer;
En, gedragen als op zilvren toonen,
Zweeft zij opwaarts waar de Goden wonen;
De aarde ontvloden, stijgt ze in luister op,
Ter Vergoding naar Olympus' top.

Zij genaakt in lentedos de reijen,
Wachtende op Olympus' breeden tin,
En de onsterfelijke Goden leten
Haar, als Zangeres des Hemels, in.
Sapphos teedre, reine klank altkoorden
Ruischen door den kreits der Hemeloorden,
En, verheven aan den starrentrans,
Straalt de *Lier* in eeuwge jeugd en glans.

GENT.
J.J.F. WAP.

De Fakkel des Vernufts.

NIET zelden is het grootst verstand
Een fakkel, die voor andren brandt;
Die in zich-zelf verteert en zwicht,
Daar andren wandlen in haar licht.

BRUSSEL
J.S.

Eene vertelling uit den ouden tijd.

TOEN nog geen Turksche heerschappij
Ten toppunt was geklommen,
Had *Tracië*, beroemd en vrij,
Juist tien paar Vorstendommen,
Genoemd..... och, waarde Lezers! wilt
Hun namen nergens zoeken:
Ik heb vergeefs mijn' tijd verspild
Aan navraag, kaart en boeken.

Maar'k vond toch iets, mijn streven waard,
En wèl.... een tweetal menschen,
Door Hymens rozenband gepaard,
Als doel van beider wenschen.

Zij zagen 't leven in dien stand
Met keur van zoet doormengeld -
Helaas! in 't einde werd die band
Op 't onvoorzienst ontstrengeld.

'Dus vondt gij *Orpheus?*' - Neen, Mevrouw!
Ik zal van *Hemus* spreken,
Aan zijn *Rhodope* en Volk getrouw,
Van pligt noch eed geweken.
Zij leefden door opregte min
En stille deugd te gader,
Als - onze goede Koningin
En WILLEM, Neêrlands Vader.

Hun huwlijks-hemel bleef bevrijd
Van mist en nevelwalmen;
Zij deden daaglijks, als om strijd,
Hun vreugdeliedren galmen.
En zagen zij hun huwlijks-kroon
Met telgen niet ompereld,
Zij vierden niet op droeven toon
Hun *intrede* in de wereld:

Want, Tracië'r naar ziel en lijf,
Volleerd in volks-gebruiken,
Gebood de Koning, sterk en stijf,
Niet één van die te fnuiken:
Dus ook het snikkend schreijen niet
Bij kinderbed en baker;
Men vond, hetgeen men zelden ziet,
Dá→ nooit een wetverzaker.

Maar mogt geen Traciër één traan
Bij 't echtkoets-bloeijen weenen -
Elk werd tot snikkens aangedaan
Bij 't zien van zeekre steenen,
Ruw, kóólzwart, en ontzettend hoog,
Geworteld diep in de aarde -
Geen wang bleef bij de ontroering droog,
Die dit gezigt hun baarde.

Vraag niet *van waar?* ook niet *waarom?*
't Geheim, dat ge u voelt prikklen,
Blijf nog een poos mijn eigendom:
Ik zal 't u ras ontwikkien.

Wij keeren thans van d'uitstap weêr
Naar *Hemus* en *Rhodope*,
Wier huwlijks-hulk dreef als een veêr,
Naar beider stille hope.

Maar - door 't geluk te veel gestreeld,
Gedrenkt uit 't volste schaaltje,
Werd *hij* van hoogmoed 't sprekend beeld,
Zij 't levend ideaaltje:
'Ik ben,' sprak *Hemus*, '*Jupiter!*
Als *hem* moet elk *mij* roemen!'.
En, in verwaandheid even ver,
Liet zij zich *Juno* noemen.

Zie! door een' zomer-morgenstond
Tot wandlen aangedreven,
Betreden zij den vruchtbren grond,
Waar zoete geuren zweven.
Hoor! *Hemus* schertst met *Jovis* magt,
Berispt zijn doen en laten,
En zwetst op beider Godsgeslacht
Ligtzinnig en verwaten.

‘Ja, groote *Jupiter*,’ zegt zij,
Als wij eens de aard' regeren
Dan zal elk mensen, van zorgen vrij,
‘Zich daaglijks diverteren.’
‘Regt, eedle *Juno!*’ spreekt de Vorst,
Dat heet ik *juist* bevatten:
Dan lesschen we ieders heeten dorst
‘Naar pret, naar eer en schatten.....’

Een zwarte wolk belet de zon
Te koestren en te stralen;
Schoon zij haar' dagloop pas begon
Scheen de avond reeds te dalen:
De gramme Jupiter daalt neêr;
De flitsen-bundel schittert:
Jaloersch op zijn geschonden eer,
Wenkt hij, op 't hoogst verbitterd....

Die wenk - versteent het snoevend paar,
Na 't rekken hunner leden -
Sinds wordt dat schouwspel, droef en naar,
Met schroom nabij getreden.

Geen wang bleef bij d'ontroering droog,
Die dit gezigt elk baarde,
Ruw, kóólzwart, en ontzettend hoog,
Geworteld diep in de aarde.

ROTTERDAM.
W.C. DE VLETTER.

Onze mensch.

Naar Stolberg.

BLINKEND slijk uit meer en mijn
Moog het erf van dwazen zijn,
Wij, in 't lommer neêrgezeten,
Kunnen de aardsche pracht vergeten,
Schuimt ons slechts de gouden wijn
In het fonklend kristallijn.

BRUGGE.
G.

De Eik en de Wind.
Fabel.

Naar het Fransch.

EEN eik sprak tot den noordewind:
‘Het is of gij behagen vindt
Om mij geheel en al van bladeren te ontbloten:
Mijn takken vindt men wijd en zijd
Door 't dal verspreid;
Of hebt gij in uw' toorn mijn' ondergang besloten?
Terwijl gij met het rietje speelt.’
‘Ik zwoer (hernam de wind) den ondergang der lieden,
Die, eveneens als gij, mij weêrstand durven bieden,
Maar 't grasje, dat zich buigt, wordtsteeds door mij gestreeld.

Wilt gij dus mijnen toorn ontvlugten,
Buig u dan voor mij neêr, en gij hebt niets te duchten;
Maar anders, o vermeetle kwant,
Plof 'k u ter neder in het zand!'
'Gij kunt (sprak de eik) mij wel verneêren,
Maar nimmer zal de naam van *vleijer* mij onteeren;
Ik kan slechts vallen, maar, als 't riet
Mij nederbuigen, kan ik niet.

ANTWERPEN.
A.J. VAN DER AA.

Nut en Vermaak.

'k GA t'avond naar den schouwburg, vrouw,
En neem u met mij mede;
Er wordt voor *ons* iets raars vertoond:
'*De huisselijke vrede!*'

BRUGGE.
G.

Reizen.

WIEN 't lusten moog op reis te gaan,
'k Wil naar die vreugd niet haken,
't Brengt meerder zorg dan blijdschap aan,
Meer kwelling dan vermaken.
'k Bemin mijn vrijheid en gemak,
Die 'k reizend zou ontberen;
'k Hou liefst mijn dierbaar geld op zak,
Of blijf het t'huis verteren.

Wat staat men, als men reist, niet bloot
Aan droevige ongelukken;
Nu rolt een rijtuig in de sloot,
Of slaat op weg aan stukken.

Nu springt een stoomboot met gedruisch,
Of wil niet langer varen;
Dan weêr verzinkt, met man en muis,
Een zeeschip in de baren.

En, hoe men 't ook met reizen stelt,
Men dient de tasch te lêgen.
Hier plaagt men u om pleistergeld,
Daar tol aan brug of wegen;
Hier eischt men drinkgeld, elders loon,
Of reikt de hand voor fooijen;
Uw beurs, dien leeftrant niet gewoon,
Krijgt daaglijks ruimer plooijen.

Wat moet hij, die bij 't landvolk gaat,
Niet vaak zijn drift versmoren,
Wanneer hij van hun' boerschen praat
Den vreemden klank moet hooren;
Wanneer hij, 't zij hij dreigt of smeekt,
Hoe goed hij 't brein moog slijpen,
Verkeerd verstaan wordt als hij spreekt,
En niemand kan begrijpen.

Dan 't moge al fraai zijn op het veld
   En stemmen tot genoegen,
Met spijs en drank is 't slecht gesteld,
   In schaars bezochte kroegen.
En vleit ge u op uw slaapsteê neêr,
   Na 't zwerven langs den akker,
Ras wekt u de eerste lichtstraal weêr,
   Of loeit het vee u wakker.

Maar, als ge uw schreden stadwaarts wendt,
   't Zal u geen vreugd verwekken,
Al vindt ge in 't prachtigst logement
   Een honderdtal vertrekken.
Schoon knecht en baas naar buiten vloog,
   Wanneer ge er kwaamt vernachten,
Men laat u, zestig trappen hoog,
   Toch naar bediening wachten.

Daar zit gij als een kluiznaar neêr,
   In enge kamermuren,
Of slijt, geplaagd door wind en weêr,
   Op straat de kruipende uren.

Men wil u, of gij 't wenscht of niet,
Vermeende wondren wijzen,
Waarin gij weinig zeldzaams ziet,
En die gij toch moet prijzen.

En als gij 's avonds rust verwacht,
Zij zal u niet verblijden,
Gij hoort in 't holste van den nacht,
Nog reiskarossen rijden.
Men schreeuwt en loopt dan aan en af,
En doet u wakend treuren;
Men slijt de trappen op een' draf,
En bonst met al de deuren.

Dan wijkt gij, van de steden moê,
Terug in vrijer streken;
Daar lacht Natuur u vrolijk toe,
Bij bosschen en bij beken.
Maar toch, hoe ver gij ook moogt gaan,
En waar gij ook moogt komen,
Gij treft in 't woud slechts boomen aan,
Slechts water in de stroomen.

Wel, zwijg dan vrij van de Alpen stil,
Van de Appenijnsche kruinen,
Als ik mij ook vermoeijen wil,
Beklim ik Haarlems duinen.
Wel, zwerf dan op een' vreemden grond,
Op afgelegen kusten;
Bij 't plekje, waar mijn wiegje stond,
Blijf ik genoeglijk rusten.

'k Waardeer de weelde, die gij smaakt,
U door 't gevoel ontsloten;
Maar 't schouwspel, waar uw hart voor blaakt,
Wordt ook door mij genoten.
Ik wil, bezield door 't zelfde doel,
Mijn woning niet verlaten,
Terwijl ik, op mijn' leuningstoel,
Dit alles zie in platen.

Daar zie ik steden, nieuw en oud,
En heuvels en valleijen,
En 't zwaar geboomt' van 't lomrijk woud,
In breede schilderijen.

'k Zie 't schoon van kunst en van Natuur,
In fraaije steendruk-prenten:
't Genot, voor andren bijster duur,
Kost mij maar weinig centen.

Ik reis, maar reis als menig deed,
Die reizen heeft geschreven,
En vrij van kommer en van leed,
Toch stil is t'huis gebleven,
'k Ontrol de groote wereldkaart,
En met een pijp in handen,
Zwerf ik, aan 't hoekje van den haard,
Tot in de verste landen.

AMSTERDAM.

J. VAN OOSTERWIJK BRUYN.

Bij het Huwelijk van een' Hollander *met eene Brabandsche Dame.*

AMOR is een wondre knaap,
Moeilijk om beseffen;
Wat de kunst ook zamenraap,
Hij is niet te treffen.
Dartlend, als een vlinder doet
Om de schoonste bloemen,
Zoekt en vindt hij 't zoetste zoet,
Waar de Goôn op roemen.
Door zijn treken, slim en koen,
Weet hij ons te winnen,
En een zuchtjen of een zoen
Voert hem 't hartjen binnen.

Gistig soms, als 't Leuvensch bier,
Zal hij wel eens wezen,
Doch een kleinigheid, een zier
Kan hem ook genezen.
Wat men van hem dichten mag
En van zijn gebreken,
Dat hij niets dan *och!* en *ach!*
In zijn taal kan spreken;
Dat hij, door verdriet gepijnd,
En met tranende oogen,
Steeds vermagert en verkwijnt:
'k Zeg u, 't is gelogen!
Vreugde is Amors element,
En 't genot zijn leven;
Wie hem volgt, en eert, en kent,
Wordt van smart ontheven.
Amor is tot vreugd' gezind,
Amor is een Brabandsch kind!

Maar zijn zwager (of zijn broêr? -
'k Weet het niet, ik zweer 't je!)

Die in 't huwlijk zit aan 't roer,
Dat 's een Hollandsch heertje!
Hymen, ja! die is bedaard -
Flegmatiek in 't minnen;
Welberaden, vast van aard,
En niet los van zinnen.
Wat hij doet, dat doet hij wel,
En na rijp verkiezen;
't Is bij hem geen kinderspel,
Maar hij kan ook kniezen!
Maar hij kan ook knorrig zijn,
En tot ijs verkouden,
Dat men 't waarlijk zonder pijn
Niet bij hem kan houden....
Als de min hem vreugde schenkt,
Tempert hij ze in 't smaken,
Want het vuur kan, zoo hij denkt,
Branden zonder blaken.
't Geen zijn broêr te gaauw geniet,
Weet hij wat te lengen,
En, waar dezen 't al ontschiet,
Vriendschap in te brengen.

Doch, waar beiden, eensgezind,
Zamenkomen - blijven:
Daar is Amor niet meer blind,
Hymen zonder kijven;
Daar wordt de een door d'ander goed, -
Heeft men niets te vreezen;
Daar 's een bron van hemelzoet:
't Kan niet anders wezen.

(Zoo, waar Belg en Batavier,
Eens zijn de een met d'ander,
Onder NASSAUS veldbanier,
Daar 's de Nederlander!)

Gij, die heden 't Hollandsch bloed
Met het Vlaamsch' gaat menglen!
'k Spel u heil in overvloed,
En het lot der Englen,
Zoo gij steeds het Minnewicht
Bij zijn broêr doet blijven;
Zoo gij, volgens huwlijkspligt,
Lossen kunt en stijven,

'k Spel u, ja! de reinste min,
't Paradijs'-genoegen,
Zoo gij Noord- en Zuiderzin,
Zamen weet te voegen!

ANTWERPEN.
J.F. WILLEMS.

Hora ruit!

DE GROOT, ofschoon de tijd
Verzwindt, Uw naam
Wordt door de Faam
Bewaard, verbreid
In eeuwigheid.

BRUSSEL.
J.S.

Aan John Bowring.
In zijn Album.

DEN eedlen Brit, die, onverbloemd,
Den lof van Neêrland durft verhoogen,
En, waar verdiensten schittren mogen,
Verdiensten ook in vreemden roemt;
Hem, die uit Hollands dichtwaranden
Den zangtoon, die in 't laag moeras
Gesmoord en overdolven was,
Doet klinken tot de Britsche stranden
Van de overzij' der Noorderplas;
Hem, die bij Englands hoofdpoëten,
Wien heel Euroop' den eerkrans vlecht,
Geen Hooft of Vondel heeft vergeten,
Maar lauwren aan hun lauwren hecht;

Hem danken Neêrlands dichterscharen
Den hooger, den verbreeden gloed,
Die over bergen, over baren,
Hun roem naar waarde schittren doet;
En ik, die, schoon op zwakker snaren,
Mijn toon aan hunnen toon dorst paren,
Ik breng den eedlen Brit mijn groet.

ROTTERDAM, 1824.
TOLLENS.

Antidotum.

Uw Treurspel is vrij ongemeen:
Het wekt den lach bij iedereen;
Zoo ge U van 't Blijspel slechts bedient,
Is 't mooglijk, dat wij weenen, vriend!

MECHELEN.
F.X. DE B.

Gedachten.
(Naar Horatius.)

Est Ulubris, animus si te non deficit aequus.

HOE meer ons 't lot verhoogt, hoe zwaarder't valt te dalen.
't Is gruwzaam voor een' dwaas in onspoed rond te dwalen,
En de onomkoopbre dood ziet nooit zijn magt gestuit,
Daar hij en Vorst en slaaf in de eigen groeve sluit.

Niets stremt den golfslag ooit van 's Noodlots woeste baren,
De wereld is een zee zoo vruchtbaar in gevaren;
Doch waar is 't onderscheid, wanneer men rust in 't graf,
Of ons een Rijks-Monarch of beedlaar 't aanzijn gaf?

Dáár zal geen ijdle praal van kroon of schepter blinken,
Dáár zal klaroengeschal nog paukrumoer rinkinken.
O Mensch! erken uw waarde en breng aan Hem den lof,
Die u het aanzijn gaf, en weêr verkeert tot stof.

Het leven is een klip, de dood een veilge haven,
Hij is herbergzaam jegens Koningen en slaven;
Doch hij, die hier op aard' de deugd mint, zonder schijn,
Zal, ook nog na zijn' dood, elks achling waardig zijn.

GENT.
W. VAN VASTRIK.

Toets!

DEEZ toetsteen dekt een' Sibariet!
Toets aan dien steen zijn deugden niet!!

BRUSSEL.
J.S.

Werkzaamheid.

GIJ luijaard, wien het tegenstaat
Wanneer ge aan 't werk uw handen slaat,
En 't, naauw begonnen, weêr laat varen!
Zie om u - (valt het niet te zwaar)
Beschouw Natuur, erken hoe daar
Behoefte en werkzaamheid zich paren.
De hoofdwet der Voorzienigheid
Is, voor haar schepslen, *Werkzaamheid*.

Maar, werkt ook alles om ons heen
Om zelfbehoud, - de mensch alleen
Wordt door een eedler spoor gedreven:
Hij werkt niet enkel om gewin,

Hij wil niet zich en zijn gezin
Alleen, maar *allen* voordeel geven;
Daartoe wendt hij zijn' ijver aan
Dat het aan allen wèl moog gaan.

Heil, die, bezield door deze zucht,
Gelijk een boom, en loof en vrucht
En sieraad geeft, en vreugde en zegen.
Hoe meer hij werkt, hoe meer zijn kracht
Zich stout ontwikkelt, - immer lacht
Een nieuw verschiet hem schooner tegen,
En 't werk wordt hem, met vreugd verrigt,
Steeds, - schijn' het andren zwaar, - meer ligt.

Met werkzaamheid, ter gidse op 't spoor,
Vreest hij geen steilten, dringt hij door,
Waar neevlen andrer vlugt beletten;
Die werkzaamheid is hem ten schild,
Waar tegen 't kwaad zijn' invloed spilt,
Wanneer 't zijn borst in vlam wil zetten:
Zij gloeit, die borst, van eedler zin,
Geen lage drift neemt ooit haar in.

Die zucht tot werken strekt zijn hart
Ten zachter balsem in de smart,
Dan laf vermaak of koude reden.
Fortuin of vriendenhulp ontschiet',
Hij beeft voor 't dreigend onweêr niet,
Maar durft het werkzaam tegentreden,
Bestrijdt den weêrstand en verwint,
Wijl hij in 't werken wellust vindt.

Want God, die op zijn pogen ziet,
Beschaamt de hoop des nijvren niet,
Die, niet gerust op eigen krachten,
Eerbiedig Hem om bijstand vraagt,
Die zelfs der zwakken krachten schraagt,
Tot Hem behaaglijk pligt betrachten;
En driemaal meer zijn kracht versterkt,
Als hij tot heil van andren werkt.

Wat smaakt de kalme rust *hem* zoet,
Die haar voor arbeid koopen moet,
En haar besteedt in 't stil herdenken
Van 't werk, door zijne hand verrigt,

Van 't nut, reeds door dat werk gesticht,
Dat ligt nog grooter heil zal schenken;
Terwijl tot nieuwe werkzaamheid
Die zoete rust hem voorbereidt.

Zijn stof zinkt werkloos eens in 't stof;
Maar de eedle geest, die, God zij lof!
Zich door geen' tijd, geen graf laat perken,
Die geest, verhoogd tot reiner spheer,
Vindt dáár zijn' kring, om vrijer, méér
En beter dan op aard' te werken.
Wat van die toekomst duister zij,
Dit weten, voelen, wachten wij!

ROTTERDAM.
G. VAN REIJN.

Broedermin.

IN des aardrijks rampwoestijnen,
Waar de stervling op zijn' togt
Dikwijls hooploos heen moet kwijnen,
Meer door leed dan vreugd' bezocht;
Dáár, langs al die kronkelwegen,
In het dor en stuivend zand,
Lacht een bloem hem vriendlijk tegen,
Door de Godheid zelf geplant.

Ze is een balsem voor het harte,
Door haar' liefelijken geur,
En het oog zelfs van de sraarte,
Lacht op 't schoon van hare kleur.

Naauwlijks kan men haar genaken,
Of ze toovert op den zin,
En doet rein genoegen smaken,
Want haar naam is *Broedermin*.

Broedermin, neen, al uw waarde,
Al het zoet, dat gij ons geeft,
Kent geen dwaas, die hier op aarde,
Niet dan voor zich-zelven leeft:
Doet het wee zijn tranen vlieten,
Niemand, die zijn wangen droogt,
Maag hij zaalge vreugd' genieten,
Niemand, die zijn heil verhoogt.

Maar in eedle vriendenkringen,
Waar gij uwen zetel sticht,
Smaakt men 't heil der hemellingen,
Waar alle aardsch genot voor zwicht:
Harten hecht uw band daar zamen
In den zuivren liefdegloed,
Dien de deugd zich nooit kan schamen,
Maar die 't hart vereedlen moet.

De onuitputbre kunsttrezoren,
Kostelijker dan het goud,
Die het brein wist op te sporen
En in zich besloten houdt,
Deelt gij daar aan andren mede,
Met eene onbekrompen hand,
En uw zusters, *Eendragt*, *Vrede*,
Leggen er den twist aan band.

De Eenzaamheid mag heilrijk heeten,
Als ons *Feith* haar lof bezingt,
Ze is bij 't nut niet af te meten,
Dat uit uwe bron ontspringt.
Werd ge alom eens aangebeden,
Telg der Godheid, *Broedermin*,
De aard' waar dra een bloeijend Eden,
Als zij was bij haar begin.

EECLOO.
C. LEDEGANCK.

Formosaas overrompeling door roovende Sineesche muiters, in 1661.

O Zangster! zing, op droeve en sombre toonen,
Formosaas val, zijn jammer en zijn leed;
Verhaal den moed van Neêrlands eêlste zonen,
En wat geweld die dappren zwichten deed;
Vlecht HAMBROEKS deugd verdiende lauwerkroonen,
Wiens hals het zwaard, het moordend zwaard doorsneed;
Ja! laat uw stem COXENGAAS gruwlen melden,
Ontruk zijn kruin het eereloof der helden.

Mijn Vaderland! reeds dekten uwe vloten
Den oceaan; gansch Indië eerde uw vlag.
Niet vruchtloos werd een stroom van bloed vergoten:
Uw rijksgebied groeide aan met elken dag.

De Portugees verloor zijn bondgenooten,
   En vlood met schrik waar hij uw vanen zag.
Doch welk een' schat het Oosten u vertoone,
Formosa blijft de parel aan uw kroone.

Dat eiland rijst te midden uit de baren
   Van d'oceaan, die Sinaas kusten groet.
Wat kielen ooit de Gele Zee bevaren,
   Dat eiland wordt met blij gejuich ontmoet.
De dadel biedt de schaduw van zijn blaâren,
   De kokos, dáár, zijn vrucht in overvloed.
Dat eiland is de schoonste bloemengaarde,
Een lagchend oord, een paradijs op aarde.

Een kleine schaar van Neêrlands dappre telgen
   Bewaakt getrouw de ligtgenaakbre kust:
Maar sluwe list verried die brave Belgen,
   En wreede krijg vervangt de zoete rust.
Ziet gij die vloot? - Zij nadert - tot verdelgen!
   COXENGA, van zijne overmagt bewust,
Zal met een heir Sineesche muiters landen.....
Hun menigte bedekt alreê de stranden.

Zij trekken voort met vier tienduizendtallen,
   En held bij held sneeft op het bed van eer.
Ja! schans na schans, te woedend overvallen,
   Bezwijkt al ras na kloeken tegenweer.
Zeelandia! alleen van *uwe* wallen
   Waait *onze* vlag, ten trots van Sinaas heir.
Hoe fel bestookt, *uw* trans blijft onverwonnen:
Dáár zwaait men 't staal, dáár dondren de kanonnen.

Zóó dreigt de zee haar bedding te overschrijden,
   Terwijl een storm op onze stranden woedt;
Een magt van volk snelt aan van alle zijden,
   Stopt elke bres, en keert den zilten vloed;
Hoe stouter dijk en duin zich zie bestrijden,
   Hoe meer men zwoegt, opdat men 't land behoed':
Zeelandia! zóó ziet ge uw' muur bewaren
Voor d'intogt der vijandelijke scharen.

Toch was uw hoop, o helden! reeds verzwonden,
   En door d'orkaan de reddingsvloot verstrooid;
Het slot is vol van zieken en gewonden;
   COXENGAAS heir verpoost den aanval nooit;

De kracht ontzinkt aan 't luttel tal gezonden:
   Toch blijft de vlag van Neêrland nog ontplooid.
Zóó streed weleer, op enkel puin en graven,
In Leydens vest het overschot der braven.

Die tegenstand verbitterde den roover.
   Rampzalig elk, die in zijn handen viel!
Hun schiet genaâ noch medelijden over:
   Geen menschlijkheid woont in COXENGAAS ziel.
Hij, (voor de klagt der smeekelingen doover
   Dan de oceaan, bij 't geeslen van de kiel,
Voor 't angstgegil der arme scheepsgezellen)
Hij voelt daarbij zijn hart van vreugde zwellen.

'Ga,' roept hij uit in toornegloed ontstoken:
   'Ga, Leeraar van de Christnen, HAMBROEK, ga!
Eer Sinaas vuur Zeelandia doe rooken,
   Biede ik nog eerst den strijderen genaâ.
Keert gij niet ras, 't zij met den dood gewroken
   Op uwe gade en kindren!... Men versmaâ
Mijn gunste niet! 'k zou spoedig zegepralen,
En al wat aâmt den grafkuil in doen dalen.'

En HAMBROEK gaat, en treedt de vesting binnen;
   Volbrengt zijn' last, doch vruchtloos - tot zijn vreugd'!
Men antwoordt fluks met kloeke en kalme zinnen,
   Dat nooit de dood geducht is voor de deugd;
Dat geen kasteel door dreigtaal is te winnen,
   En dat COYET, met Neêrlands dappre jeugd,
Nooit onder 't juk den vrijen nek zal bukken,
Maar eer het staal in eigen boezem drukken.

Doch wat tooneel verscheurt het vaderharte!
   Daar vallen hem twee dochteren te voet:
'Blijf, Vader, blijf! bespaar ons dieper smarte!'
   Aan beider oog ontschiet een tranenvloed.
'Blijf, Vader, blijf! Wat ook de dwingland tarte,
   Zoo lang gij blijft bewaren wij den moed.
Keert gij te rug, zoo zijt ge wis verloren,
De scheiding zal ons beider ziel doorboren.'

Een enkle traan welt op in HAMBROEKS oogen.
   Hij wischt hem af, en zegt met zwakke stem:
'Mijn kindren, ach! ik voel mijn hart bewogen;
   Ik gaf mijn woord, en houde 't, ook aan *hem*.

Niet strafloos wordt een dwingeland bedrogen!
   Zijn gramme blik gaf aan zijn rede klem.
Zijn gijzelaars, mijn dochtren! zijn uw broeder,
Uw zusters beide en uw geliefde moeder.

Blijf ik getrouw aan de ééns gezworen eeden,
   En wreekt hij zich op de onschuld: God regeert!
Met kalme ziel kan ik Hem tegentreden,
   Dáár, waar de deugd voor eeuwig triomfeert.
Breek ik mijn woord, verzaak ik pligt en reden,
   En heb ik ééns mijn grijze kruin onteerd,
Dan weegt de dood der mijnen op mijn harte,
En dáárin woelt de hel met hare smarte.'

'Mijn Vader, ja! wij zien; het moet zoo wezen.'
   Zóó snikken beî zijn dochtren: 'Vaar dan wel!
Breng onzen groet! Laat in uw blikken lezen,
   Wat vreeze ons hart voor u en de uwen kwell'!
Maar ach! wat baat ons hopen of ons vreezen?....
   Och! dat Gods hoede, o Vader, u verzell'!'
Hij zegt en sluit zijn dochters in zijne armen:
'Vaart eeuwig wel! - God moge zich erbarmen!'

En HAMBROEK toog, met waggelende schreden
  En droeven blik, de poort der vesting uit.
COXENGA roept: ‘Zeg, Priester! worden heden
  De lijken dier hardnekkigen mijn buit?
Of brengt ge mij hun hulde en smeekgebeden?’
  En HAMBROEK meldt der Christenen besluit.
COXENGA wenkt; men ziet den grijsaard sneven,
En 't eigen zwaard beneemt zijn' zoon het leven.

De grond is moê van zóó veel bloed te zwelgen.
  Geen stervling weet der weêuw en weezen lot.
Zeelandia bezwijkt wel, doch de Belgen
  Ontruimen toch, met krijgseer, 't redloos slot.
Daar zeilen reeds die fiere Vrijheidstelgen
  Naar Javaas kust en danken hunnen God.
Men boekt weldra COXENGAAS naam en daden,
Met zwarte kool, in 's Lands historiebladen.

MIDDELBURG.
A.F. SIFFLE.

De Kindermin.
(Fragment van een dichtwerk: De Vrouwen.)

.....
Doch siert ge ons levenspad en strooit er mirten over;
Streelt milder schaduw ons, gezeten onder 't loover
Aan uwe zij', wanneer de Lente aan beekjes danst,
En met een rozenkroon uw dartle vlechten kranst;
Doch kunt gij onze ziel ontroeren in de dreven,
Waar vlugge zephirs 't koel gebladerte doorzweven;
Doch zoo 't verrukt gevoel betoovrend aan u kleeft,
Waar Phebes zilvren schijf op 't effen vlietje beeft,
Dáár, waar de menscheid treurt, van heul en hulp verstoken,
En schrik zich beelden schept, die in het duister spoken,
En doodsche stilte woont, helaas! gestoord alleen
Door ketenramling en verstikte smeekgebeên,

Daar balsemt ook uw oog en mond het bloedend harte,
Verzacht de onheelbre wonde, en zaligt zelfs de smarte.

O Schoonen, storte uw blik mijn zangen leven in!
't Geldt de eer van uw geslacht en van de Kindermin.
Komt, treedt met eerbied, onbevreesd, een' kerker binnen.
Komt, leert uw ouders daar, trots doodsgevaren, minnen.
Treedt toe! de duisternis zal zweven om uw schreên,
Maar uit die rees uw roem en vlamt door eeuwen heên;
Ja, op der eeuwen graf blijft Emma's eerdaad klinken.
Moog bij 't verhaal een traan op uwe wangen blinken!

Ziet gij dat kerkerhol? ziet gij, daar 't alles zwijgt,
Dien grijsaard, die 't alreeds ontkleurde voorhoofd neigt?
't Is Chactas, hij was steeds zijn' Vorst getrouw gebleven,
En nu had hem fortuin, maar niet zijn deugd begeven.
Het oproer zegepraalt, maar in den kerkerband
Gloeit Chactas' boezem nog voor Vorst en Vaderland.
Maar in zijn boeijen zelfs wil hem de wraak verpletten,
En kiest den honger, om de zein des doods te wetten.
De grijsaard kent zijn lot, zijn levenslamp dooft uit:
Er is geen hand, die hem de brekende oogen sluit.

‘Een dierbre dochter is (dus denkt hij) mij gebleven;
Zij mint mij, en ik mag niet in hare armen sneven!’
Hij snikt. - Niets nadert, dan de honger en de dood.
Maar 't was, of de ijzren deur, ontgrendeld, zich ontsloot.
Een stem, 't is Emma's stem! hij hoort haar zachtkens naken,
En honger, dood vervloog; hij mag nog wellust smaken!
Zij kust hem, sidderend, bij 't zien dier derenis.
Hij drinkt haar tranen in, - zijne eerste lafenis.
‘Mijn wenschen zijn voldaan; 'k sterf in uwe armen! - Vader,
Mijn wenschen zijn voldaan: ik treê het graf ook nader.
'k Sterf aan uw zij' en dank der wreedheid dit alleen.’
Zij zweeg verstikkend, en 't zweeg alles om hen heên.
Maar 't ijslijk uur snelt aan: de hongersnood keert weder,
Knaagt aan 't verflaauwend hart des grijsaards: hij valt neder,
En Emma, gij waart dáár! - vergeefs zijn bede en traan:
Zij ziet den jongsten straal der flaauwste hoop vergaan,
En met de levenskracht des teêrbeminden veegen
Verdwijnt haar kracht; de wanhoop is ten top gestegen.
Zij kust zijn' looden mond. Vergeefs! zij staart omhoog, -
En ijlings blinkt de hoop in 't opgehelderd oog.
‘Neen, Vader! neen, gij zult niet voor mijne oogen sneven.
Wat hemel troost daalt neêr! mijn wanhoop is verdreven.

Leef! (spreekt zij) ver van hier de honger en de dorst!’
Den grijsaard, dien zij rigt, biedt zij haar milde borst.
De honger ziet het aan, holt voort naar andre streken;
De dood snelt ijlings weg, en is zijn prooi ontweken.
Naast God, die Emmas' brein dien vond heeft toevertrouwd,
Dankt zij haar' Vader't licht; hij dankt haar zijn behoud.
Nu gaat zij heên, versterkt haar krachten en keert weder,
En Chactas, zegenend, valt aan haar voeten neder.
De zon had viermaal reeds het wentlend rond verlicht,
En viermaal smaakt zij 't zoet van d'eêlsten kinderpligt.
‘Maar hoe! (spreekt hij, wiens zorg de kerker is bevolen,)
Onmooglijk! spijs noch drank naakt deze doodsche holen,
En telkens hoor ik nog des grijsaards zwakke stem.
En nog komt Emma, thans niet weenende, tot hem.
Wat vreemd geheim! welaan, ik wil't eerlang ontdekken!’
Hij gaat, ziet haar, die hij bespiedt, tot voedster strekken,
En staart verstomd; verbaasd snelt hij ter melding heên;
Straks reppen zij ter plaats, met zachtgezette treên,
Zien't roerend schouwspel aan, herzien met twijflende oogen:
Verwondring grijpt hen aan en wekt hun mededoogen;
Een traan vervangt het, die der onschuld lot beslist,...
En juichend meldt de Faam aan de aard' de schoonste list.

Zou 'k vruchtloos Emma's lof doen van mijn speeltuig vloeijen,
Haar daad blijve eeuwig toch der kindren hart ontgloeijen!
Een Genius heeft mij de heiige plaats getoond,
Waar Kinderliefde door barbaren werd bekroond.
Nooit heb ik, ongeroerd, die heilge plaats betreden.
'k Denk aan mij ne ouders dáár, en de eerbied boeit mijn schreden.
Verhef u, heerlijk GENT! 't is op uw' eedlen grond,
Dat eens een zwakke vrouw die schoone daad bestond.
Hare eer straalt op u af, en gij blijft Emma roemen,
En moogt in Emma ook eene *Epanine* noemen.(*)
Dat vrij geen marmer haar verborgene asch bedek',
Der schoonen roept gij toe: DAT ZE U TEN VOORBEELD STREK'!

DENDERMONDE.
P.J.M. VAN DUYSE.

(*) Son sein même a nourri son père infortuné;
Merveille respectable à la race future,
Où même en s'oubliant triomphe la nature.
DU BELLOY.

LA HARPE, *Cours de Litt*. XII. 373.

Ich auch...
Wil meinem Vatterland eröffnen rund und frey,
Dasz ewre Poësie der meinem Mutter sey.
Mart. Spetz

Daniel Heinsius.

De Duitsche Dichtkunst was vergeten en verloren,
Wij wisten zelve naauw uit wien te zijn geboren;
  Die spraak, den vijand vaak verschriklijk door haar kracht,
  Vergaten wij met vlijt; zij werd als wind geacht.
Totdat uw grootsche ziel in eedlen ijver blaakte,
En elk voor de oogen bragt, hoe schandlijk hij verzaakte
  Wat allen dierbaarst was. Wij spraken goed Latijn,
  En ieder schaamde zich een Duitscher nog te zijn.
Dees had ver over zee doorreisd de Grieksche streken,
Die had Italië, die Frankrijk heel doorkeken,
  Dees praalde hier in 't Spaansch. Met spot zaagt ge op hen neêr,
  En onze Moederspraak gaaft gij haar waarde weêr.
Hierom ook is uw' lof onstoorbre bloei beschoren,
't Gerucht van uwen naam doet eindloos van zich hooren,

Van daar de gouden zon gereed ter opvaart staat,
Tot daar zij nederwaarts met hare paarden gaat.
Ik ook, dewijl uw schrift mijn veder wist te ontvonken,
Ik zal, wat eer mij wordt door 't Duitsch gedicht geschonken,
'k Zal 't voor mijn Vaderland erkennen onverbloemd,
DAT ONZE POËZIJ UW DICHTKUNST MOEDER NOEMT.

AMSTERDAM.
C. LOOTS.

Natuurlijk!

't VERBAAST u, dat die Fransche zot
Is tot dien *hoogen* post verkoren?!
Geen wonder, schoon hij 't niet verdient:
Een weêrhaan, vriend,
Voegt immers op een' toren!?

GENT.
R.

Opwekking tot vreugde.

Naar het Hoogduitsch van Hôltij.

WIE zou zich hier met grillen plagen,
In 't prilste van den lente-tijd,
Wie heeft in 't bloeijen zijner dagen
Zich niet der gulle vreugd' gewijd.

Ja, vreugde wenkt ons aller wegen,
Waar wij ook op deze aard' bestaan;
Zij spreidt ons immer heil en zegen,
Zelfs op des levens distelpaân.

Nog zien wij 't beekje helder vlieten,
Nog is het lommer koel en groen;
De maan wil nog haar stralen schieten,
Zoo als zij 't eertijds plagt te doen.

Het druivensap bant nog den kommer,
  En maakt der kranken hart gezond,
Nog smaakt des avonds in het lommer
  Een kusjen op een' rooden mond.

Nog geeft de zang der filomeelen
  Den grijsaard meerder levenslust,
Nog stroomt, als zij haar liedren kwelen,
  In 't hart der diep bedroefden rust.

Wilt dus niet angstig zweeten, zwoegen,
  Daar de aarde u zoo veel vreugde biedt;
Maar weigert toch bij al 't genoegen
  Uw' dank den milden Gever niet.

ANTWERPEN.

A.J. VAN DER AA.

Aan Mejufvrouw N.,
Ter Verjaring.

't OUDE jaar is moê en mat
Naar het niet getogen,
't Nieuwe staat in frissche jeugd
Voor uw vonklende oogen;

't Komt u blij en lagchend voor,
Maar, o, 't heeft zijn streken;
Niemand weet, wat of 't bevat,
Wat het u zal kweeken.

Ligt, ligt brengt het dans en spel,
Dartelen en kozen,
En den kelk van 't zoetst genot
En een pad met rozen;

Ligt zal 's levens lente-zon
Vrolijk u beschijnen,
En het bloempje van de vreugd'
Nimmer voor u kwijnen.....

Mooglijk wekt het zorg en smart,
En, bij 't rozen-plukken,
Scherpe doornen, die zoo wreed
Pijnigen en drukken;

Mooglijk, dat uw lief gelaat
Zwemmen moet in tranen,
En de schoone zon der vreugd'
Ondergaan en tanen;

Mooglijk moet ge.... maar, o neen,
Staken we ijdel gissen:
Hij, die alles wijs bestuurt,
Zal zijn doel niet missen.

Tot uw heil is 't ingerigt
Wat zijn hand zal geven;
Veilig rusten op zijn trouw
Ademtogt en leven:

't Muschje, dat de lucht doorzweeft
Voor zijn kroost en gade
Vindt zijn nooddruft overal,
Want Hij slaat het gade!

Zoo ook blijft Hij, mijn vriendin,
Teeder voor u zorgen;
Daarom voegt ons 't vreezen niet
Voor den dag van morgen.

Kom, het nieuw ontsloten pad
Moedig ingeslagen,
Kom, geheel uw kloppend hart
Aan Hem opgedragen.

Treft u 's levens tegenspoed,
Buk u onder 't lijden:
Eens, eens maakt Hij alles wel,
Smart en vreugde beiden;

Maar, is zoet genot uw deel,
In 't kortstondig leven,
Hem, die 't zoet genot u gaf,
Hem den dank gegeven!

Zoo zult ge even blij te moe
Roos en distel rapen,
En in 's levens avonduur
Stil en zacht ontslapen.

LEYDEN.
G. VAN DE LINDE, Jz.

Levenswijsheid.

ZOEKT gij de ware zielevreugd',
Op 's levens distelpaân,
Schrijf dan in marmer 's naasten deugd,
In 't stof zijn dwaling aan.

BRUSSEL.
J.S.

Leve de Koning!

LEVE de Koning! dat roep ik zoo dikwijls;
Mij Nederland Vrijheid en welvaart ontgloeit,
Die vreugdekreet schokt mij het Vaderlandsch harte
Daar 't bloed met meer aandrift mijne aadren doorvloei

Leve de Koning! ontlast mij den boezem,
Wanneer die vol wellust voor Nederland slaat;
Of 't oog, op Europa's bewoners gevestigd,
Geen land ziet zoo heilvol als Nederlands Staat.

Leve de Koning! vloeit uit van mij lippen,
Als 'k al, wat ik denk, onbewimpeld ook zeg,
Geen slagboom van heerschzucht den stroom van gedacht
Die elders gestuit is, hier staat in den weg.

Leve de Koning! dat roep ik gedurig,
Zoo vaak ik mijn' landaard ten tempel zie gaan,
Waar *vélen* verschillend', maar *allen* verdraagzaam,
Voor God, onzen Vader, als broederen staan.

Leve de Koning! zoo juich ik ook blijde,
Als 't graan en de klaver een' heigrond ontschiet,
De bedelaar, vrolijk door eigen verdiensten,
Zijn deksel, zijn woning en brood weêr geniet.

Leve de Koning! dat roep ik zoo hartlijk,
Nu de Amstelstad weder haar stapelplaats heeft,
En natie bij natie, haar kielen bevrachtend,
De schatten der wereld aan Nederland geeft.

Leve de Koning! ik moet het herhalen!
Herhaalt het in geestdrift en liefde met mij!
Herhaal het, o Natie! gezegendste op aarde!
Herhaalt het eenstemmig van Schelde tot IJ!

Leve de Koning! blijve immer de bede,
Die tevens de welvaart voor 't nakroost besluit:
Nog jaren roepe ieder, die 't Vaderland lief heeft,
Tot driemaal toe: ‘LEVE DE KONING!’ dan uit!!!

IJPEREN.

D.J. DEN BEER POORTUGAEL.

Weldadigheid.

WEL is de roem der helden schoon!
Maar niet de schoonste roem van allen;
Want dáár toch prijkt zijn fiere troon,
Waar tallooze offers zijn gevallen:
En, schoon hij onzen eerbied wekt,
Hij is met dropplen bloeds bevlekt.

Maar schooner roem en hooger eer,
Is haar op aard' ten deel gegeven,
Die hier, hoe zich het lot ook keer',
Als troosteres ons blijft omzweven:
Weldadigheid, die, in de smart,
Haar' balsem stort in 't lijdend hart.

Die, zacht gelijk de lentedag,
En koestrend als de zonnestralen,
En vriendlijk als der maagdenlach,
Ons leidt, als wij in 't duister dwalen,
Wier licht, met haar van God gedaald,
Zelfs in de hangste nachten straalt.

Die niet naar stand of Godsdienst vraagt,
Maar mild, gelijk de regenwolken,
En, als aan allen naauw vermaagd,
Haar' zegen uitdeelt aan de volken;
Die zich dan eerst gelukkig acht,
Als alles om haar henen lacht.

Ja, welk een roem ook de aarde geeft,
Geen schooner roem wordt hier gevonden:
Daar hij, die voor het weldoen leeft,
Het naauwst der Godheid is verbonden,
En deze roem in beter oord,
Gewis ons 't schoonste tegengloort.

GORINCHEM.
W. DE KROES.

Het afgeslagen verzoek.

EEN zeker boer, een domme kwast,
Kocht voor het geld, dat hij aan winst had meêgedragen,
Een koe, en vond, te regt, zich daar voor in den last
Van 't dorp te meerder aangeslagen.
Verstoord roept hij zijn' zoon, een lummel en die pas
Van 't kostschool was naar huis gekomen,
En zendt hem naar den schout, om rond en zonder schromen
Te vragen, of die som niet iets te korten was.
De jongen kloedt zich fluks, gaat zich op weg begeven,
Komt bij den schout, en spreekt op zulk een wijs hem aan,
Dat dees zich 't hart van toorn voelt beven,
Door zoo veel domheids, als hij thans voor zich ziet staan.

‘Hoor,’ spreekt hij, ‘bengel, zeg uw' vader,
Dat een vermindring ons niet mooglijk is geweest,
Dewijl deez' winter en zijn stal en huis te gader
Nog is vermeerderd met een beest.’

ANTWERPEN.
J.P. KORTHALS.

Noord en Zuid.

DE dichtgloed was in 't Noord ontstolen,
Du Muze toog naar 't Zuiden heen:
De taal, haar keten uitgebroken,
Vloeide uit in 't lied, toen zij verscheen,
Die, in der kunsten rozenbanden,
Voor eeuwig 't kroost vereent der vrije Nederlanden.

BRUSSEL.
J.S.

De Zwaarmoedige.

(Naar het Hoogduitsch.)

ALS mijn leven vol bloemen hing;
Als ik, toen vleuglen mij droegen,
Lagchend en zorgloos daarhenen ging,
Hoe zwol mij de borst toen van hoop en genoegen!
Ach, weg is weg, en dood is dood!
U, verzwondene, schoone dagen,
Wekt geen morgenrood. -
Weg is weg, en dood is dood!

Als mijn smachtende vriendschapsdorst
Eindlijk, in zalige stonden,
Lessching vond aan een getrouwe borst,
Hoe heelden dan al mijne bloedende wonden!

Ach, weg is weg, en dood is dood!
Wat de vloed des tijds eens scheidde,
Dat hereent geen morgenrood. -
Weg is weg, en dood is dood!

Als het hart mij van liefde sloeg;
Als zij me op Engelenvlerken
Boven de nevels der aarde droeg,
Wat kon dan 't genot mijner ziele beperken?
Ach, weg is weg, en dood is dood!
Op uw graf, gestorven' liefde,
Glanst geen morgenrood. -
Weg is weg, en dood is dood!

Troostloos sta ik, vol bittre smart:
Wat kan het stof mij nog geven?
Breek, o mijn arm, mijn vereenzaamd hart!
Voor u is geen heil meer in 't prangende leven.
Ach, weg is weg, en dood is dood!
Gloor dra over mijnen heuvel,
Vriendlijk morgenrood! -
Weg is weg, en dood is dood!

NIJMEGEN.
C. TEN HOET, Jz.
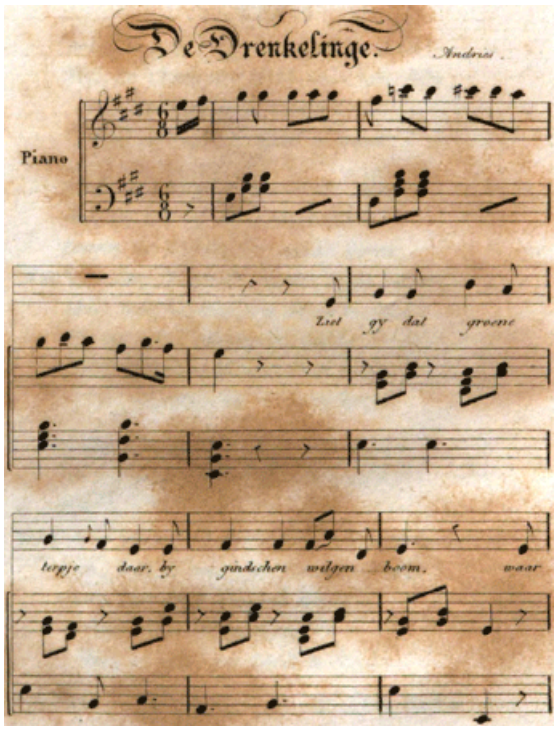
De Drenkelinge.
Andreis.
Piano
Ziet gy dat groene
terpje daar, by gindschen wilgen boom, waar
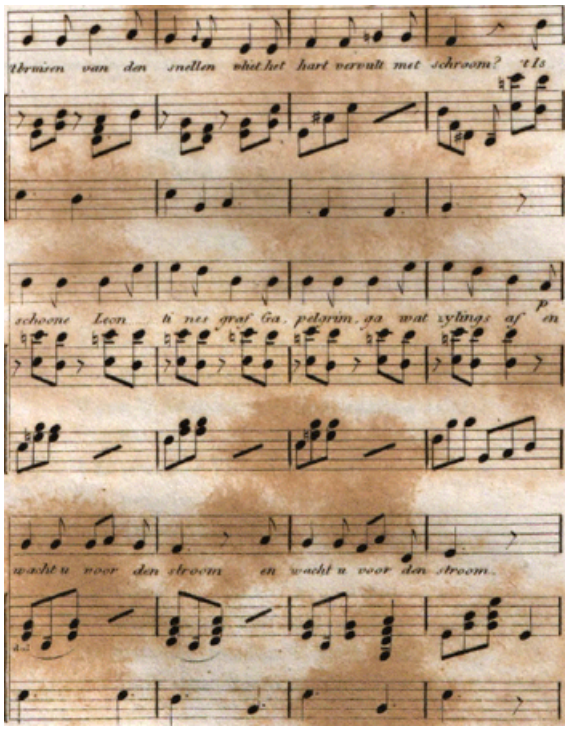
thranen van den snellen vliet het hart vervult met schroom? 't is
schoone Leon ti nes graf Ga pelgrim ga wat zylings af en
wacht u voor den stroom en wacht u voor den stroom.

De Drenkelinge.
Romance.

ZIET gij dat groene terpje daar,
Bij gindschen wilgenboom,
Waar 't bruisen van den snellen vliet,
Het hart vervalt met schroom?
't Is schoone Leontines graf.
Ga, pelgrim, ga wat zijlings af,
En wacht u voor den stroom.

Eens had de gouden dagvorstin
Haar baan half afgespoord,
En 't meisje hoedde 't wollig vee
Daar aan den waterboord;

Zij boog zich langs den oever, dronk....
Maar ach, zij wankte, stortte en zonk
Tot in den afgrond voort.

Heur trouwe hond, die, van het strand,
Zijn jonge herderin
In 't warlend water zinken zag,
Sprong ook er ijlings in.
Hij zwom en kermde wijd en zijd,
En, ach! vermiste voor altijd
Zijn goedige vriendin!

En droevig toog hij weêr naar 't strand,
En hield er trouw de wacht;
Maar toen het klotsend water zwol,
Bij 't naken van den nacht,
Werd door de golving 't teeder lijk,
Gekneusd, misvormd, langs puin en slijk
Aan d'oever weêr gebragt.

Heur schaapjes keerden ook alleen
En droevig naar den stal.

Men wist niet wat men denken mogt
Van 't zonderling geval.
Het volk snelde in verbazing aan
En zag, bij 't schemerlicht der maan,
De ontslapene op den wal.

En ieder borstte in tranen uit,
De rouw was ongewoon.
De jonglingschap rieg weenend uit:
‘Zij was te jong, te schoon!’
En Echo, met dien rouw begaan,
Hief d'opgevangen treurtoon aan:
‘Zij was te jong, te schoon!’

Heur schaapjes kwijnen treurig weg
En gaan niet meer ter wei;
Maar Philax bleef bij 't grafgesticht,
Aan Leontines zij';
Daar waakt hij heele nachten lang,
En mengt met Philomeels gezang
Zijn treurig lijkgeschrei.

Maar als het middernachtuur naakt,
Dan komt zij t'elken keer,
En dwaalt, bij 't schemerlicht der maan,
Den oever op en neêr.
En Philax, die haar graf bewaart,
Lekt haar de handen, kwispelstaart,
En dan verdwijnt zij weêr.

De jeugd komt jaarlijks aan haar graf,
Daar bij den wilgenboom,
En vlecht er doodenkransen om.
Naak, pelgrim, zonder schroom.
Want schoon u Philax steil beziet,
Hij hindert toch een' pelgrim niet;
Maar wacht u voor den stroom!

ANTWERPEN.

F. DE VISSER.

Ter verjaring van
Z.K.H. den Erfprins,
gevierd in 't Nut van 't Algemeen.

VLECHT, Nederlander! vlecht een' krans,
Zoo schoon als 't oog ooit zag;
Een' krans, aan Vorsten deugd ten loon,
Voor Koning WILLEMS oudsten Zoon,
Op deez' zoo blijden dag.

Geen' krans van lauwerbladen, neen!
Hij heeft dien reeds vergaard:
Bied hem uw liefde, uw trouw opregt,
Als in een' krans te zaam gehecht,
Op 't feest, dat hem verjaart.

Die krans blijf hem de schoonste krans,
Wat lauwren hij nog plukk'!
Hij is met traan noch bloed bemorst,
Als die, wien 's dwinglands schedel torscht,
Maar teekent volksgeluk.

Die krans blijf hem de schoonste krans,
Waarvoor zijn hart ooit blaak!
Opdat hij, op zijns Vaders pad,
Niets boven Neêrlands welvaart schatt',
En 't Volk gelukkig maak.

Vlecht, Nederlander, thans dien krans
Om WILLEMS slapen heen,
En smeek met geestdrift tan omhoog,
Dat Neêrlands Stamhuis bloeijen moog',
Tot Nut van 't Algemeen!

ELBURG.
J.F. VAN GOETHEM.

De Dichtoefening.

Ik stem voor u de zwakke lier,
Voor u wil ik de snaren drukken,
O Dichtkunst! wier verheven vier
Mij geest en harte kan verrukken.
Beziel den kunsteloozen toon,
Dien u mijn speeltuig waagt te wijden,
Ten trots van wrevelmoed en hoon,
Die stout, maar magtloos, u bestrijden.

De pelgrim, in een woestenij,
Sleept, smachtend, zich door barre zanden,
Naauw blijft de levensvonk hem bij;
Hij voelt den dorst zijn' gorgel branden -

En ach! de ellendeling moet voort;
Zijn angstig oog blikt om hem henen,
Terwijl geen vochtstroom het bekoort,
En alle hoop hem schijnt verdwenen.

Maar ijlings wordt zijn oor ontrast
Door zacht gemurmel en geklater,
Zijn hart ontvlamt in dankbre lust
Naar 't dierbaar, langgezochte water:
Hij groet de troostelijke bron
En mag zijn' heeten dorst verkwikken.
Geen zengend zand, geen gloed der zon,
Niets kan hem langer meer verschrikken.

Dus ook, wanneer de ware mensch,
De vriend van kunst en wetenschappen,
Zoo vaak bedrogen in zijn' wensch,
Door 's levens rampwoestijn moet stappen;
Wanneer hem 't wrevlig noodlot treft,
En bange zorgen hom beknellen,
Kan Dichtkunst, die de ziel verheft,
Zijn' boezem weêr in vreugd doen zwellen.

Hij vindt in haar beöefening
Het heilgenot, den wellust weder;
Herleeft in zijn bespiegeling,
En ziet op hen, meêdoogend, neder,
Die, door een lage drift gespoord,
De schatten van de kunst versmaden,
En, in onwetendheid versmoord,
Haar' lieveling met spot beladen.

Verbeelding doet weldra zijn' geest
Op haar gezwinde wieken zweven,
En voert hem, vrij en onbedeesd,
In hooger' kring, in zaalger dreven.
Nu drukt zijn voet niet langer de aard',
Hij is het ondermaansche ontvaren,
En durft zijn' zang, den Hemel waard',
Met dien der Eeuwge wezens paren.

Hij daalt - de kwistige Natuur
Verschaft hem rijke stof tot zingen;
Hij voelt haar levenwekkend vuur
Door brein en hart en aadren dringen.

Bemoedigd door die heilge kracht,
Zingt hij hare onbesefbre wondren,
En doet den lof van de Oppermagt
Verbazend in zijn klanken dondren.

Nu eischt weêr 't dierbaar Vaderland
Des Dichters hartelijke zangen:
Hij klemt de citer in zijn hand,
Eene eedle drift gloeit op zijn wangen,
Een vreugdetraan klinkt in zijn oog:
Hij zal der Vadren glorie galmen,
Die zich der sterflijkheid onttoog,
Door onverwelkbre zegepalmen.

Die liefde tot den Vadergrond,
Den eedlen stervling ingeboren,
Die lust tot deugd en grootheid vond,
Dringt met zijn' toon in hart en ooren.
Wel hem, wiens boezem zij bewoont!
Zij doet een' gloed in de aadren koken,
Die ons ten kunstentempel troont,
Waar heure altaren eeuwig rooken.

O Vaderlandsche Dichtrenrij!
O Barden van de Nederlanden!
Dat zang en hart gestrengeld zij
In onontknoopbre broederbanden.
Ja, laten wij door de eedle kunst,
Vereende Belgen en Bataven!
In onderlinge liefde en gunst,
Den roem van Vorst en erfgrond staven.

BEVEREN.
F. RENS.

Zoo gaat het!

'HOE komt gij toch zoo hoog?' - vroeg aan de slak
Een muis, die op het hoogst van 't dak
Het gretig oog der kat ontsloop,
En 't antwoord was: '*ik kroop!*'

MECHELEN.
F.X. DE B.

De twee Vrienden.

JAN had tot buurman Jaap; - zij waren beste vrinden,
Elkaâr getrouw tot in den dood;
En beiden zwoeren, dat in nood
De een steeds bij d'ander hulp zou vinden.
Jaap werd gedagvaard voor den schout:
Er was op 't dorp een koe gestolen,
En in het stal van Jaap vond men een koe verscholen,
Volmaakt aan 't dier gelijk, dat hem dit onheil brouwt.
Jan zou getuige zijn voor Jaap. - ‘'t Kan mij verbazen,
Mijn' buurman hier te zien verdacht:
Want in het vorig jaar (zoo riep hij uit met kracht)
Heb ik die koe bij hem alreeds als kalf zien grazen.’
Dat woord klonk als een klok, en buurman Jaap kwam vrij;

Maar door het vriendenpaar werd korte rust genoten,
Daar Jan beschuldigd werd, dat hij
Op afgepaalde jagt een' haas had neêrgeschoten.
Jaap toont nu op zijn' beurt, dat hij zijn' eed niet schendt,
En, daar hij tot den schout zich wendt,
Roept hij vol geestdrift uit: ‘Wie durft mijn' vriend verdenken?
't Is nijd, 't is enkel nijd, die 't waagt zijne eer te krenken:
Ik heb bij hem dien haas reeds als konijn gekend.’

AMSTERDAM.
J. VAN OOSTERWIJK BRUYN.

De gelaten Weduwenaar.

'k HEB gistren de oogen van mijn wijfje toegekust.
Ik wensch haar zachten vreê: zij bragt mijn huis in rust.

MECHELEN.
F.X. DE B.

Lied,
Gezongen door de kweekelingen van 's Rijks lagere school der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, te Brugge, bij de openbare belooning van menschenvrienden.

WEL hem, die, door 's Hemels zegen,
Rijk bedeeld met wereldsch goed,
Door zijn weldoen, allerwegen,
De armen troost en laaft en voedt.

Hij ook smaakt het zoetst genoegen,
Die het schamel stukje brood,
't Loon van zijn gestadig zwoegen,
Meêdeelt in den bangen nood.

Is weldadigheid te noemen
Telg des Hemels op deze aard',
Als ze in stilte spreidt haar bloemen,
En voor 't lijden balsem gaart;

Hooger voelt ze zich verheven,
Als ze naast menschlievendheid,
Zich van dankbren ziet omgeven,
Dan geniet ze zaligheid.

Zaligheid kan hij niet smaken,
Die slechts voor zich-zelven leeft,
En, zich badend in vermaken,
Nooit der arme weêuw iets geeft,

Die vol tranen op de wangen,
Aan haar uitgedroogde borst,
't Schreijend, hongrig wicht ziet hangen,
Dat slechts bloed zuigt voor den dorst....

Wee hem! die bij zulke smarte
't Menschelijk gevoel verzaakt;
Wroeging tref diens ijzren harte -
Als zijn uur van sterven naakt....

Neêrland, neen! gij hebt geen telgen,
Zóó verbasterd, zóó verhard;
Nog blijft *menschenmin* bij Belgen
't Schoonste sieraad van hun hart.

Neêrland zien we u offers brengen,
Offers der Weldadigheid,
Dankbaar stille tranen plengen,
U gewijd, Menschlievendheid!

BRUGGE.
P. VAN GENABETH.

Wijngeest.

ELK vindt veel geest in uw gedicht, Alpijn,
Dat is, een' geest van sterken wijn.

LEUVEN.
F.M.

Aan mijne
Zuid-Nederlandsche Kunstbroeders.

DOOR 't lot verdeeld, te lang vanëen gescheiden,
Hereenen zich weêr de oude roem en faam;
De glorie zal ons weêr naar 't spoor der eer geleiden,
Waar 't loflied klinkt, gewijd aan Neêrlands naam.

Zij zijn daarheen', voor eeuwig heen', de jaren,
Toen de oude roem alleen in scheemrend duister blonk;
Hij is daarheen', de nacht, toen, van Bataafsche snaren,
Geen enkle toon aan Schelde's boord weêrklonk.

De Vlaamsche lier mogt zacht en lieflijk klinken,
Haar weêrgalm reikte nooit tot Rijn of Amstelvliet;
Schaars zag het Noord' den glans van 't zoele Zuiden blinken,
En de IJssel schonk der Schelde lof noch lied.

Omkranst het hoofd, Apollo's Priesterscharen!
Die scheiding prangt niet meer; haar donkre nacht verdween.
Heft aan, Gewijden! juicht! en jubelt, Harpenaren!:
'Heil ons! Het Zuid' en Noord' zijn één!'

Zij zijn weêr één, te lang, te wreed gescheiden;
Zij zijn weêr één de aloude roem en faam;
De glorie zal ons weêr naar 't spoor der eer geleiden:
Eén is ons hart - en één is onze naam.

Verheft uw' trans, gewijde tempeltinnen!
Ontvangt, van Zuid' en Noord', d'eerwaarden Priestrenstoet!
't Zijn eedlen, die de Deugd, die 't Goede en Schoone minnen;
Eén aandrift schokt hun hart, zet hun de borst in gloed.

Geen scheidsmuur scheidt het Zuiden meer van 't Noorden;
De kunstmin hecht ons zaam met onverbreekbren band;
Eén lofzang wordt gehoord aan Schelde en Amstelboorden;
En één is onze roem - en één ons Vaderland.

Heft zangen aan, vereende Bardenscharen!
Voor God, voor Deugd, voor 't Ware, Goede en Schoon'.
Heft zangen aan! en klink' hij op uw snaren,
De roem van NEDERLAND en NASSAU'S Vorstenkroon.

Mogt ginds of hier die lofzang hooger stijgen,
Wat zegt dit, nu de scheidingsnacht verdween?
De prikkels van den roem, Apollo's lauwertwijgen
Verheffen 't Vaderland - en 't Vaderland alléén.

De lof, der kunst gewijd, mijn Broeders! Bardenscharen!
Weêrgalmt in ons vereend akkoord.
Daar, waar uw toonval klinkt, zult gij dien roem bewaren,
En Neêrlands glorie blijft het deel van Zuid' en Noord'.

AMSTERDAM.
W.H. WARNSINCK, Bz.

Roem.

PLATO vergeleek den *roem*
Bij een schoonen lentebloem,
Dien hij echter in den hof
Van *verdiensten* zelden trof.

LEUVEN.
F.M.

De Nederlandsche Druif.

ROEMT, Franken, op uw wijngaardtwijgen,
Roemt op uw geestrijk nat;
Roemt, dat in elk der vier gewesten
Uw Nektar doorgaat voor den besten,
Dien heel Euroop bevat.

Eerlang ziet gij dien roem verduistren
Door 't vrije Nederland;
Daar wordt, in de altijd vruchtbre gronden,
De breede wijnstok ook gevonden,
Door Bacchus zelf geplant.

Bij 't rijzen van de morgenglansen,
Als ons het herfstgroen streelt,
Zien wij de rijke trossen zwellen
Der ambergeurge muskadellen,
De vrucht van Neêrlands teelt.

Door d'adem van het westewindje,
Dat blaast van Thetis' plas,
Zien wij het ritslend blad bewogen,
Waardoor voor 's vreemdlings zoekende oogen
De schat verborgen was.

Juicht vrij dan Wezemaalsche velden,
Juich, Ronsen, om uw' wijn!
Dat voorregt moog u 't hart ontsteken,
Uw vrije grond mag druiven kweeken,
Ten spijt van Seine en Rijn!

Weldra zult gij uw loon ontvangen,
Als 't schuimend vocht ons wenkt:
De Nederlander zal zich buigen,
En drinkende u zijn' dank betuigen
Daar gij hem Nektar schenkt.

Maar, dan zij ook met milde teugen,
En onbeklemde borst,
De schaal ten boorde vol geschonken,
En Neêrlands wijn op 't heil gedronken
Van Vaderland en Vorst!

OUDENAARDEN.
D'HUIJGHELAERE.

Spanje.
(Fragment van een onuitgegeven Dichtstuk.)

O Land! waardoor langs weelge zoomen
De lagchende Ebro kabblend spoedt;
Dat met de gouden vrucht van eeuwig groene boomen
Uw trotsche zonen voedt -
O Spanje! wat in 't stof gebogen
Ook voor den dwingland lag geknield,
Die stout zich zelv' wist te verhoogen
En bijna twintig jaar Euroop' geketend hield -
Gij eenige, gij stond in 't Westen
Pal, als de onwrikbre rots;
Gij gaaft voor 't heil des volks uw vruchtbaar erf ten besten,
En braakt aan uwen voet Europa's golfgeklots.

Maar ach! wat was uw loon, toen gij, van dwang ontslagen,
Op nieuw uw' Ferdinand den troon beklimmen deedt?
Uw kroost, dat voor hem streed, moest weder kluisters dragen,
Door dweepzucht en geweld gesmeed.

De wijze staatswet u gegeven,
Die nijverheid en kunst deed op uw erf herleven,
Gewettigd door des Konings eed,
Wordt door dien Koning stout geschonden;
Zijn raadsliên spotten met de heiligste verbonden
En jublen, waar de Vorst en regt en wet vertreedt.
Wie zijn zij, die den troon omringen,
En Spanje krommen onder 't juk?
Loyola, 't zijn uw volgelingen;
Hun bloedge leus is: *sterf* of *buk!*'
Wie 't drukkend jok niet stil wil dragen,
Wie 't wagen durft, zijn nood te klagen,
Of wie, met kennis en beleid,
Gematigd voor 's Volks regten pleit,
Ziet in de duisterste gewelven
Zich levend eene grafplaats delven,
Waar foltring en ellend' hem wacht:
Voor hem is 't eeuwig nacht.

Schijnheilig rot, in kunstnarij doorslepen,
Waartoe het staatsroer aangegrepen?
De Godsdienst roept u aan 't Altaar;
De schepter voegt slechts Konings handen:
Waar vond me ooit wreeder dwingelanden,
Dan onder uwe Priesterschaar?
Hoe ge ook uw wandaân wilt verbloemen,
Euroop vergaapt zich aan geen' schijn;
Het weet, wie zich naar Jezus noemen,
Doch kindren van den Satan zijn.
Ga voort met plunderen en sloopen;
Waag stout steeds gruweldaân op gruweldaân te hoopen -
Eenmaal genaakt uw wisse val;
Ja eens zal 't wrekend tijdstip dagen,
Dat de Beheerscher van 't heelal
Van al 't vergoten bloed u rekenschap zal vragen,
En vreesselijk u rigten zal.

.....
.....
.....
.....

Toen 't kroost der dappre Batavieren,
Door zijnen opperheer te smaadlijk onderdrukt,
Het dwangjok zich had afgerukt,
En tachtig jaren streed, om schoon te zegevieren -
Toen dwong zijn heldenmoed der volken eerbied af.
Maar Spanje! u wordt het tot een straf,
Dat gij het voorbeeld volgt, dat Nederland u gaf.
Castilje, lang een prooi van namelooze ellende,
Dat nooit den Corsikaan als opperheer erkende,
En, wie ook met hem heulde of aan zijn voetbank kroop,
Geen deel had in de schand', die rustte op gansch Euroop -
Castilje, dat het waagt zijn regten voor te staan,
Ziet naauw de zon der Vrijheid gloren,
En rust en welvaart bij zijn kinderen herboren,
Of staatzucht voert haar legers aan,
En doet die heilzon ondergaan.

Waar is het plekje gronds, Castilje! in uw gebied,
Dat nijverheid en deugd een veilge schuilplaats biedt?
Waar mag men edel mensch, waar nuttig burger wezen?
Waar vindt de handel steun, de nijvre kunstnaar brood? -
Ach nergens.... overal grijnst slechts verderf en dood;

En 't uitschot van 't gemeen, gespoord door Priesterwoede,
Zwaait teugelloos zijn ijzren roede.

Gij, die het goede mint en gruwt van dit bestaan -
't Gelukkig Nederland biedt u een schuilplaats aan;
Kom daar met uw gezin uw Vaderland vergeten.
Een edel Rijksmonarch is daar ten troon gezeten;
Daar bloeit de welvaart door zijn Vaderlijk bestuur;
Daar heerschen vrede en rust. En heeft ook al Natuur
Den grond, der zee ontrukt, zoo mildlijk niet beschonken
Met keur van schatten, die ge op eigen erf zaagt pronken:
Europa toont geen plek, die Neêrland evenaart.
Daar is het Volk den Vorst, de Vorst zijn Volken waard.
Daar eert een elk zijn' God naar de inspraak van 't geweten;
En Vrijheid, in de schaâuw van 's Vorsten troon gezeten,
Is daar naast eendragt, liefde en trouw,
De sterkste steunpilaar van 't hechte staatsgebouw.

LEEUW ARDEN.

C.P.E. ROBIDÉ VAN DER AA.

Aan Victorine.

VICTORINE lief, uw lonkjes
Zijn zoovele minnevonkjes,
Die ge me in den boezem werpt;
't Zijn vergulde minneschichten,
Die zich naar mijn' boezem rigten,
En door Amor zelf gescherpt.

Maar die lonkjes, lust mijns levens,
Geven mij het voorregt tevens
Om te hopen op uw min,
Dat ge mij in 't eind' zult loonen
En mijn trouw welhaast bekroonen
Met een' mingenegen zin.

'k Zal, zoo 't kan, die vlam dan blusschen,
Door gestadig u te kussen
Op uwe oogjes, hals en wang;
'k Zal mij aan uw lipjes kleven,
U doen sterven, doen herleven -
De uwe zijn mijn leven lang.

'k Zal, in 't lommer der abeelen,
Dan dien schoonen boezem streelen,
Waar geen wit albast bij haalt!
'k Zal met kusjes dien beladen,
Zonder me immer te verzaden,
Als uw oog reeds kwijnend straalt.

Dan zult gij me in de armen strenglen,
D'adem met mijn' adem menglen,
Mij doen rusten op uw borst;
Mij doen leven, mij doen sterven,
't Zoetste zoet mij doen verwerven,
Lesschen mijnen heeten dorst.

Als wij zóó elkaâr omvangen,
Aan elkanders lippen hangen,
D'adem menglen ondereen;
Dan wordt ons 't geluk geboren,
Dat ons Amor heeft beschoren:
Liefde schenkt dan zaligheên.

Dierbaar meisje, kom, wil deelen
In Cupido's zoete spelen,
Vat de u aangeboden hand;
Wil die trouw aan mij betalen,
Wil, ik smeek 't, niet langer dralen,
Zie, hoe 't outer ginds reeds brandt.

'k Zal, eer wij ons gaan vermeijen,
Meisje lief, daarheen u leijen
Geven dáár en hand en ring,
En daarna in 't bosch gaan dwalen,
Om den eed dáár te herhalen
Dien men voor 't altaar ontving.

Dáár zal, op een bank van zoden,
Die tot rust schijnt uit te nooden,
Onze sponde zijn gespreid;
Daar verraadt mij dan uw blozen,
Dat me, in dit prieel van rozen,
Wacht de hoogste zaligheid.

Dat niets ons genot koom storen;
Stille rust zij ons beschoren,
Liefde houd' voor ons de wacht!
Gunne aan ons een blij ontwaken,
Maar eer 'k u uit d'arm wil slaken,
Zij nog 't offer u gebragt!

BRUSSEL.

M.V.

In het Album van een Meisje, Dat veel van dansen hield.

DANS door dit leven heen op vluggen, lossen tred,
Met d'englen lach der vreugd' op 't gul en blozend wezen;
En, waar ge in 't dartel spel 't gevleugeld voetje zet,
Schaars doe des levens leed zijn' scherpen doorn u vrezen.

Blijf welbevriend met hem, die 't groote bal bestiert,
Getrouw aan toon en maat, op zijn bevelen vaardig,
En kies tot steun een' vriend, die, al uw liefde waardig,
De vreugde deelt van 't feest, dat gij op aarde viert.

Maar o, maak in uw hart de poppen nooit aan 't dansen,
Laat daar de zielrust, in haar blond en schoon gewaad,
Uwe onschuld en uw deugd met versch gebloemte omkransen,
Totdat, vriendin, het uur van scheiden voor u slaat.

LEYDEN.
G.L.

De Duiker,
Ballade, volgens een oud Volksverhaal.

(*Naar* SCHILLER *op nieuws, en met verschillende veranderingen en wat meer navolging van de vrijheid en het levendige der maat in het oorspronkelijke vertaald*.)

‘WIE, Ridders, of knapen! is zoo stout,
En duikt in dees maalstrooms kuil?
Ziet, 'k werp in zijn golven dien beker van goud;
Verzwolgen reeds heeft hem de zwarte muil;
Doet iemand den beker mij weêr aanschouwen,
Hij zij hem geschonken, hij mag hem behouën!’

De Koning spreekt het, en werpt van de rots,
Die steil, zonder groei en bloei,
Wijd uitsteekt boven 't barengeklots,
Den beker in der Charybdis geloei.
‘Waar is de stoutaard - ik vraag het weder: -
Wie duikt in dees huilende kolken neder?’

En de Ridders en knapen in 't rond
Hooren 't, en zwijgen stil,
Staren in 's draaistrooms grijnzenden mond,
Maar geen, die den beker winnen wil!
En den Koning hoort men ten derdenmaal vragen:
‘Durft niemand zich in d'afgrond wagen?’

Maar alles blijft even zwijgend en stom,
En een edelknecht, minnig en fier,
Treedt uit der knapen blooden drom,
En werpt mantel weg en bandelier,
Terwijl de verzamelde mannen en vrouwen
Bewondrend den heerlijken jongling aanschouwen.

En als hij treedt aan den glooi der rots,
En neêrblikt in 's afgronds muil,
Daar braakt de Charybdis met brullend geklots
't Geslorpte water weêr uit haar' kuil;
En, 't kraken gelijk van verren donder,
Dreunt, loeit het, en raast het, en huilt het, van onder.

En, even als water met vuurgloed in kamp,
Dus sist het en gist het door een,
En 't -schuim stuift ten hemel in dwarr'lenden damp,
En eindloos stort golf over golven heen,
En het rust niet van borr'len, en wellen, en braken,
Als spuwde de zee nog een zee uit haar kaken.

Maar eindlijk bedaart des afgronds wel,
En door 't blanke schuimgevlaag
Splijt zwart en grond'loos, als ging het ter hel,
Het water met gapende kloof omlaag,
En gesleurd in de wieling diens trechters varen
Ten afgrond in, pijlsnel de kokende baren.

En de jongling beveelt zich thans ijlings God,
Eer 't barnen op nieuws beginn',
En, ô wat angstkreet bejammert zijn lot!
Reeds zwolg hem de vratige dwarrelvloed in,
En met 's waters blaauwen sluijer omtogen,
Verdwijnt hij geheimvol uit ieders oogen,

En 't wordt stil over 's afgronds grijnzenden mond,
Slechts dof nog loeit het beneên,
En bevende loopt gefluister rond:
‘Voor eeuwig is de moedige heen.’
En doffer en dompiger hoort men het huilen
Diep onder in de ijzige waterkuilen.

‘En al wierpt ge ook uw rijkskroon-zelve in zee:
En spraakt: ik zweer bij de Goôn,
Wie ze weêrbrengt, regeer', als Vorst, in mijn steê,
'k Versmaadde om zoo'n prijs uw gouden kroon.
Wat daar diep buldrende in die kolk wordt gevonden,
Zal wel nimmer de tong van een' stervling verkonden.’

‘Hoe menig schip, door dien maalstroom verrast.
Schoot steil in dat watergraf neêr!
En verbrijzeld werd alles, en van kiel en van mast
Keerde niets, dan wat spaanderen weêr.’
En heldrer en heldrer, als windvlaags ruischen,
Hoort men 't nader en nader uit d'afgrond bruisen.

En, even als water met vuur in kamp,
Dus sist het, en gist het door een,
En het schuim stuift ten hemel in dwarr'lenden damp,
En golf over golven schiet tuimlend heen,
En brullend begint weêr de draaikolk te braken,
Met 's verren donders holromlend kraken.

En zie, daar blinkt iets sneeuwwits in 't oog,
Uit 's afgronds zwart-golvenden nacht!
En een arm en nek rijst blinkend omhoog,
En het zwemt er, en roeit er met jeugdige kracht,
En hij is 't, en men ziet hem vrolijk wenken,
En hoog in zijn linker den beker zwenken.

En lang en diep uit de borst haalt hij aâm,
En groet het hemelsche licht,
En 't volk stroomt juichend en jublend te zaâm:
‘Hij leeft! hij is daar! hij is niet gezwicht!
In het graf, in der dwarrelkolk schuimende vloeden,
Wist de Brave 't veege leven te hoeden!

En hij werpt bij die vrolijk juichende taal,
Aan 's Konings voeten zich neêr,
En hij reikt hem, al knielend, de gouden bokaal,
Haar ontvangt 's Konings minlijke dochter weêr,
En zij volt haar met fonklenden wijn tot den boord toe,
En de jong'ling voegt zedig den Koning het woord toe:

Lang leve de Koning! - welzalig elk een,
Die 't gouden zonnelicht ziet,
Want ijzing en rilling huist hier beneên,
En de mensch verzoeke de Goden niet,
En poog' niet verwaten en roekloos te dringen
In 't geen zij genadig met duister omringen.

Pijlsnel in de diepte sleurt mij de vloed,
Daar barst me uit een rotsige kloof,
Woest zwalpend, een andere stroom te gemoet,
'k Word ijlings des tweetals magt'looze roof,
En schoon ik hun dwarreling tegen wil streven,
Voel ik me, als een' tol, in het ronde gedreven.

Daar wees mij God, tot wien ik riep,
In den hoogsten, schrikk'lijken nood,
Een klippenrif, rijzend van uit het diep,
Daar klemde ik me aan vast, en ontging den dood;
Daar haakte ook in spitse koralen de beker,
In grond'looze zee lag hij anders voorzeker.

Want onder mij strekte 't nog berg-diep zich uit,
In purperen schaduw gehuld,
En drong ook in 't oor niet het minste geluid,
Het oog zag toch d'afgrond met monsters gevuld,
Zag, sidderend, adders, serpenten en draken,
Zwart grimm'len in diens hellepoels kaken.

't Krioelde er, op 't akligst woelend, door een
In klompen, afzigtig en log,
Van visschen en schepsels wandrogt'lijk van leên,
Daar schoolde de zwaardvisch en steeklige rog,
En de haai, die zeewolf, scheen blinkend zijn tanden
Te wetten, om grimmig mij aan te randen.

En 'k hing daar, waar ('t denk beeld deed stollen mijn bloed)
Mij alle hulp was ontzeid,
Bij grijnzen het eenigst nog voelend gemoed,
Alleen in afgrijslijke eenzaamheid,
Alleen, tusschen spooksels en monsters verloren,
Waar 'k geen' zweem meer van mensch'lijke toespraak kon hooren.

En 'k rilde! - Daar kroop wat gedrogtelijks aan,
Op eens rept het honderd geleên,
En 't hapt naar me; 'k waan 't met mijn leven gedaan,
En 'k stort zinloos van 't rif met koraal naar beneên,
En de maalstroom pakt razend mij anderwerven,
Maar hij wierp mij omhoog, en verhoedde mijn sterven.'

De Koning hoort vreemd schier op van 't verhaal;
'Uws is de beker,' zegt hij:
Maar, jong'ling, ik wil nog, dat bij die bokaal
Dees ring met juweelen uw eigendom zij,
Meldt ge, andermaal plompend in 's wervelpoels holen,
Wat op d'ondersten bodem der zee ligt verscholen.'

Die taal gaat der dochter aan 't weeke hart,
En, liefkozend, smeekt zij droef:
‘Ach, vader, wat heeft dees dapp're getart,
O staak thans, mijn vader, die wreede proef!
En kunt gij den grilligen lust niet bedwingen,
Welaan, dat uw Bidders naar d'eereprijs dingen!’

Maar snel smakt de Koning den beker in zee,
Waar de wieling 't hevigste woedt;
‘En schaft gij den beker mij weêr hier ter steê,
Zoo zijt gij de kroon van mijn' ridderstoet,
En heden nog drukt ge, als uw ga', haar in de armen,
Die thans voor u smeekt met teeder erbarmen.’

Daar tast het met hemelsche geestdrift hem aan;
Zijn oog vlamt voor liefde en voor eer;
En hij ziet daar zacht blozend de aanminnige staan,
En, ach, dan verbleekt ze, en zijgt weenend ter neêr;
Dat spoort hem dien kostbaren prijs te verwerven,
En hij ploft zich in d'afgrond op leven of sterven.

Wel steigert de branding weêr schuimend omhoog,
Verkondigd door dondergeschal;
Wel bukt men, en tuurt men met minnend oog;
Wel rijzen de baren in eind'loos getal;
Wel bruisen zij op, wel tuimlen zij neder;
Den jong'ling brengt geen harer weder.

GRONINGEN.
B.H. LULOFS.

Model.

Uw dichtsoort, Bavius, dient wel klassiek te wezen:
Gij hebt de werken van een' *Swaanenburg* gelezen!

MECHELEN.
F.X. DE B.

De Grenspaal

NIET verre van de Schelde-stad
En langs haar effen baan,
Daar wees weleer van Noord' en Zuid'
Één Paal de scheiding aan.

Ik reed niet zelden op dien weg,
Doch nooit den Paal voorbij,
Of een gevoel van vreugde of smart
Ontwaakte steeds in mij:

Wanneer ik, reizend naar het Noord',
Mij voor den Paal bevond,
Dan juichte ik vrolijk: ‘zijt gegroet
O Vaderlandsche grond!’

Doch ging ik naar het Zuiden heen,
Van droefheid overmand,
Ik riep, als ik den Paal maar zag:
‘Vaarwel, mijn Vaderland!’

En echter was reeds Noord' en Zuid'
Één enkel Rijksgebied;
Doch staatkunst had ons wel vereend,
Maar Broederschap nog niet.

Hoemeer ik nu van tijd tot tijd,
Dan her- dan derwaarts toog,
De steenen Grenspaal viel allengs
Mij minder in het oog.

En toen ik, 't is een jaar geleên,
Tot hier de laatste maal,
Op nieuw naar Amstels muren trok,
Vergat ik schier den Paal.

Dan ach! de wagen was zoo zwak
En kraakte keer op keer,
De voerman vloekte nog en 'k lag
Reeds bij den Grenspaal neêr.

Een ander rijtuig werd gehaald,
Ik bleef terwijl alleen.
Het reizen had mij afgemat,
En stil was 't om mij heen.

En val en Paal en grens ten spijt,
Mijne oogen loken digt.
'k Weet niet of 'k waakte, droomde of sliep,
Maar 'k zag een helder licht.

't Sloeg schittrend op den steenen Paal,
Waar voor de Koning stond,
Om wien geschaard van elk Gewest
Zich een gezant bevond.

De Noorder reikte dien van 't Zuid',
En deze aan geen' de hand,
En allen zwoeren Broederschap
Den VADER van het Land.

Ik zag de heldre lichtkolom,
Al meerder uitgebreid,
Zich openen, en voor mijn oog
Verschijnt Menschlievendheid.

Haar vinger wijst in 't bloote hart,
Haar hoofd omglanst een boog,
De Oranje-tak prijkt in haar hand,
De Hemel in haar oog.

Zij strengelt aller handen zaâm
In WILLEMS hand bijeen,
En slaat de groep d'Oranje-tak
Voor broederband omheen.

En 'k hoor het klappen van de zweep,
En koets en paard zijn weêr;
Mijn hart ziet Volk en Koning steeds,
Maar Paal en Grens niet meer.

DENDERMONDE.

P. KOSTER.

Willem de Veroveraar en Robbert van Normandië

ALLEEN het stadje Gerberoi
‘Was nog in Robberts magt,
En stuitte alleen nog Englands Vorst,
Door eigen moed en kracht.

Kon Willem de Veroveraar
Verdragen zulken hoon?
Neen! - vallen zou de oproereling,
Neen! - bukken zou zijn zoon!

Lang had het streng beleg geduurd,
Ook viel er menig held;
Reeds dikwijls was de wal gebeukt, -
Reeds dikwijls weêr hersteld.

En sterker werd der Vorsten wrok,
   Wraak gloeide op ieders koon:
Terwijl de zoon den vader vloekt,
   De vader zijnen zoon.

Eens, na den zwoelen onweêrsnacht,
   Reed 's morgens, onverzeld,
Regt op Prins Robberts vesting aan,
   Een Ridder over 't veld.

Zijn paard was zwart, zijn rusting zwart,
   Gesloten zijn vizier.
Hij naderde tot aan den wal,
   En zwaaide het rapier,

En mat, als met een' arends blik,
   De muren met zijn oog.
En legde, aan eenen pijl gehecht,
   Een' brief op zijnen boog.

Hij schoot, - en voor Prins Robberts voet
   Viel deze brief ter aard':
‘Die uwer, wien het lusten moog',
   Die koom, en meet mijn zwaard.’

Geef mij mijn' helm en wapendos,
   En reik mij 't blinkend zwaard;
Geef mij de schitterende speer,
   En breng mijn sterkste paard.

Ik wil dien Ridder, die zoo stout
   Durft nadren tot mijn' wal,
Gaan toonen, wie Prins Robbert is,
   Wiens arm hem treffen zal.

Een schildknaap brengt den fieren hengst,
   Die brieschend slaat en snuift,
En met den staart de lenden zweept,
   Dat de aarde in 't ronde stuift.

Prins Robbert vat den teugel aan,
   En strijkt langs maan en kop,
En heft zich klettrend van den grond,
   En slingert zich er op.

Nu, blaas, trompetter, blaas en breng
   Mijn' handschoen gindschen held;
Maar meld mijn' naam of wapen niet,
   Vóórdat mijn arm hem velt.

De bruggen zinken krakend neêr,
   En open vliegt de poort: -
En, in een' vliegenden galop,
   Gaan ros en ruiter voort.

De paarden dansen langs den weg,
   Verplettren kei en steen.
De Ridder stond op de eigen steê,
   En Robbert snelt er heên.

Zij staan en zwijgen. Ieder meet
   Vol vuur des andren kracht,
En tuurt en rekent, waar het best
   De stoot zij toegebragt.

Zij wenden 't paard; - in vollen ren
   Zijn ze aan elkaâr ontsneld.
Zij wenden weêr; - en ieder treft
   Met donderend geweld.

De lansen spatten stuk als riet,
   En 't dapper strijdpaar zucht;
De paarden deinzen van elkaâr,
   En snuiven in de lucht.

De lansen weg, de zwaarden uit; -
Zij bliksemen in 't rond.
Het splintrend staal vliegt van den helm,
En schittert op den grond.

De zwarte Ridder grijpt zijn zwaard,
Met Robberts bloed bemorst,
En slaat door 's vijands pantser heên,
En toont de ontbloote borst.

Prins Robbert klemt zijn zijdgeweer
Nog vaster in de hand,
En klooft des Ridders schild in twee,
En slingert hem in 't zand.

Nu snelt hij naar den vijand toe,
En opent hem 't vizier;
Doch stort op eens ter aarde neêr,
En gilt: - Mijn vader hier!'

Hij rilt; - het denkbeeld: vadermoord,
Schiet hem door merg en been.
En 't wroegingsvuur verteert een hart,
Dat als van ijzer scheen.

Hij scheurt de sjerp zich van het lijf,
   En stelpt het stroomend bloed.
De Vorst herleeft, - de zoon zinkt neêr,
   En kromt zich voor zijn' voet.

En smeekt vergeving voor het leed,
   Den vader aangedaan,
En vloekt hen, door wier snooden raad,
   Hij 't misdrijf heeft begaan.

Vorst Willem schuift het wambuis los,
   En toont de ontbloote borst,
En zegt: ‘Mijn zoon, nog eenen stoot,
   En gij zijt Englands Vorst!

De jongling huivert bij dat woord,
   En knielt ter aarde neêr,
En snikt: ‘heb deernis met mijn smart,
   En martel mij niet meer.’

De vader heft hem op van de aard',
   En drukt hem aan zijn hart, -
En zegt: ‘Alleen dit uur vol vreugd’,
   ‘Vergoedt me een jaar vol smart.’

Zij stijgen beiden weêr te paard,
En rijden naar de stad;
En Robbert keert verwonnen weêr,
Schoon hij verwonnen had.

LEEUWARDEN.
M. WEITS.